

3 1761 07459350 0

Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by

Estate of the late

JOHN B. C. WATKINS

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

Henrik Wergelands Samlede Skrifter.

Efter det norske Studentersamfunds Foranstaltning

udgivne

af

Hartvig Lassen.

Andet Bind.

Christiania.

Chr. Tönsbergs Forlag.

Trykt af H. J. Sörum

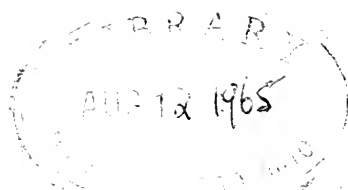
1852.

PT

0-35

1-52

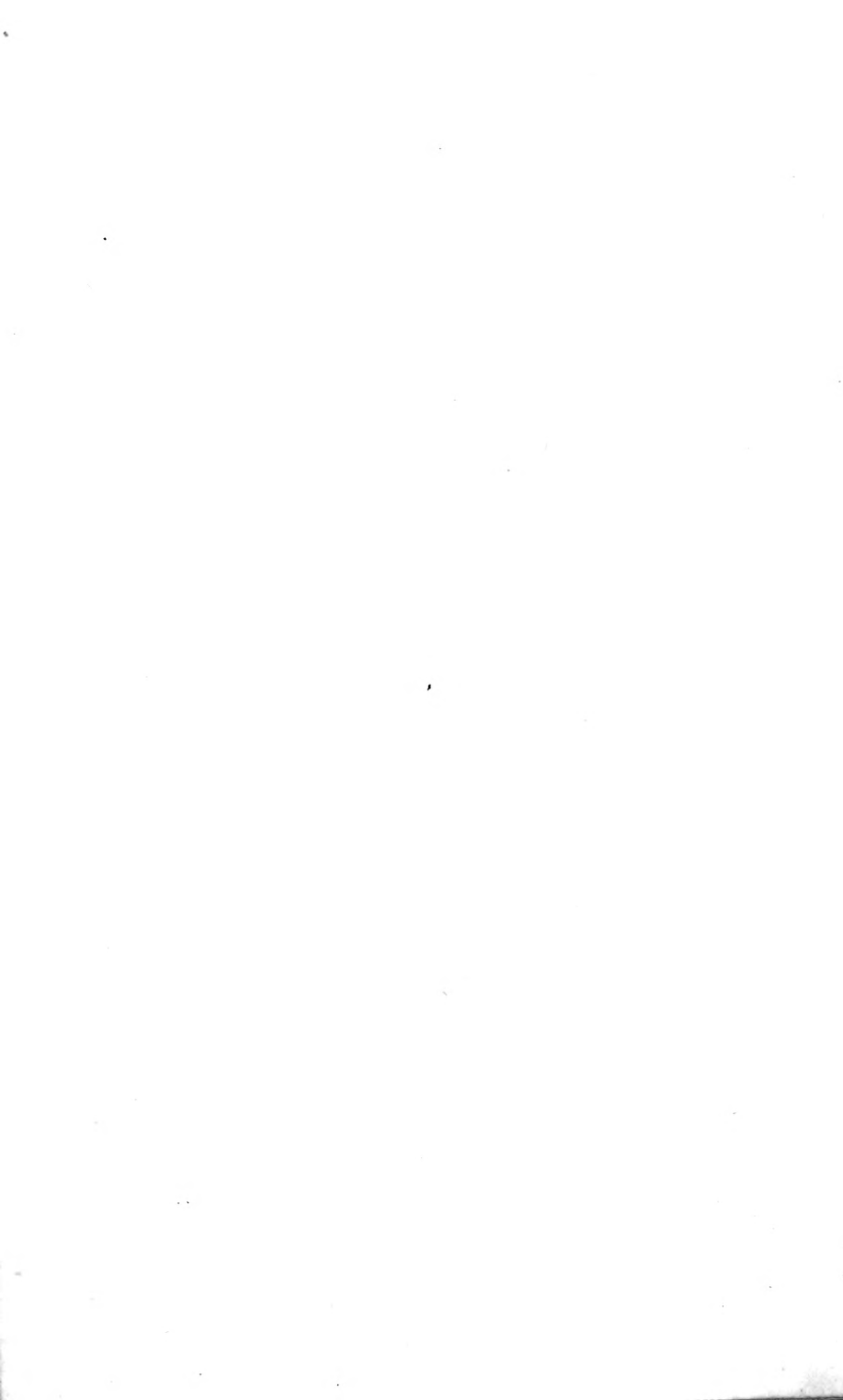
bd. 2

998607

D i g t e.

Anden Deel.

Indhold.

Tredie Periode.

1838—1845.

	Side
<i>Den første Gang</i> (1838)	3
<i>Kristiania</i> (1838)	7
Poesier (1838).	
1. <i>Den Navnløse</i>	12
2. <i>Blomsten</i>	14
3. <i>Fødselsdagen</i>	15
4. <i>Fantasi</i>	17
5. <i>Den Elskte</i>	19
6. <i>Den Elskedes Overfart</i>	20
7. <i>Min Grav</i>	22
8. <i>Det første Haandtryk</i>	23
9. <i>Den første Omfarnelse</i>	24
10. <i>Det første Kys</i>	26
11. <i>Kjærlighed og Nød</i>	28
12. <i>Hjemme</i>	30
13. <i>Den Elsktes Slummer</i>	32
14. <i>Med en Bouquet</i>	35
<i>Over Otto G. D. Aubert</i> (1838)	36
<i>I det Grønne</i> (1838)	41
<i>Norges Farrel til Ole Bull</i> (1838)	43
<i>Kunstrytteren</i> (1838)	45
<i>Fattigfolksbarn</i> (1838)	48
<i>Norges Fjelde</i> (1838)	50
<i>Svanernes Høstflugt</i> (1838)	56
<i>De to Elskerinder</i> (1838)	58
<i>Damen med Harpen</i> (1838)	61
<i>Til en ung Pige</i> (1838)	63
<i>Et reent Blad Papiir</i> (1838)	67
<i>Bannersang for Kristiania Borgerkorps</i> (1838)	67
Sjömandsviser	
1. <i>Heiserise</i> (1838?)	69
2. <i>Opsang for Nantesfareren „Kommereeraad Clauson“</i> (1838?)	71
3. <i>Gangspilteise om Briggen „Jonas Anton Hjelm“</i> (1839?)	73
4. <i>Opsang for „Kristiania Paket“</i> (1839)	76
5. <i>Iland og ombord i Orkan</i> (1839)	78
6. <i>Ny Opsang for „Kristiania Paket“</i> (1841)	79
7. <i>Opsang for Sydamerikafareren. Briggen Preciosa</i> (1842)	81
8. — - <i>Briggen Regina</i> (1843)	85
9. — - <i>Frankrigfareve</i> (1843)	88
10. — - <i>Skonnerten Concordia</i> (1843)	91
11. — - <i>Briggen Resolution</i> (1843)	93

	<i>Side</i>
12. <i>Ny Opsang for Briggen Regina</i> (1843?)	97
<i>Hungersnöden</i> (1839)	99
<i>Kongens Ankomst</i> (1839)	101
<i>Robert Major</i> (1839)	109
<i>Ludvig Mariboe</i> (1839)	110
<i>Lieets Musik</i> (1839)	112
<i>Smukke Skyer</i> (1839)	115
<i>Johan Olof Wallin</i> (1839)	116
* <i>Skaalsang for Norges Ungdom</i> (1839)	118
<i>Sang for Skydeselskabet „Kristian Augusts Venner.“</i> (1839)	119
<i>Til en Pebersvend</i> (1839)	120
Fabler (1839)	
1. <i>Jægeren og Löven</i>	121
2. <i>Bysten og Ræven</i>	122
3. <i>Græshoppen og Myren</i>	123
4. <i>Ronden og Ormen</i>	124
Ved Sekularfesten i Anledning af Bogtrykkerkunstens Opfindelse (1840.)	
1. <i>Vord Lys!</i>	125
2. <i>Skaalsang for Kongen</i>	129
3. <i>For Fædrelandet</i>	130
4. <i>For den norske Literatur</i>	130
5. <i>For Trykkefriheden</i>	131
6. <i>Skaaltale for et godt Aar</i>	132
<i>Olavus Kynsberg</i> (1840)	139
<i>Til den, Buketten kom fra</i> (1840)	141
<i>Beinaelven</i> (1840)	143
<i>Kongens Skaal i Champagner</i> (1840)	144
<i>Menigmands Juleønske for Kongen</i> (1840)	146
<i>Hans Övergaard</i> (1840)	147
<i>Egebladene</i> (1840)	149
<i>Oktobervers</i> (1840?)	153
<i>Kysset</i> (1840?)	153
<i>Hjertesuk</i> (1840)	154
* <i>Indledningsdigt til „Tänsergs Merkur“</i> (1840)	154
Börnesange	
1. <i>Aftenbön</i> (1840)	155
2. <i>Godnat</i> (1840)	156
3. <i>Ammens Uhr</i> (1840)	156
4. <i>Hvor ofte skal Gud takkes?</i> (1840)	157
5. <i>Smaafulgene paa Juleneget</i> (1840)	158
6. <i>Vejrhanen og Maaltrosten</i> (1840)	161
7. <i>Examen i Religion</i> (1840)	162
8. <i>Norges Konger</i> (1840)	163
9. <i>Jorden</i> (1840)	165
10. <i>Norges Grændse</i> (1840)	166
11. <i>Regning</i> (1840)	167
12. <i>Pattedyr</i> (1840)	168
13. <i>Sommerfuglen</i> (1840)	169
14. <i>Hunden</i> (1840)	170
15. <i>Fuglene</i> (1840)	170
16. <i>Dompapen</i> (1840)	172
17. <i>De tre Par og den Ene</i> (1840)	172
18. <i>Börnenes Nationalsang for Kongen</i> (1841)	173
19. <i>Smaaagutternes Nationalsang</i> (1841)	174

	<i>Side</i>
20. <i>Vesle Hans's Eventyr</i> (1811)	176
21. <i>Reenlighed eller Linerten</i> (1811)	179
22. <i>Asylbørnesang til Arveprinds Carl Eugen</i> (1811)	181
23. — <i>paa Kronprindsessens Fødselsdag</i> (1811)	182
24. — <i>for General Birch</i> (1811)	184
25. — <i>til en Velgjørerinde</i> (1813)	186
26. <i>Barnet og „Børnevennen“</i> (1813)	187
27. <i>Asylbørnesang paa Carl Johans 80aarige Fødselsdag</i> (1841)	190
28. <i>Norges Smaa til Carl Johan paa hans 80aarige Fødselsdag</i> (1841)	191
29. <i>I Barnekammeret ved Carl Johans Død</i> (1841)	193
<i>Min Virs Hjemkomst</i> (1841?)	194
<i>Dalcise</i> (1841)	197
<i>George Fr. v. Krogh</i> (1841)	199
<i>Omen accipio</i> (1811)	201
<i>Peder Overgaard</i> (1841)	201
Sujetter for Verseimagere:	
1. <i>Sydsøseileren</i> (1841)	202
2. <i>Dødningskallen</i> (1811?)	204
• <i>Af „Vinægers Fjeldeventyr“</i> (1841)	205
<i>Mig Selv</i> (1841)	208
<i>Efter Tidens Leilighed</i> (1841)	210
<i>Min Ilustru</i> (1841)	211
<i>Min Fødselsdag</i> (1841)	214
Folkeviser	
1. <i>Steinbrytervise</i> (1841)	215
2. <i>Skildtragt-Nyn</i> (1841)	216
3. <i>Vise om Syne-Martha</i> (1842)	217
4. <i>Hjemkomsten</i> (1842)	220
5. <i>Lad-Hans</i> (1842)	222
Langeleiken (1842)	
1. <i>Tel den rænast Gjente i Hallingdal</i>	224
2. <i>Devegge-Hodne</i>	226
3. <i>Thor Hallings aa ho Bergits Attekomst fraa Kristian</i>	229
4. <i>Valdrisen po Heimvægen</i>	232
5. <i>Ragne Hallingjentes Vise</i>	234
<i>Fordums-Venner</i> (1842)	237
<i>Maurits Hansen</i> (1842)	239
<i>Norges Fjelde</i> (1842)	240
<i>Paa en lykkelig Moders Fødselsdag</i> (1842)	241
<i>Frants Henrik Aubert</i> (1842)	243
<i>Henrik Anker Bjerregaard</i> (1842)	244
<i>Ved Bjerregaards Grav</i> (1842)	245
<i>Med nogle Bøgekjerner</i> (1842)	246
<i>Norges Storthing</i> (1842)	248
<i>Sognefjorden</i> (1842)	249
<i>Hytten</i> (1842)	251
Sujetter for Verseimagere (1842.)	
1. <i>Sneklokkens Roman</i>	260
2. <i>Historikeren Munthes sorte Kat</i>	261
<i>En slet dansk Fremstiller af Hakon Jarl</i> (1842)	263
<i>Skinke- og Sylte-Vise</i> (1842?)	263
<i>Serenade</i> (1843)	265
<i>Velkommen, Georg Fein!</i> (1843)	266
<i>17 Mai</i> 1843	268
<i>Herman Ruge</i> (1843)	270

	<i>Side</i>
<i>Velkommen hjem til Robert H</i> ^o * ^o (1843)	271
<i>Ved Overlærer Möllers Sötrebryllup</i> (1843)	272
<i>Norge til Amerika ved Ole Bulls Didreise</i> (1843)	274
<i>Tiedemanns Petum</i> (1843)	276
<i>Archir-Vise</i> (1843?)	278
<i>Dorthea Glöersen</i> (1843)	280
<i>Til Factor Jensen</i> (1843)	281
<i>„Tone“, Maurits Hansens sidste Nørelle</i> (1843)	282
<i>Til Sognepræst Hesselberg, paa hans Hustrus Begravelsesdag</i> (1843)	284
<i>Efter Pöden</i> (1843)	285
<i>Mjös-Dampskibet Jernbarden</i> (1843?)	285
<i>Sang paa Carl Johans ottiaarige Födselsdag</i> (1844)	288
<i>Scene paa Christiania Theater paa Kongens ottiaarige Födselsdag</i> (1844)	291
<i>Kongen lider</i> (1844)	298
<i>Carl Johans Död</i> (1844)	299
<i>Det norske Folks Sorg over Carl Johan etc.</i> (1844)	303
<i>Paa Kong Carl Johans Begravelsesdag</i> (1844)	305
<i>Claus Ferdinand Tönder</i> (1844)	307
<i>For Ret og Sandhed!</i> (1844)	309
<i>Min Moder</i> (1844)	311
<i>Auktion over „Grotten“</i> (1844)	314
* Fra Bödslejet (1844—1845.)	
1. <i>Paa Sygelejet</i>	318
2. <i>Til Niels Dahl</i>	320
3. <i>Norges politiske Forsrinden</i>	321
4. <i>Moderens Korstegn over Barnet</i>	323
5. ^o <i>Til en blind Dame</i>	325
6. ^o <i>Efter et Dancbesög</i>	326
7. <i>Sidste Reis</i>	326
8.	328
9. <i>Hilsen til Konning Oskar</i>	328
10. <i>Brasilié-Farten</i>	332
11. <i>Paa Hospitalet</i>	342
12. <i>2den Nat paa Hospitalet</i>	343
13. <i>Mulig Forrextling</i>	344
14. <i>Til Foraaret</i>	346
15. <i>Til min Gyldentak</i>	347
16. <i>Den smukke Familje</i>	348

Anmærkninger.

Tillæg.

*De med * betegnede Titler ere tilföjede af Udgireren.*

Tredie Periode.

1838—1845.

„Den første Gang.“

(Prolog til „Campbellerne.“)

„— — **F**or *förste* Gang, for *förste* Gang“
Det giver mangen Smaating Rang,
Den varer kort, — kun i Sekunden.
Den er forbi, naar den er runden.

Selv Græsset har en saadan Fest,
da regnes unge Foraar bedst,
naar første Grønne Mulden bryder,
og Kvisten Hjertebladet skyder.

Metallet fik sin egen Klang
af som det lød den første Gang,
da Alfen hamred ind i Stenen
Sølvdruiserne og Kobbergrenen.

Hvis der var Sjel i Rosen, den
sig ønsked, den var Knop igjen,
just i den Stund dens Purpur tændes.
Den døer, fordi det ei kan hændes.

Saa mild er Gud, at Alt, hvor smaat,
en „første Gangs“ Triumf har faa't.
I *den* Sekund det Døde lever,
og Livet sig til Himlen hæver.

Hvor Øxen gjør i Skoven Dag,
Han spreder Engens Regnbuflag;
men bandet Ørken der Han sænker,
hvor Spirens „første Gang“ man krænker.

Se, Havet ligger strakt og stilt.
 Nu ud har alle Bølger hvilt.
 Da svulmer En af egne Kræfter,
 og ruller væk; de Andre efter.
 Det er *dens* „første Gang“. Deri
 jo synes Gejst og Vilje fri,
 somom et Hjerte banked' inden
 den lille Høj, der gaaer for Vinden?
 Det er dens „første Gang“. Deri
 er alt dens Liv; — med den forbi.
 Om et Sekund, hvor højt end stegen,
 den doer i viljeløs Bevægen.

Hvor ligger Marken graa og ry:
 af Muld et Mulm, af Leer en Sky!
 Medet af Løvetand den spredes,
 den Urt, der groer, jo meer den trædes.
 Da hvidligt Skud af Mulden sprang,
 var kjække Planter „første Gang.“
 Deri var Sejer, deri Vaaren.
 I Skuddet er dens Krone baaren.
 Mej den! Ærværdig Fnok blæs fra!
 (Sic transit mundi gloria)
 Dens bedste Liv var i Sekunden,
 da første Gang den brød fra Grunden.

Fra Tind til Tind hvor dyb en Dal!
 en bundløs Stormenes Kanal.
 Hist skriger Ørnen, graa af Alder:
 sin Unge den didover kalder.
 Dernede . . o hvor dybt! se Alt
 forgaaer, med Taage overmalt.
 Kun som en Bændel Fossen hænger;
 men halvvejs op ei Drønet trænger.
 Dog flyver Ungen. *Det* er Flugt!
 Thi første Gang blev Modet brugt,
 og alt dens Hjerteblood udsilrer
 til yderste af Vingens Spilrer.

Men siden gaaer det af sig selv
 paa spændte Fjer, som Baad i Elv.
 Den rolig sejle kan om Kloden
 som dreven frem af Ætherfloden.
 Den *første* Flugt, skjøndt mindre høj,
 var herligst dog; thi *selv* han fløj:
 Det *kunde* svigte; men fra denne
 han først, at han er Ørn, kan kjende.

Hvi klager Elskeren i Sang?
 Er Æmhed død med „første Gang?“
 Sølvbryllupsgubbes Blik sig tænde,
 naar tænkt er første Kys fra Hende.
 Hvi Maleren fordybet i
 sin Ungdoms første Kulcroquis?
Den gemmer han, og Taaren furer
 sig ned iblandt de raae Konturer.
 Hvi er det Sejerherren plejer,
 at nævne helst sin første Sejer?
 Og Admiralen gemmer Baaden,
 naar han forlængst forladt har Flaaden.
 I Heltekongens Thronsal se
 hængt højest guldøs Portd'epée!
 Han højere ei Sceptret feired!
 den bar han første Gang han seired.

O, Livet er ei mere grumt
 mod Aander end mod Dødt og Stumt.
 Som Rosens Drømmen om sin Knop,
 som Ørnens første Flyven op,
 som Vaarens første Kimen frem,
 den *første Gang* og tryller *dem*.
 Den første Gang, de Storhed viste,
 den vil Erindringen ei miste,
 selv ikke for den Storhed, som
 af „første Gangens“ Ringhed kom.
 Det er somom de Stolte kjende
 sin Højheds Morgengry i denne.

Men, at de have den saa kjær,
just deres Storheds Uskyld er.
At Evighedens Arving vendt
har ømmest Blik mod det Moment,
hvor han begyndte at begynde,
o, det er Aanders Højheds Ynde.

Den Æmhed for den „første Gang“
gav Haabet fremfor Tingen Rang.
Den lægger Styrken i dets Vinge
og Flammer i dets Ørnebringe.

Flyv da mit Haab, skjøndt mindre du
er end den Gjenstand i dit Hu:
Fra Fædrelandet vil du prøve
et Smil i Flugten jo at røve?
Dog flyve du! og sænk dig ned
imellem Landsmænds Kjærlighed!
Den er for mild til Knop at bryde,
som skulde „første Gangen“ skyde.
Den Fuglens Øje har fra Tinden
for Ungen svigtende i Vinden,
naar første Gang den Prøven vover,
hvor bred den Afgrund dog er over.

En Son blandt dine, elskte Land,
sin „første Gang“ med Haab seer an:
Han vil i Aften jo forsøge
din Godhed og sin Gjeld at øge?

Han byder dig et Billed af
en sonlig Dyd, du Hjemsted gav —
en Times Lyst — hvor lidet givet
er det for Friheden og Livet!

Kristiania.

— — **H**erfra, fra denne Plet . . Hvordan?
 jeg er der, dog ei see den kan.
 Kun faa Aar borte herhjemmefra,
 og fremmed bleven alt siden da?
 O, jeg er ikke, men det er Hjemmet,
 som blevet er saa fornemt og fremmed.
 Mig Newyork selv, der i Hudson bader
 hvert Aar Afspeiling af nye Gader,
 ei saa forbaused den første Gang
 jeg kjæk fra Skibet paa Qvaien sprang,
 — kjæk som Columbus — nu veed jeg bedre,
 at bedst er hjemme hos vore Fædre,
 saalænge ikkun et Land er frit.
 Held mig, at Norrige dog er mit!

Stod ei Akershuus som før histhenne,
 jeg kunde næppe igjen mig kjende.
 Men saa stod Borgen med blygraa Top,
 da fjerde Kristian drog Byen op.
 Og uforandret den staaer der siden
 som et forstenet Gespønst af Tiden.
 Oldtidens blege Ærværdighed
 er rullet over dens Tinde ned.
 En Middelalder staaer som forblødt
 i Fuglesangstaarnet saa rustenrødt.
 I Vindens Hviften i Græsset Runden
 om Volden legende gjør Sekunden.

Men her fra denne Plet . . Hvordan?
 Jeg er der, dog ei see den kan.
 Ak, kjære Plet, min Legeplads,
 selv du er ikke som tilforn!
 Hvor er din Sommers Brudestads:

den knoppende vilde Rosentorn?
 din fagre Pynt til Sanktehans:
 de jomfruskjære Konvellers Krands?
 din Vildheds Ynde, din Eensomheds Pragt;
 dit Slør af Blaaklokker og Nyklebaand,
 saa luftigt og fint som Gevandt om en Aand,
 i bølgede Folder af Vinden lagt?

Ak, du, min Yndlingsplets Natur!
 fornem er bleven, fornem, men stur;
 min Bakke en prægtig Haveterrasse,
 hvor Zvibler, ei Blaaveis og Hvidveis passe,
 hvor stolte Provencerosers Overmagt
 ifra dens Odel har Hybnen jagt;
 min Skrænt paa fordumsdags Bellevy
 en Slotsplads over en stigende By.
 Har da, du viltre, utæmmelige
 Natur, af Kunsten i Aaget bragt,
 du glemt dit Lune, forødt din Magt?
 Og er min Barndoms Kongerige
 for stedse blevet ødelagt?

Min Throne selv, den stolte Steen,
 mosfløjeldækt og hybenteltet,
 hvorpaa jeg herskende fremtreen
 blandt mine mylrende Nationer
 af Humler og Papilioner,
 selv den er bort fra Pletten væltet.
 Og anlagt er i Stenens Plads
 et Bed af Liljer og Hyacinter,
 en Flor retsom af malet Glas,
 indringet af en Marmorvinter:
 af Kongeboligens lange Fløj,
 af kolde skinnende Balustrader;
 de kjække Styrtninger paa min Høj
 omskabte er' til en Trap af Kvader.

O har, Natur, du da, skjøndt skabt
 af Steen og Muld, din Troskab tabt?
 Kan dine Bakker og dine Dale
 saa falskt som speilende Bølger male?
 De Steder, vor Barndom elskte saa,
 som Luftens spraglede Skyer forgaae?
 mens, søde Plet, dit Billed, med
 hver liden Blomme paa sit Sted,
 mit Hjertes svage Fibrer fast
 krampagtig holdt, og mens det gjemtes
 paa Bunden af den Graad, som tæmtes
 ei altid, naar min Hjemvee brast?
 Det samme Smil, det brogede Skjær
 af Engens naturlige Blomsterhær,
 som Sommervindene jog i Vover,
 min Plets Natur! ei længer over
 dit før saa yndige Aasyn gaaer,
 som forhen engang Aar for Aar
 fra dengang hørt blev første Gjog,
 til Kløvren blegned og Fnokken føg.
 Men jeg, hvor fjernt end gik min Fart,
 dit Billed, Plet, har tro bevart.

Bjergrullende Atlanterhav
 ei mindste Træk har skyllet af.
 Amerikas Himmel var aldrig saa blaa,
 at Ærenpriisklyngerne jeg kunde glemme,
 der omhvifted som med tusinde smaa
 azurne Serafvinger Højen derhjemme.
 Den Skovskyggenat i Illinois
 ei mørkned Mindet om Pletten, hvorfra
 jeg skulde øine, var alt som før,
 hvor Byen og Landet tilsammenfløde,
 min Moders Hytte, — den lille røde
 med Piletræet tæt ved sin Dør
 — den gamle Huusgud med Moseskjæg,
 som roligt fange fik bag sin Væg
 paa Kviste guldgule, højtopstrakte,

det første Grønne, som Vaaren bragte,
 og stille som i en Landsby frede
 midt i sin Krone sit Skjærerede.
 Nu væk er Træet og Huset med.
 — I Gamlebyen ved Loens Bred
 kun findes endnu tilbage slige
 smaa gammeldags Huse, hiin Hytte lige.

Men over Engen, hvor Huset laae,
 hvor Koen gik, da jeg sidst den saae,
 sig strakt har skinnende Gader hen,
 saa ei jeg kjender mig meer igjen.
 De synes komme ved Trylleri
 gesvint som i Newyork og Saint Louis,
 somom Kristiania dem af sin Kjerne
 skjød ud som Straalerne af en Stjerne.
 For Engels Blik, der fra Skyen lynes,
 hver lys, fremrindende Rad maa synes
 som Perler, der trædes ind paa sit Baand
 med ivrig Glæde af Pigens Haand.
 — O, jeg maa angre, hvad jeg har sagt!
 Min Barndoms Plet er ei ødelagt.
 De nye Landsteders Havenatur
 er riig og prægtig, ei kold og stur.
 Hvor klattrer Stokrosen uforfærdet
 og Kaprifolen ei over Gjerdet!
 Og groer Reseda i Græssets Sted,
 saa er ei synderligt tabt derved.

Hvad er den hele Forvandling andet,
 end at min Drøm er nu bleven sandet?
 at alt det Smukke, min Fantasi
 sig bygged af Dunster, der drev forbi,
 de Værker, jeg her, i Græsset slængt,
 har ud af bugnende Taage tænkt,
 de Mesterstykker, jeg hug af Skyen,
 har sænket alle sig ned i Byen?
 Forlængst Morgana, den gode Fee,

mig Slottet lod i sit Luftspeil see.
 Men forud havde jeg snelt i Tanken
 bygt Borgerskolen og Børs og Banken.
 Med Øjet i ubevidst Drømmen henvendt
 paa Lovetandbladet, det Medikamēt,
 jeg havde i Luften Skizzeringen malet
 til Barnasylet og Rigshospitalet.
 Afspeilet i dugfulde Primulablom
 Theatret saae jeg alt, førend det kom.
 En stille Sommerkvel var det min Sorg
 at opbygge Hansteens Uranienborg.
 Og alt som Maane og Stjerner straalte
 paa Vandet, jeg skinnende Søiler maalte.
 Min Skyld er ei, om de ei blev brugt.
 Man bygger altid i Luften smukt.
 Men hvad jeg bygged, for nær ei maatte
 Stolt-Akershuus komme. Det var at spotte.

Langt derfra paa en aaben Plads
 (saa let som Liljernes Stængler fremspringe)
 jeg bød fremstaae et søilet Pallads,
 et Kapitol for et Folk tilthinge.
 Og Byens Grændser paa hver en Kant
 jeg flytted ud, indtil Elven randt
 igjennem Midten, bedækket da
 som Thems med Skibe, Gud veed hvorfra.
 Saa drømte jeg ofte paa denne Plet,
 ei voxen nok til at ordne det.
 Det var min Kjærlighed kun for Byen,
 som skabte frisktvæk for den af Skyen.
 Og hvor den havde igjen en Hoben,
 hvidglindsende Villaer strø'de den ud.
 De syntes om Byen som paa en Brud
 en Bord af Perler om grønne Kaaben.

— Hvi sværme da end for den vilde Eng.
 hvori jeg tumlede mig som Dreng,
 naar Manden seer den prægtige Flor

af Gader, som ud over Markerne groer?
 Hvi sørge over den gamle Silje?
 Rodhugget er ei hos Byens Mænd
 det gamle Normannasind med den.
 Det gik jo efter min egen Vilje?
 Og hvad jeg drømte, det tykkes nu
 jo sprunget frem af min egen Hu?
 Hvi angre over min Moders Hytte,
 som maatte væk med de andre flytte?
 Lad ødelægges mit Fædrenehus,
 mit Hjem forsvinde, mit Hjerte knus,
 naar kun mit elskede Fædrenelands
 Kristiania maa blomstre som friske Krands.

Poesier.

1. Den Navnløse.

Kun Hun Selv, og ingen Anden,
 vide Hvad jeg fandt paa Stranden,
 kun Hun Selv — Selv uden Navn,
 Perlen liig, der, uopdaget,
 endnu ei er bleven taget
 ind i Diademets Favn!

Da, med Navn den at berømme,
 Skjalde Fantasiens tømme;
 Kongens Indfald selv er mat.
 Man af Stjerner eller Maane
 prægtigt Navn og Rang maa laane
 til hans Krones fundne Skat.

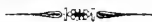
— Elskte „Navnløs“! thi jeg vover
 selv for Vennen, naar han sover,
 ei dit Navn at nævne tyst:
 Han, selv Han skal mig misunde.
 Det, for reent for Verdens Munde,
 tone skal kun i mit Bryst.

Elskte „Navnløs“, om Du skulde
 faae *dit* Navn og Rang tilfulde,
 Perlen liig, i Kronen sat:
 til mit Bryst man tye! mit Hjerte
 i sit dybe Hjem det lærte,
 da paa Strand jeg fandt min Skat.

O, der evigen det toner
 som en Klang fra Aanders Zoner:
 Navnet, hvormed Himlen alt
 dine hulde Dyder ærer,
 mens sin Knop din Ungdom bærer
 af sin første Rødmen malt.

Ve, sin Fryd at maatte kvæle,
 vove ei om Fundet mæle!
 Men jeg Verden ikke troer.
 Piletræet kun, hvis Blade
 lytte vel, men snaksomt glade
 pluddre væk hinandens Ord,
 matte Bølge kun, som dale
 maa i Grav midt i sin Tale,
 Englen, som med Taushedseed
 Synderens Bekjenden tager,
 for han Rædselsmulmet drager
 bort for Guds Barmhjertighed:
 hvis de taushedstvungne Trende
 jeg dit rette Navn lod kjende,
 var det Troløsheds Forraad?

Hed da „Navnløs“ for dem Alle!
 „Navnløs Perle“ de Dig kalde!
 Perle, reen som Engles Graad!

2. Blomsten.

Fagre, hvor arm er din Elsker idag! Thi Han, som saa gjerne
 med Diamanter og Guld din Dørtærskel vilde bestrøe,
 ak! Han ejer idag
 ei vante Bouquet til dit Vindu.

Nelliken holder jomfruligen stolt sig lukt i sit Bæger:
 Blomsten har seet din Mund; nu blegner den heller iskjul.
 Ak, jeg ejer idag
 ei vante Bouquet til dit Vindu!

Hvide Narcisse har hyllet sig ind; thi nødigen vilde
 Stjernernes yndige Barn sig tabe i Glands mod din Barm.
 Skinsyg over din Mund
 vil Rosen idag sig ei aabne.

Dog jeg med brændende Kys — somom jeg dig favned, min
 Elskte —
 har forgjæves forsøgt at aande i Knopperne Liv.
 Ak, at Blomsternes Barm
 kan gemme ufølsomme Hjerter!

Fagre, dog ejer din Elsker en Blomst, hvis fyrige Flamme
 evig som Stjernernes er: udødelig Kjærligheds Blomst.
 Dit velsignende Blik
 har saaet den selv i mit Hjerter.

Den er ndsprungen saa fuldt som en Sol. *Den* ømt har jeg
plejet,

ledet mit varmeste Blod til Rødderne dybt i min Barm,
dugget den med min Graad.

Den Blomst jeg dig skjænker, min Elskte.

Forhen et Skud i min Sjel, kun en Drøm imellem dens Tanker,
Tanke og Sjel er nu den; liig Barnet i Vuggen, min Sjel
kun en Drøm i dens Dyb.

Den Blomst jeg dig skjænker, min Elskte.

Hvilte Du kun en Sekund ved mit Bryst, da skulde Du føle
bævende Liv i dens Blad, der fik af en Skjalds Fantasi
al sin himmelske Pragt.

Den Blomst jeg dig skjænker, min Elskte.

3. Fødselsdagen.

Om en Time Fødselsstunden
for min Elskte er oprunden:
Kjærlighed, med Gaver kom!
Du, den rige, er saa tom?
Har du intet Bedre funden
end en Taares Fattigdom?

Den har du fra Sorgen røvet.
Eller er du selv bedrøvet,
du, der praler saa af Magt?
Alt er *dig* jo underlagt?
Hvi har du da Flugt ei prøvet
for at høste Nattens Pragt?

Intet vilde Hende klæde
 bedre end et Stjernekjæde
 slynget om det blonde Haar.
 Skynd dig! ned Orion gaaer.
 Skynd dig! Beltet allerede
 løses før du Skyen naaer.

Først Hun vilde ret fortrylle,
 naar du kunde hende hylle
 ind i finest Morgenrødt.
 O, hvor Skyens Silke blødt
 vil om disse Former skylle,
 hvorpaa Gud sin Kunst har ødt!

— Kjærlighed, hvorledes er det?
 Du, saa kjæk og uforfærdet,
 nu saa magtesløs og arm?
 Stamp i Jorden i din Harm!
 Frem tør bryde der bag Gjærdet
 dine Legioners Larm.

Fee og Alfe (om de gives?)
 tør af Medynk gjenoplives,
 skaffe dig ihast et Slør,
 som af Blomsterglands de gjør.
 (Blot det ikke sønderrives
 før din Elskte faaer det, *för!*)

Ak, jeg frygter, at du skryder,
 naar om Magt din Tale lyder.
 Hvorfor vil du eje meer
 end dit Hjerte, som det er?
 Hvad, om *den* Present du byder
 da idag din Hjertenskjær?

4. Fantasi.

Muntre Raab fra Fyrreskoven,
 Klang af Horn og Skud deroven,
 kald mig ikke op fra Voven
 ved den lave Kyst!
 Der hvor jeg min Mo har funden
 maa jeg dvæle tryllebunden.
 Lænker ned i Klippegrunden
 løbe fra mit Bryst.

Stranden troer I gold og øde?
 Ak, I see da ei de røde
 Roser, som i Sandet gløde
 frem i hendes Spor!
 Eders Øjne er ei klare;
 hvor I see kun Tang og Tare,
 grant og sikkert seer jeg bare
 unge Blomsters Flor.

Kom, en Drøm, naar Kvellen svaler!
 Mere end paa Viisdoms Taler,
 naar du hviskende neddaler,
 troer paa dig min Sjæl.
 Du forklare maa tilfulde
 hvorifra hun kom, den Hulde.
 — Falske Drøm! mon skabt du skulde
 have hende Selv?

Som et Syn jo pludseligen
 mig paa Stranden blindet Pigen.
 Skulde Voverne i Vigen
 være Havfrus Hjem?
 Mon paa disse kolde Grunde
 da en Bølge endnu kunde

føde, som i Hellas' Sunde,
Afroditer frem?

Skjønne Havfru, lad dig fange
da af mine Elskovssange!
Byt din Bølge med den bange
Banken i min Barm!
Rødere dens Blodstrøm flyder
end Korallen, Dybet yder,
Perlens Glindsen, som dig pryder,
mod min Graad er arm.

Mere skjonfantastiskt former
sig mit Vanvid, naar det stormer,
end Polypens Træ sig ormer
frem paa Havets Bund.
Mindre majestætiskt, mindre
skjønt er Havets end mit Indre.
Minder straale, Tanker tindre
paa dets dybe Grund.

Skulde Du en Havfru være,
vælg da fremfor tangklædt Fjære
Aanders Hjem og Aanders Ære!
bliv en Jordens Mø!
Skynd dig, fagre Havets Datter!
før dig Brændingsbølgen fatter,
og med Lyst dig drager atter
ud i vilden Sjø!

Eller, siden Du saa ene
vandrer mellem Strandens Stene,
mon en Sky, som maatte tjene
Engle til et Skib,
her mod Bjergets Top forliste,
maatte sin Besætning miste,
kun at Du, der var den Sidste,
frelstes af en Grib?

Hvad Du er, om Du tilbage
 til dit eget Hjem vil drage,
 mig, min Elskte, maa Du tage
 med dig i din Flugt.
 Tyer du til den dybe Bølge,
 Os skal da den samme dølge.
 Gjennem Dyb og Himmel følge
 skal min Sjel din Flugt.

5. Den Elskte.

Guld er Støv og Purpur Pjalt,
 Ædelsind er det ei Alt?
 Kan jeg større Rigdom finde
 da end hos min tro Veninde?

Ædelsindets Tankers Flod
 det er himmelskt Adelsblod.
 Kan jeg bedre Adel finde
 da end hos min tro Veninde?

Ynde, du er Skjønheds Sjel,
 skjønnere end Skjønhed selv.
 Kan jeg større Skjønhed finde
 da end hos min tro Veninde!

Jomfru, blusser Du iløn?
 Du er riig, fornem og skjøn.
 Bedste dog af Først og Sidste,
 at du Selv ei deraf vidste.

Smiler endda haant en Nar,
 da et Smil jeg ogsaa har,

koldt som Staalet — blot det ikke
smelter hen i Hendes Blikke.

O de straale ømt og smukt,
er end Øjet slummerlukt.
Himmelsk Glands, selv naar hun sover,
straaler hendes Aasyn over.

Jomfru, Engle stige ned
til din Uskylds Hvilested.
Helgenrene Jomfrusjele
mens du slumrer, om dig knæle.

Tør imellem dem min Bøn
ydmyg blande sig iløn?
naar du vaagner, med dem stige
op for dig til Himmerige?

6. Den Elskedes Overfart.

— **T**ys! det pladsker over Vandet.
Det er Hende! Det er Hende!
Hendes Forbud er alt landet:
denne glade Angst for hende.
Aaretakten kan jeg kjende:
uden Regel, uden Lag,
som mit eget Hjertes Slag.

Bølge! Bølge! skyd bagefter!
sikkert, men med milde Kræfter!
Ellers med mit Blod jeg plette
vil din rene Barm, og trætte

med mit Liig din Flugt den lette.
 Selv vil jeg i Stormen boe,
 at dig aldrig undes Ro.

Hulde Stjerne, over Vigen
 maa du trofast lyse Pigen.
 Er ei hendes Blik dit eget?
 har, i Eva-Aasyn præget,
 dog ei Jord ei Himmel sveget?
 Kan du hade egen Ild?
 frygte den, der er saa mild?

Ve dig, om du kunde svige
 Baaden med den unge Pige!
 Skjændt du straalere i det Høje,
 Hevneren min Bøn skal bøje.
 Som den Dødeliges Øje
 Han kan dig udslukke brat,
 gjøre al din Glands til Nat.

Lyser Du med trofast Styrke,
 da jeg evigt dig vil dyrke.
 Jeg Bassin vil Kilden bryde,
 mine Blomster duggbegyde,
 at jeg Speile nok kan byde
 Dig og Hende, der saa liig
 er i Blik og Reenhed Dig.

7. Min Grav.

Hvor er jeg glad, ja hjertensglad!

Thi alt jeg seer det Sted,
 hvor halten Hevn og blinden Had,
 som med min Skygge fulgtes ad,
 skal synke trætte ned.

Der ligger det, meer nær end tænkt,
 bag tvende Piletræ'er,
 med Løvguirlander rigt omhængt,
 med Grønsvær dækt, altid besprængt
 med Dugg saa demantskjær.

Skeeløjde Nid, der meest bekvemt
 du læser mine Kvad!
 der vil du fatte mere nemt,
 hvi jeg, og ikke du, har stemt
 min egen Strengerad.

Der slæng dig, Had, som kom for seent!
 grib efter mig endnu!
 Det Støv, du faaer i Haand, er reent
 som Liljernes mod hvad du meent
 og tænkt har i dit Hu.

Ha, stolte Følge til min Grav,
 hvi vender du dig hen,
 som om du tørred Taarer af?
 Ei I, men Elskov den mig gav.
 Jeg derfor elsker den.

Har *Huu* ei lovt, hver Pintsefest
 mig at besøge der?
 Skjærsommersøndagen dernæst

Hun atter være skal min Gæst.
O Plet, hvor kjær du er!

Da Boglink, syng i Pileus Top!
Spring ud, Jasmin! spring ud!
Har Gravens Rosentræ en Knop,
da lukke den sin Læbe op
til Ære for min Brud!

Der boer jeg da den Sommer kort.
Mit Lyststed, Plet, du er.
Med sidste Blad jeg flyver bort,
at vente tro i Himlens Port,
til Selv Hun kommer der.

8. Det første Haandtryk.

Din Puls har banket min imod.
Forente var vi Blod i Blod.
Det var i faa Sekunder bare.
Ei længer Salighed kan vare.

Hvor mildt din bløde Aare slog!
Men min i høje Bølger jog.
Nær med sin Purpurstrøm den fulde
besprængt dit Jomfrubelte skulde.

Saa omt og fast ei Aander to
kan sine Vinger sammensnoc,
saa smelter Flamme ei i Flammen
som vore Hænder hvilte sammen.

O siden har mit Blod ei hvilt:
men stormende i Aaren ilt.

Har det da Sjæl, som ei forglemmer?
 Det Slaget end af dit fornemmer.

O, vore Hjerter længer maae
 ei skilte ad, min Elskte, slaae.
 De høje Stjerner vidne kunde,
 at deres Strømme sammenrunde.

9. Den første Omfavnelse.

Kommer nu, Sorger! knuger mit Bryst,
 at det ei sprænges af jublende Lyst!
 Himmel, med Uheld, Helved, med Kvaler,
 tæmmer dets Bølger! Thi der har hun hvilt!

Fiendenag

aabne dets Aarer! din Piilod kun svaler,
 thi ved dets Slag
 har hun jo zittret og smilt.

Sorgen har tabt sin Tyngde og Magt,
 hvor hendes yndige Aasyn har lagt.
 Sank hun den ned i sit svømmende Øje?
 Drak hun dens Gift med sin Mund? Thi jeg saae

Vemodets Smil

bævende Skygger om Læben at høje;
 dunklere blaa
 sværmede Øjnenes Ild.

Du har forsont, uskyldige Brud,
 Sjelen med Verden, Blodet med Gud:
 Dengang din hellige Pande du sænkte,
 straalreen som Naadens skinnende Lin,

over mit Bryst,
 borttog du Synden, den taarebestænkte.
 Nu er mit Sind
 reent som et Tempel og lyst.

Rødmende Uskyld spille Du ind,
 Brud, i mit Bryst med jomfruelig Kind.
 Hviftet af himmelske Due fornemmed
 jeg i den Lok, som omsvævede mig.
 Hil mig, min Geist,
 forhen dæmonisk, for Himmelen fremmed,
 er nu ved Dig,
 Elskede, hellig gjenreist!

Der, hvor din Læbe rørte mit Bryst,
 indenfor blev det saa glorielyst.
 Kjærlighedshymner derinde fremsprunget
 under dit sandsløse, drømmende Kys.
 Sødmen deraf
 drak Fantasien med glødende Tunge.
 Styrke og Lys
 skjænkte det Æmheds Seraf.

Dengang du laa ved mit Hjerte, min Brud,
 var det som Blomster sprang derifra ud:
 Blomster, som levte, drømte og tænkte.
 Mandel og Abild ei vajer saa fuld.
 Solen sit Blod
 ikke saa rigt over Roserne sprængte.
 Sjelen sit Muld,
 drømmende saligt, forlod.

Fjern dig, min Sjel, du mørkblaa Seraf!
 Eller en Stund i mit Blod dig begrav!
 Herskende lad det rulle saa længe!
 Nerven lad aabne sin zittrende Mund!
 Samling berøvt

høre du opfyldt med tonende Streng
 Brystet, hvor Hun
 hvilede elskovsbedøvt.

10. Det første Kys.

Elskeren.

Hvor er du, min Elskte? Hvi lod du mig ene?
 Hvi har du dig skjult bag de ludende Grene?

Elskerinden.

Se her ved dit Hjerte, kun skjult af din ømme
 omfavnende Arm vil din Elskede drømme.

Elskeren.

Jeg hører din Stemme, som Engle dig lærte.
 Men sværg, at du hører mit bankende Hjerte!

Jeg ellers maa troe, at Henrykkelsen dyssed
 i Døden det ind, da du, Elskte, mig kyssed.

Jeg ellers maa troe, at den Honning kan dræbe,
 som dugger med salig Berausning din Læbe.

Elskerinden.

Jeg sværger, jeg hører dit Hjerte at banke.
 Men nys stod det stille, da standte min Tanke.

Elskeren.

Jeg hører din Stemme; men oiner dig ikke.
 End dunkler et Salighedsmulm mine Blikke.

Mit Øje, i Straaler fra dine indhildet.
medeet sig i Drømmenes Himmel forvildet.

Elskerinden.

Du blegned, dit Øje sig lukte, dit Hjerte
forglemte de Slag, som af mine det lærte.

Elskeren.

Da Læben jeg kyssed, da Midjen jeg knuged,
du blegned, som om jeg din Blodstrøm indsuged.

Men atter, som aanded dit Blod, i Sekunden,
til Kysse paany flød Karminen til Munden.

Elskerinden.

Hvor angest jeg var, at jeg havde i Sukket
din flammende Sjel i mit Hjerte inddrucket!

Elskeren.

Mig syntes mig skybløde Vinger omslynged,
som om en Serafbarm mig jublende gynged.

Elskerinden.

Det er mine Arme, som ømt dig omfavne.
Ak, Sværmer, din Himmel du bittert vil savne.

Elskeren.

Nei, Brud, fremfor Himlen dit Favntag jeg skatter.
Og kys mig, saa er jeg i Himmelen atter.

11. Kjærlighed og Nød.

Se, min Elskte, Roserne rødme
som Smil henover de haarde Klipper,
de søde Jordbær groe paa gjerrige Højder!

Saa den haarde Skjebne modvillig
vor unge Kjærligheds Fryd skal bære.
O Nød, hvor skjøn, bestraalt af salige Taarer.

Se, dit smukke blegnende Aasyn,
med to Lyksaliges Smil bedækket,
er liig en Geists af død forherliget Glæde!

Derfor, Nød, vi Begge dig elske.
Vor Elskovs Fædreland er din Goldhed.
Vær stolt, min Brud, det ligner Norge, det elskte!

I dets strenge kjølige Luftdrag
vor Elskov sundt og blussende aander.
Vær glad, min Brud! det grændser nærmest til Himlen!

Begge har beslægtet Natur jo?
Hvor ligner Stjernerne dine Taarer,
skjøndt Knopper kun af Øjets mørkeblaae Blomster!

Begge har beslægtede Væsner:
hvor ligner sværmende Engle ikke
de ømme Tankers Flugt fra Øje til Øje?

Der i Nødens straatakte Hjem jo
Maria fødte Alverdens Frelser?
Der boed Ruth, og Hagars Ynde der fødtes.

Igjennem Nødens Ørkener vandred
trofaste Tjener og fandt Rebekka.
Friskt Mod, min Brud! din Fod vor Ørken beblomstrer.

Se, vi Begge Nøden jo elske.
Thi med en Fostermoers milde Alvor
den lagde tidlig Hænder over vor Elskov.

Med min Sved jeg gjerne beperler
dens Muld, Jeg Skjaldharpens Odelsbaarne.
For mere øde Digte svede saa Mange.

Snart de golde, stenige Bakker
(en Verdens Fattigdoms sorte Skuldre)
skal bølge i dit Trin med sædgylden Kaabe.

Os i Døren møde to Engle,
den blide Nøisomhed, glad Tilfredshed.
De have dækket Bordet, redet vort Leje.

Nu de flye tilbage til Himlen,
for om det salige Par at melde,
og til vor Søvn at hente himmelske Drømme.

Frygt ei, Viv, min Sang skal forstumme.
Min Sved kun friske skal gamle Laurer,
om blodig Graad end risler indenfor Øjet.

Kun en snebar Stribe behøver
den kloge Stær for sig selv og sin Mage.
Stort meer ei, Brud! Geni og Kjærlighed trænger..

12. Hjemme.

Se, atter over mig suser den Piil,
 som rysted nedover
 min Barndoms seirrige Lege
 de laureglindsende Blade.

Bekrandste Eensomhed feirer som før
 i Skyggen sin Høitid
 — den kjære Drømmer, som bredte
 hver Kvel sit Teppe paa Engen.

Som forhen toner den grenede Top,
 den Vindenes Harpe,
 der nynnede ind i mit Hjerte
 en sød Tungsindigheds Sange.

Naar Grenen vajer, fremblaaner den Elv,
 hvis Bølgeslag løste
 min Sjels ubændige Frihed,
 og lærte Kvadet at rulle.

Jeg hører Fossen, hvis drønende Fald
 først vakte de Strømme,
 som slumred end i mit Indre.
 De overdrøenede Fossen.

Den Stærke borthvirvle stundom en Gran,
 der voved for langt sig,
 og Klippens Vildhumleranke,
 der tørstig sneg sig til Stupet.

Den høje Gjetrams, med glødende Kind
 og nikkende Hoved,
 af Straaleregnen beruset,
 gled ud og fulgte de Andre.

Men pragtfuld, dæmonbevinget Fantasm
 var Granen, som ofte
 blev slynget bort af de Strømme,
 som bruste gennem mit Hjerte.

Og stolten Tanke paa Stengel af Lys,
 og Drømmen, saa smuk som
 forelsket Fees Fantasi,
 de Blomster var, som bortførtes.

Der seer jeg Bjerget, det gamle og graa,
 hvor Tanken sig hvilte
 tilforn paa Flugten til Stjernen
 og til de sværmske Skyer.

Hvor ligt en Afgrunds mørktfunklende Blik
 hist sortner ei Kjernet!
 Meer kjækt og ædelt det syntes
 end fromme stirrende Himmel.

Hvor om og trofast du stolte Natur
 mig møder herhjemme!
 Ei Blad har Pilene mistet,
 og Engen ikke et Blomster.

Kun Dig jeg savner, Genius, Dig,
 i Eensomhed født af
 Naturens Høihed og Ynde.
 Hvi er Du ei under Pilen?

Ve, har du vildfødte Høihed fortabt
 i Menneskelarmen?
 forglemt dit Mødrenemæle:
 Naturens Yndigheds Tale?

Ak, kommer der ei min Elskede selv?
 Ved Himlen! der svæver

et Elskovsdigt over Læben,
en Ode brænder i Øjet?

Fortæt din Skygge, min Piil, thi jeg har
min Genius fanget.

Den vist i Himlen har været,
thi Jorden har ei dens Blidhed.

Lud ned, min Piil! Thi jeg vil paa min Mund
fra hendes aftrykke
det Elskovskvæde, og læse
den Ode Øje til Øje.

13. Den Elsktes Slummer.

Hun slumrer . . Tys! Hun slumrer.
Ei meer de bløde Fingre besvare mit Haandtryk.
Liig Kvisten, af hvide Roser for tung,
i yndig Skjødeshed de hænge.

O Den, der, let som Vinden,
det fine Rosenskjær turde kysse, som Hjertet
i hver en Fingerspids aander ud,
de balsamineklare og smekke!

Mit Blod, hvi er du vildest
just nu, da ingen Synd er som den, at hun vaktes,
just nu, mens Evas yndigste Barn
tør frit omsværme i Paradiset?

Nu er paa Flugt i Himlen
den skønne Sjel — Blot Englene ikke den fange!

Da blegned hun lidt efter lidt, som Blad
paa Blad af Maanedstroserne falde.

Da Skjønheds egen Farve
blev Dødens Blegthed . . Yndige Død, jeg tilbad dig;
den graadige Grav jeg trygled; din Grav
blev, søde Rædsel, i mine Arme.

Lad Skjønhed blive jordet
hvor ei den kunde leve! O salige Elsker,
den lever, den aander jo ved din Barm!
Mit Hjerte vugger under dens Roser.

Kun kort paa Flugt i Himlen
er Pigens Sjel, for der at opdage de Blomster,
den lyster at vise Billedet af
imorgen i de straalende Øjne.

Thi snart, som Tanken vexler,
de dunkles af Hyacinthers Brunviolette,
og snart Cynoglossens sortnende Blaa,
og snart Kjærminders Lys de gjenspejle.

Hvor tidt, liig Barnet efter
Nymfæen under Vandet, jeg spejded i Øjet!
Hvor himmelskt et Foraar blommed deri!
Saa blaaligt tindred Edens Violer.

Ve mig, af Hjertets Banken
min Skulder skjælver, hvortil hun hælder sit Hoved.
Hun drømmer sig vist paa grønnende Høi,
og hører Alfer hamre derinde.

Meer let end ellers svæver
henover Hendes Øjenlaag, livlige Drømme!
Thi under dets fine, melkblaa Emalj
er Perler gjemte, Smykker for Engle.

I frie Fantasier,
 en Aandeverdens boltrende Sommerfuglsværme,
 jert fineste, herligst glimrende Støv
 nedover hendes Øjenhaar ryster!

Dog vil det ikkun være
 som Røgn i Hav; thi under de Buer sig hvælte
 to dunkelblaae Himle, bugnende af
 meer fagre, tankelhjertede Drømme.

O saa som Hun, der slumrer,
 maa Kjærlighed see ud hos den døende Nonne,
 der Jorden og Muligheder af Synd
 forlod, og seirrig stiger tilhimmels.

O saa er Skjønheds Aasyn
 i Tale med Engle! Elskov, saa er du uskyldigst,
 saa Yndighed yndigst, Indsøen liig,
 der ogsaa slumrer, naar den er fagrest.

Da speiler dybt sig Solen
 som bedre Verdens Gjenskin paa Drømmerskens Ansigt;
 da zitrer dens Speil af Børnenes Leeg
 som disse Smil om Drømmerskens Læber.

O, at jeg vidste Drømmen,
 som, liig en flortynd Sky over Himmels Aasyn,
 fløi rødmende over Jomfruens Kind!
 Vist som Hun drømmer Englene digte.

Hvor yndig den maa være!
 Thi Munden aabnes halvt, den at kalde tilbage,
 og Brynenes dunkle Straalenet har
 sig sagte løftet, for den at fange.

Hun slumrer, end Hun slumrer.
 O vaager med mig, Himlens Hellige, vaager!
 Thi engang imellem Eders sin Røst
 jo skal min søde Drømmerske blande.

14. Med en Bouquet.

Den har ei Sjel, som ikke troer,
 Naturen er en aaben Bog,
 at Mossens blege Klippeflor
 saa vel som Rosen har sit Sprog.

Det kjender Du, min Elskte, vel.
 Du Drømmen seer i Klokkens Bund.
 Du fatter Liljens tause Sjel,
 og Ordene fra Rosens Mund.

Lad da din skjønnne Fantasi
 blandt Somrens Blomster sværme om!
 For Hende, Blomster, taler I!
 Hun er jo selv saa favr en Blom.

Paa Morgenrødens Høje groe
 kun Roser lige hendes Kind,
 paa Lysets Bjerg, hvor Engle boe,
 kun Liljen reen som hendes Sind.

Og ikkun hist, hvor Dagens Blaa
 frembryder som en Kilde klar,
 saa fagre Blaavioler staae
 som hendes søde Øjenpar.

Over Otto G. D. Aubert.

(Læret hos Kronprindsens Børn. Død i Neapel 29de Marts 1838.)

Norge har jo bedre Skjalde?
 Det er sagt, og Jeg vil falde,
 jeg vil — falde ned og tro.
 Jeg vil for min egen Ro
 gjerne tænke det om Alle,
 gjerne tro, at Viin og Most
 springer stærk i Hvermands Post,
 og at Hippokrenen flyder
 gjennem alle Byens Gyder;
 gjerne tro, at hver en myg
 højttopskuttet Uselryg
 ei er Pukklen paa en Smyg,
 som til Sprang, at Lykken fange,
 krummer sig som Kat og Slange,
 men en gyldentunget, svær,
 vuggefaaet, gedigen Lyre,
 som enhver af disse Fyre
 om paa Ryg i Kasse bær.

Jeg vil tro hvad der er sagt,
 tænke det af al min Magt:
 Norrige har bedre Skjalde.
 Nid med Læben sønderbidt
 har nu kvædet det saa tidt,
 at vi det nu kunne Alle
 repetere angerfrit.

Hil dig skjalderige Norge!
 Jeg vil nederst Plads mig borge
 paa din store Arnesteen.
 Men, hvis du har bedre Skjalde
 (blot der Ti ei gaa paa Een?)
 lad dem Alle sammenkalde,

nu der er saa god en Grund
 til at bryde Laurens Lund,
 til at bruge hele Læs
 „dunkle Myrther“ og Cypres,
 til at dyngede dem i Saater
 op saalangt som Digtet laater,
 som det strækker sine Rækker
 af forsvarligt Engegræs, —
 til at komme med det hele
 Apparat af Sydens Flor,
 (godt især hvor Intet gror
 af sig selv) til herligt Mæle
 efter En, som der henfor;
 saa den ædleste *Aubert*
 nyde kan den stolte Lykke,
 at han faar sligt Mindesmykke,
 som kan passe Paul og Peer,
 blot det og var disses Øde,
 at de i Neapel døde.

*

Men Jeg *kan* ei tie stille;
 naar saa hede Taarer trille.
 Jeg maa hulke ud min Sorg.
 Frændens — den er mindste Kvide,
 dybere maa Vennens bide,
 Normandens er største Sorg.
 Jeg maa bande Dødens Magter,
 sige Livet, jeg foragter
 alt det Gods, det gi'er paa Borg.
 Manddomsstyrke, Ungdomssommer
 er et troløst Græs, der blommer;
 Øjenglands og Rosenskjær
 kun en Raadenhed i Gjær;
 Lærdomsskat i Kløgt bevaret
 Dyngede Støv til Blæsten sparet;
 Folkeyndest, Kongegunst
 Bjergets Vind og Sumpens Dunst:

herligt Haab og Livsenslykke
 et i Luft med Mesterhaand
 kjækt skizzeret Landskabsstykke,
 synligt knapt for skarpsynt Aand;
 Vennefryd og Frændegammen
 lette Svalers Flugt tilsammen:
 nok er Susen af et Blad
 til at splitte Flokken ad.

O mens Nordenvinden hvas,
 som om fyldte den vor Himmel
 med en selvbevæget Vrimmel
 skarpe Sværd af Staal og Glas,
 — o mens den, hvor stærk den farer,
 nok af gustne Slyngler sparer,
 bragte mildest Sydens Hvift,
 Pust af hede Roser sukket,
 Duft af sprungen Knop udlukket,
 stærkest Hjerter Dødens Gift!

Stoltest Søn, som Norge sendte
 fremmed Land til egen Ros,
 fagrest Svend, dets Møer kjendte,
 slumred just, mens Dagen brændte,
 paa campanisk Grottes Mos,
 svalte syge Pandes Tanke
 under Posilippos Ranke;
 Brystet nøgent, mandigt hvalt
 slog mod en Apollos kvalt,
 som ifra de gamle Dage
 laa i Gruset knust tilbage,
 og hans slummermatte Haand
 leged om en knust Kolonn.

Hvor han smiler! I hans Dvale
 o hvor er hvert Træk en Tale,
 som i venlig Vexel flød
 mellem Drømmende og Død!

Drømmer Han, som klart kun tænkte,
 — thi histhen med slummerstængte
 Øine, halvopreist, han seer —
 at den tætte Dunkelhed
 om hint rigt vedbendomhængte
 gamle Romerminde er
 Teltet for hans Faders Fred?
 at den Gamles Sjel forynget
 aander just hvor Ranken gynget?
 at den helst, thi den var stærk,
 valgt har, fremfor altfor fromme
 Engles egne Helligdomme,
 Bopæl ved et Romerværk,
 eensom, rolig, taus at dvæle
 ved en Helts og Borgers Mæle?

Mon — thi lukte Øje græder,
 og saa ømt hans Arm er strakt,
 somom den i al sin Magt
 om en Elskets Favntag beder —
 mon i Drømme for ham bæres,
 at hiin marmorhvide Ceres,
 som med maaneagtigt Skin
 lyser gennem Løvet ind,
 er hans Moder — Hun, som bære
 kunde ei, at Døden kom
 hendes stolte Dronningdom,
 hendes Sønners Flok, for nære?
 Hun, hvis Hjerte brast af Meen
 dengang Døden røved Een,
 maa vel hos sin *Otto* være,
 trofast, selv for klarsynt Drøm
 halvt usynlig, som den snygge
 lethenfløjne Omridsskygge
 af en Fugl i dunkle Strøm?

— Har Hun ham medeet forladt?
 Hvor han er forandret brat!

Moder, hjælp med dine Bønner!
 Thi din Son i Døden stønner,
 knuget som af Grottens Hvælv.
 Han, skjøndt han er dødssyg selv,
 ømme Skytsaand, dig ei seer . . .
 Tys! han nævner Oscars Sønner . . .
 Ere de ham endnu meer?

Dor han, o hvor maa de klage!
 Deres Jammer Norge nage,
 som jo døje maa den Skam,
 at det har ei Een som Ham!

Han vil tale — har ei Mæle.
 Han vil ud — han vil til dem.
 Hvor han kjæmper — han vil hjem,
 hjem til sine unge Sjele.
 Seer han da i Feberdrøm
 Slangekryb sig dem at nærme?
 vil dem døende beskjerme?
 O hvor er hans Angest øm!
 Hvor hans syge Bryst arbeider
 for en Bøn for Oscars Børn!
 Let som Skyen fjernsynt Ørn,
 Grottens Dyb han gjennemspeider;
 somom den en Tubus var
 til at gjennemskue Jorden,
 han alt Aand med Sandsen klar,
 søger han de Smaa i Norden.

Blikket straalte en Sekund.
 Men i Nuet, da det sluktes,
 at for ham et Himmerige
 i sin Herlighed opluktes,
 viste Smilet om hans Mund
 — et ligt Perlerne, der stige
 op fra Kildens stille Bund.

Endnu fremad og tilbage
 svæver Sjelen i det svage
 Aandedræt, uhorligt let
 som en Serafins, der sover,
 — se, da af sig selv medeet
 Rankens Blad, som luded over,
 zittrende, somom det lever,
 op sin brede Hvide hæver,
 vækker Luftens Stille just
 om hans Læbe til et Pust,
 og deri er alt forsvunden,
 førend Smilene om Munden,
 herligst Sjel i jordisk Bo.
 Blege Form, som er tilbage,
 er en Guds fra Oldets Dage,
 hvilende i Sejrens Ro.

I det Grønne.

Flyv, fagre Vaar, saa let og glad
 dog ei afsted med alt mit Had!
 Jeg vilde nok min Vrede skjænket
 en skummel Stund, i Hagl nedsænket.

I Ilingsvej med Hagl og Sne,
 der knækked blomstfuldt Abildtræ,
 den Time maatte vist henrinde,
 hvori min Harm jeg skulde minde.

Nu i dit bløde Græs den døer,
 meer blid end mangan Æmhed før.
 Med Vellyst, som i Blodskyl varme,
 døer hen tilgivende min Harme.

Og vaagned engang min Foragt,
 fik Spotten Lyst at gaae paa Jagt,
 strax brast i Latter mine Smerter
 ad Mygs Musik og Frøkoncerter.

I Solskin smelter alt mit Nag.
 Sligt Ord er ei i Bølgens Slag.
 Jeg lytter til de Strandens Toner —
 Hvor mildt du, søde Chor, forsoner!

Hvor venligt nikker Straa til Straa!
 Gid Jordens Herre det forstaa!
 Han visner hen og dør som dette
 — hvi da sin Foraarsfryd forgjette?

En farvet Straale selv, sig toer
 i Solskin Ormen, mens den snoer
 sig om min Ankel — arme Sleve,
 troskyldig er du: du skal leve.

Der er i denne søde Stund
 ei Draabe Gift i Ormens Mund.
 Mon hine vel mig meer fornærme,
 som krybe henad mine Perme?

Kom hid til Droskens Bryllupsfest!
 Den synger vildest vel, men bedst.
 Den spotter ypperligt fra Kvisten
 jer Æsthetikler og jer Tvisten.

O Foraarsluft, hvor sød og let!
 Tro, den er Sylfers Aandedræt,
 men bland ei i dens milde Hviften
 det sorte Suk! Det var Forgiften.

Og du min kjære, hvide Hæg,
 trofaste Ven af Hyttens Væg,

du laane Vreden ei din Skygge!
I den tør ingen Sorger bygge.

Til næste Vaar du skal maaske
bestrø min Gravhøi med din Sne;
kanhænde den i Bægret drysser,
som jeg, der Brud ei har jo, kysser.

Ryst lystigt Perlekronen af,
om saa det bli'er, du strør min Grav!
Gid sjelfuld Ynder af det Skjønne
gjør den til Græsbænk i det Grønne!

Der, Uven, sæt dig, om du tør,
og elsk Naturen meer end før!
Da skulde du vel ogsaa fatte,
hvad Bund den i min Cithar satte.

.

Norges Farvel til Ole Bull.

Farvel min stolte Søn! Farvel!
Følg Kaldet i din dybe Sjel!

Før bandt til mine Skjær jeg let
den vilde Pelikan end det.

Før standsede jeg Havets Gang
og Stormens Flugt, end Skjaldens Trang.

Drag hen, min Søn! Den samme Lyst
har rørt sig i din Moders Bryst.

Jeg ogsaa digtet har engang.
Heimskringlas Liv det er min Sang.

Jeg skrev min egen Epopee.
Hver Helt var Æri en Idee.

Jeg skrev med Evighedens Skrivt:
med Kongers Daad og Mænds Bedrivt.

Se, ved mit Hjerte gyldenblaa
den store Havets Harpe laa!

Paa den fik sjelfuld Tanke, før
kun navnlos, Navn . . Hør „Frithjof!“ hør!

Hør, længe fra dens Strenges skjalv
Lyd af dit Navn, Sjøkonning Alf!

Min Harald er et Heltedigt.
Hvo maler Verden et saa rigt?

Saa skjøen en Fantasi har knapt
en Skjald som blonde Gyda skabt.

Alnorden bævte for de Ord,
jeg grov i røden Hafursfjord.

Et herligt høit Haleluja
var Sigurds Fart til Jorsala.

I haarde Birkebeengeled
jeg fantaserte Noder ned.

Ved Fimbureid hvor lød de vildt!
Paa Hvitingsø hvor fredsomt mildt!

Ved Holmengraa din *Guerriera*,
i Nidaros din *Pregghiera*.

Se Hakon i hans Kongesal!
Hvor majestætiskt et Final!

Nu er der visseligen i
min Sjel meer Kløgt end Poesi.

Dog flød endnu i fyrig Stund
en Frihedshymne af min Mund.

Jeg ligner egen Mark, som den
nu ligger der høstblegnet hen.

Som sparsom fattig Pige, lagt
min Dal har hen sin Høitidsdragt.

Dog vil jeg gennemlede hver,
om ei en Blomst til Dig der er.

Til dig, min Søn! min Søn, som gav
mig større Glands end Konnings Grav.

O, vant til Sønners Verdensry,
mit Øje funkler op paany.

Hvor arm jeg er, man dog Demant
meer dyr end Glædesblik ei fandt.

Ak, er der i den Glands ei Glød?
Blier dig for koldt din Moders Skjød?

Nei, flyv! udbred din Moders Navn!
Din Hæder trøster da mit Savn.

Kunstrytteren.

Seer udaf Vindvet, smukke Piger!
I ræddes vel ikke for Maanen? Da kunde
den hævne sig slemt, naar den dalte bag Aasen,
ved Alt at fortælle.

Da vilde gamle hæse Graner
om Kjærlighedseventyr synge, og over
den blegnede Røslyng endnu vilde fare
en smilende Hvisken.

Seer ud, seer ud, I ømme Øine,
som troløse bleve hvergang *Alexander*,
den skønne Yngling, forbi eder tumled
de rasende Hingste.

Saa maatte Modets Gud afbildes,
en Hvirvelvinds Dæmon, fordømt vel, men herlig; —
nei før, paa de Firespands-Sorte, en Engel,
der tøiled Dæmoner.

Hvor ubarmhjertig, stolt og sikker
i Saligheds Overmod tumled han Spandet!
Mon *Han* da, som egger Fortvivlelsens Rasen,
paa Vinger kan stole?

Dog egged I ham, I ham, Kvinder!
til vildere vildere Legen med Døden.
Dit Bifaldsblik følte han, blodlystne Æmhed,
som Spandet hans Sporer.

Se, som han stod der, slank som Fjedren,
der vajede over Baretten, han syntes
en Skabning af Jomfruers hede Indbildning,
fremtryllet tillive.

Ham hilste derfor kvalte Udraab . . .
Vellystige Rædsel! Mon Drømmene vaagne?
Jomfrulige Hjerter med lønlige Blusel
ham troer at gjenkjende.

Mon hun forlængst engang har seet
en Marmor-Apollo, og drømte om Guden?

Hvad Rædsel at see da de Former af Marmor
paa eengang at leve!

Mon ubevidste Elskov skabte
hos skydløse slumrende Pige et Billed?
Hvad Rædsel at møde sin lønlige Drøm og
maaskee at forraades!

Seer ud, seer ud i Maaneskinnet!
Der kommer Han! . . . O den Fortræfflige! under
de fyrige Hovslag sig ei engang røre
de nedfaldne Blade.

Seer ud, seer ud i Maaneskinnet!
End Lyset er klart og Skyggerne sorte.
I disse sig levende Elskere liste,
i hiint sig de døde.

Seer ud, seer ud i Maaneskinnet!
Der kommer Han . . . O den Fortræfflige! Skyggen
ei engang kan følge ham; Maanen ei fæste
kan paa ham sin Straale.

Hvad vil han i den øde Cirkus?
Frels Himmel! der traver han udover Vandet.
Dog kruses ei Bølgen, og Maan'glandsen under
hans Fiirspand ei zitrer.

Seer ud, seer ud, I ømme Øine!
Med vellystlig Angest I saae ham jo ofte?
Der kommer Han . . . Himmel! en skyggeløs Rytter
paa lydløse Heste!

Se, Maanen skinner gennem Brystet!
Hans Aasyn har Stjernernes Blegthed og Klarhed.
Ak, grædende Jomfruer, det er den Skjønhed,
som Englene elske.

Fattigfolksbarn.

Hvor skamløst, at et Huus saa lavt
 fra gammel Tid har sig begravt
 i sligt et prægtigt Stræde!
 Dog sad i det saa fagert Barn
 liig Sommerfugl i Vraaens Skarn,
 i Spindlens skidne Klæde.

Hver Aften — det var gammel Sæd —
 løb Gadens Born til Leeg afsted,
 kun ei den stakkels Pige.
 Thi gik hun barbeent ei? og alt
 det blevet var de Smaa fortalt,
 at Ligt skal søge Lige.

Paa Dyng Sand ved Hyttens Væg
 hun eensom sad. De Andres Leeg
 vel maa den Arme krænke.
 Den Graad, som røg i Sandet tidt,
 beviste, at det ei var frit,
 hun var begyndt at tænke.

Hun fandt, at hele den Foragt
 kun skrev sig fra den usle Dragt;
 og hun sin Armod haded.
 Et Nag i Hjertet Malurt gjød,
 det Brød, hun før med Glæde nød,
 hun nu i Tårer baded.

Men Ingen vidste, hvad var hændt,
 før over Øjet alt var spændt
 en fremmed Sky af Smerte,
 før Læben skjælv med Strengens Fart,
 og før en Aand af tvivlsom Art
 alt sad i Barnets Hjerte.

Just naar hun fik et venligt Ord,
 henunder solbrændt Kind der foer
 en dunkel Rødmes Bølge.
 Den var kun den betændte Rand
 af Saaret, som i Smertesbrand
 hun i sit Bryst maa dølge.

Hun ligned, skjønt ei mindre skjøn,
 ei længer Magdalenas Bøn
 og Ruths ydmyge Tanke,
 da hun til rige Frændes Vang
 troskyldig gik den tunge Gang,
 for spildte Ax at sanke.

For venligt Ord, for naadigt Klap,
 som Handske fin paa Kinden slap,
 vil Barnet meer ei takke.
 Hun blusser kun, somom hun veed,
 at det kun var Hovmodighed,
 der legte med sin Nakke.

Den store Synd var alt begaaet,
 at lade Barnet faae forstaaet,
 hvor Rige Armod hade.
 I hendes Øine meer ei gjaldt
 det Plag, hun bar af Pjalt i Pjalt
 for Væv af Rosenblade.

Ak, alt i Barnekinden rød
 et Helvede har tændt sin Glød!
 I bittre Taare trillet
 var Uskyldskronens Perle ned.
 Ve Stolthed, om din onde Sæd
 du vidste og har villet!

Norges Fjelde.

(Paa Egeberg.)

Nu ere de kolde, graaskaldede Klipper
Norriges bedste Patrioter.

Før til Hjerte Stenen død,
Klippens bundne Flamme rød,
end . . . o hist dernede banker
mangt et ondt som Slangens Tanker!

Præst! et Hjerte af Granit
kan du bytte ligt med dit.
Klippens Snedryp er om Vaaren,
ømme Hykler, varm mod Taaren.

Fjeldet gav paa mosblødt Knæ
tidt forfulgte Kummer Læ.
Mennesker, kun *de* alene,
dyngte paa dens Hoved Stene.

Læs dig det i Livets Bog,
Dødens brogetmalte Fibel!
Som Naturens Billedbibel
gør den vel ei glad, men klog.

Se! til Folkets Hungerlyst
rækker Klippen frem sit Bryst.
Der er bitter Melk i hvide
Lav, og Sult maa Mosen bide.

Sult? — o Ulvene ei lede
som det stolte Folk dernede.
Lykkens Børn sit gyldne, krandsste
Bægers Flugt ei derfor standste.

De, som eder mest foragte,
 Klipper graa, ei Hungren smagte.
 Arme Fædreland maa føde
 værste Børn med bedste Grøde.

*

Nu ere de kolde, graaskaldede Klipper
 Norriges bedste Patrioter.

Klippen skaldet, graa og kold,
 kaldes Norges bedste Skjold.
 I gjør Ret, I Mænd af Norge,
 at I for jer Selv ei borge.

Hvo mon skulde saadan Kløgt
 i saa klodset Hoved søgt?
 Retsom graa og hvide Kofte,
 der Geniet gemmer ofte.

Ulvemoste *Tydalsfjelde*
 spænde hist en farlig Fælde.
Skarven vogter Grændsen, medens
Vinger sover inden Fredens.

Meer end borgløs Kommandant
 gjælder nu den bratte Brant.
 Beltet af de døde Jætter
 skrækker meer end Tidens Ætter.

Lad da Klippen (spar ei paa!)
 Stjerne paa sin Bringe faa!
 Den fortjener jo sin Stjerne,
 som kan Fædrelandet værne.

*

O, nu ere de kolde graaskaldede Klipper
 Norriges bedste Patrioter!

Ingen elsker Landets Grund
højt som I, skjøndt uden Mund.
Eders melancholske Sjele
Ravnen laaner stundom Mæle.

Dverg saa lumsk og Alf saa slem
har i Fjeldets Dyb ei Hjem
som den Æt, der allerede
gaaer i Frø og Frugt dernede.

Flok af unge Skandinaver
sidste Normand snart begraver.
Edder ifra eget Hjerte
dryppede de i *Hjehns's* Smerte.

Solbrændt Orm i Klippens Rivt
modner ei en værre Givt.
Den skal deres Moder smage
— ve! paa sine gamle Dage.

Ei i Fjeld gaaer Malmens Flod
trægt som denne Ungdoms Blod.
Rødere end Det, som fryser
i dens Aarer, Ertset lyser.

Flød det ud af danske Lænder
seigt som Sli og Eider render?
Ak, I gamle norske Fædre,
strømmer eders Yngels bedre?

*

O, I kolde, graaskaldede Klipper,
nu ere I Norges bedste Patrioter!

Øde er min Klippe kaldt.
Hybner blommer i dens Spalt.
Rosig Mund da bli'r den Revne,
Gud til Lovsang efter Evne.

Øde? ja for øde Blik.
 Armod dog sin Ynde fik.
 Se, der luder Blomsterbræer
 mandelduftende Linnæer!

Evigblommers fine Rødt
 hvifter over Klippen blødt.
 Feiret Skjalds Indbildningsstyrke
 tidt meer blegnet Flor maa dyrke.

Lyngen meer begeistringsyr
 vajer over Steen og Myr,
 end de Tanker, som sig rade
 magre paa den Prides Blade.

Enerbusken i dens Rigt
 spiler Kvisten ei saa stivt
 som i mangel Veklings uden
 Liv sig Nerven under Huden.

Gamle, nøgne Klippe, nu
 bedste Patriot er du.
 Hvor er nu, da Eder springe,
 Fasthed uden i din Bringe?

Blinde Klippe! Nu, hvi see
 ned paa al den Hjertevee?
 Ørnen dog fra Skyens Lande
 blikker ud ifra din Pande.

Men fra mangel Ynglings fløj
 bort forlængst hver Tanke høj.
 Ve Begeistring, om den findes!
 Selve Hjertets Slag maa bindes.

Tause Klippe! Ja det Sprog
 anstaaer godt Foragten dog

for den Æt, som vrangt har stillet,
Norge mit! din Friheds Billed.

I dets Fjelde et er malt.
Det er stort og idealt.
Hvor republikansk de stige
stormende mod Stjerner Rige!

Skakastölens sorte Tind
har et diktatoriskt Sind.
Derfor som Tribun *Snehætten*
gjenner Magten ifra Retten.

Gousta har, den gamle Skjald,
sat sin Harpe, Rjukanfald,
fast mod Knæ — den vidt maa bære
Fjelderepublikens Ære.

Devovert som *Curtius*,
sprungen fra sin Faders Huus,
(høje, gavlte Romsdalshornet)
staaer *Hornelen*, den Forlorne.

Rige Moderkjærlighed
af sit eget Smil ei veed.
Republiken ikke heller
alle sine Dyder tæller.

Kun ved Maalet, Gud har skabt,
giver Ligheden sig tabt.
Skjæret, som sig lavt kun speiler,
ei til Diktaturet beiler.

Hist dernede hedder det:
kryb paa Andre — det er let!
Sig til Tusinder gjør Nullet.
Lykken lægger Æg i Hullet.

Egeberg fra Aar til Aar
trofast Vagt for Dalen staaer.
Derfor det i Fyrrelunden
bærer Borgerkronen vunden.

Hist dernede af den Mands
Hoved rives Egens Krands,
som har meer, end Fjeldet Dalen,
vogtet Friheden i Salen.

. . Kom da, Elskte! med mig fly!
Kjære Klippen graa har Ly.
Trofast ømt vil den beskytte
Kjærlighed i Sorgens Hytte.

Vi belønne den sit Læ
med et smekkeret Rognetræ.
Birken sølvhvid gjør ved Siden
Liens Yndighed ei liden.

Naar de begge sammenknoppe
over Kløften sine Toppe,
gamle Norge er, kanhænde,
bragt forlængst til salig Ende.

Folkets Stolthed af er kronet,
Modersmaalet ud har tonet.
Visn da, Træ, før du dig højner,
at du ei den Rædsel øjner!

Gid jeg Selv før Klippe blev!
Smerten grov deri en Klev.
Gid en Steen jeg blev fortryllet,
højt paa Fjeld af Havet skyllet.

Ak, jeg veed, min Brud, da hvad
du af Himlens Gunst dig bad:

Hybnen liig, den rosenfulde,
lude over mig du skulde.

Svanernes Høstflugt.

Nu de vilde Svaners Hær
flyer fra Norges sidste Skjær.
Se, liig flygtende Stjerner,
hist, se hist sig Toget fjerner!

Med et maanskinsagtigt Lys
Nordkap de bedækte nys.
Over Lindesnæs fløjne
bedre Hjem i Syd de øjne.

Fjernt ved Nigers lunkne Bred
agte de at dale ned.
Med de jublende Skarer
Nordens Sommerfryd henfarer.

Atter tyknes mørk og tyst
Høstens Skodd om Norges Kyst.
Se den vældige Jette
kommer ind fra Havets Slette!

Han med kuende Befal
trænger ind i dybest Dal.
Hungrig, koldhjertet mejer
han den sidste Blomst, den ejer.

Han er blind, dog veed han godt
højest Plads paa Fjeldets Slot,
ruller hver Aften og Morgen
ned at hærje Alt om Borgen.

Højens rige Moderbarm
 alt som Taagen selv er arm,
 Dalen, jomfrufager,
 farveløs som den og mager.

Han er døv, skjøndt han med Skræk
 jager hver en Smaafugl væk.
 Paa de bladløse Grene
 kurer traurig Trost alene.

Hvo kan standse Skyens Gang,
 Svanerne, som op sig svang?
 Hvo kan raade den Skjebne,
 som skal Somrens Pragt afvæbne?

Blomst af Dal — der er ei een
 selv til fagrest Mø igjen —
 Træets Krone fra Højen
 er med Svanerne bortflojen.

Sidste luftblaa Spor er lukt
 efter deres lette Flugt.
 Kun med Aandernes Øre
 kan du endnu Hvinet høre.

Først naar smuldret er dit Leer
 dig forsvinder Intet meer.
 Let fra her og til Niger
 hører du, hvor Svanen skriger.

Fuglens Fjed i bløden Sky
 kan da ei dit Syn undflye.
 I vil træffe hverandre
 under Libyens Oleandre.

O, at flye fra denne Kyst!
 O, hvor let! Kun sprængt mit Bryst.

Jeg før Svanerne kunde
hvile mig i Palmelunde.

Derfor, Elskte, fast mig favn!
Ellers Sjelen af sit Savn
udaf stirrende Øjne
jages efter de Bortfløjne.

De to Elskerinder.

„Bliv ei, — sa'e jeg til min Sofie — „jaloux
for hvad jeg fortroligt vil sige dig nu!
Jeg har (o, da skulde I Øinene seet
hvor herlige store de bleve medeet)
. . Jeg har — og lad Dette ei volde os Tvist! —
nok een Elskerinde, en Engel forvist.“
— „Hvad!“ raabte Sofie, „har Sandhed jeg hort?“
Og Brynet sig rynked som Nerven berørt.
„Hvad, Troløse! Slip mig! saa slip mig!“ Og frem,
som Lyset fra dunkelblaa himmelske Hjem,
ustandseligt strømmende Taarerne — ak,
saa hurtigt, at alle mit Kys ikke drak!

„Ja Hun er en Engel, en huld Serafin.
Dog ængste det Dig ei, Skjøn-Kjæresten min!
Saa, fager en Engel har Himlen ei havt:
hist ligger min Attenaarselskov begravt.“
— „Af døde Elskerinder,“ — hun sagde med Smil, —
„Du have saamange saamange du vil!
Nei, alt overvejet, det bedre dog var,
om kjær ei du Himmelens Jomfruer har.

De trække din Tanke (og den ejer jeg)
 til Skyerne kun og ad Stjernernes Vej.
 De stjæle fra mig forat gi'e dig et Digt.
 Elsk kun din Sofie; thi *det* er din Pligt!“

„Hun ligned den tendre Convolvulus blaa;
 hvis Klokker som Luftblomstre nedlude paa
 usynlige Stilke . . den Hulde forsvandt;
 at sige, hun „døde“, det er ikke sandt.
 Af Menneskers Geister er hendes kun den,
 jeg frygter ei for, naar den kommer igjen.
 Om Natten — det volder ei Angst eller Gys —
 da kommer Gestalten i safirblaat Lys,
 naar enten jeg kalder min Attenaars Brud,
 hvad eller hun veed mig et glædeligt Bud.
 Da hører jeg nær mig en Stemme bekjendt
 liig Harpens Hendøen naar Sangen er endt.“

„Da førstegang Kjærlighed vaagned hos dig,
 da jublende kom Hun, Sofie, til mig.
 Som døende Harpe, som dæmpet Akkord
 da lød ikke længer den Himmelskes Ord.
 En Rosenbusk stod ved mit Leje med fem
 halvtudsprungne Roser; medeet da fra dem
 et alfagtigt Lys strømmed ud, saa jeg grant
 hvert Træk i den Elskedes Aasyn gjenfandt,
 da ømt hun sig bøjede og jubled: „min Ven,
 vær rolig! Sofie dig elsker igjen.
 Som jeg Hun dig elsker! I denne Sekund
 jeg hørte dit Navn fra den Drømmendes Mund.“

„Inat, min Sofie, hun atter her var.
 Hun sagde: „hvis Elskov til Døden I har,
 da dig og Sofie, din Trofaste, vil
 beredes et Bryllup i Himmelen til.
 Jeg er hendes Brudemø, bær' hendes Slør,
 jeg Stjerner for hende ydmygelig strøer,

naar op I til Evigforeningen gaae.“

Da sagde Sofie: „ak, elsker Hun saa?

Hvad strøer jeg for hende, som elsker saa reent?

At være min Medhustru har hun fortjent.

Jeg vil hende elske som Søster med Lyst.

Du har til os Begge en Plads ved dit Bryst.“

„Hør!“ hvisked den Himmelske, *saa* vil din Brud
i Himlen iblandt dens Serafer see ud:

Det Aasyn, hun bærer der frydoversmiilt,
er det, hvormed først i din Arm hun har hvilt;
de samme langtstraalende Øjne, som da
du kyssed fra hende det hviskende Ja.

Fra Armene Straaler udglittre for hver
Velgjerning de signende uddelte her.

De Lysvinger bære med Tankernes Hast
din Viv ved din Side uskilleligt fast.

Gestalten er Møens ved Alterets Fod, —
den blussende Blegthed, det blegnende Blod!“

„Paradisiske Uskyld er hendes Gevandt.

Den Brudedragt færdig paa Graven hun fandt:
et Belte af Blyhed, af Rødmen et Slør.

Den Moder bli'r Jomfru i Himlen, som døer.

Igjennem den perlehalvdunkle Gestalt
fremdæmrer et Stjernelys dæmpet og kvalt:

en Glød af det evige Liv har hun faae't
hvor Hjertet, det ædle og ømme, har slaae't,
og derfra Straaler som Aarer udgaae;
det pulser som forhen, arbejdende paa
med dit at forenes, som, dunklere rødt,
fremgløder fra Brystet, hvis Sorg har forblødt.“

„Men sig“ — saa jeg Daare for ilsomt brød af —

„hvor ere de Børn, som Sofie mig gav?

Hvi knæle de ikke om hende som for

Maria Madonna Smaaenglenes Chor?“

. . . „Tys!“ sa'e hun, „for hvert i sin himmelske Krands
hun bærer en Rose af Morgenens Glands.“

Og over hiin Rosenbusk, da hun forsvandt,
hun aandede let; og om Morgen fandt
jeg alle de Roser med eet sprungne ud,
som bragt jeg idag har Sofie, min Brud.

Dem gjenmme hun skal til sin Højtidskrands; thi
i dem er Forjettelser og Poesi.

Damen med Harpen.

Hvor herligt, at bryde de jordiske Baand,
faae Straaler for Been og for Støvet kun Aand!
Men ikke fordi jeg da sejle kan paa
de dejlige Skyer gjennem Himmelens Blaa
til varme Provenz og Helleniens Strand
og hiinsides Asien til Tiniansland,
til legende Vild i Uskyldigheds Dragt,
hvor rigest Naturen er, herligst dens Pragt.
Ei derfor; men *da* ind i Sjelene kan
jeg skue saa frit som i Blomster og Vand,
og Hjerternes Drømme jeg fanger saa let
som Drengen de brogede Fluer i Net.

Gud veed hvad det er for en Dames Portræt
fra gammeldags nederlandsk Malers Palet,
en kjærlig Veninde mig sendte igaar,
i Atlaskes Kjole, med Sæt i sit Haar.
Det Ansigt — en sørgende La Vallière?
vemodige Laura, som Graven alt seer?
For nys med en Harpe har Fingrene lagt
— de fine og farvte saa sygeligblegt.

End Strengene synes at zittre som flød
 en Klang om det Hele tungsindigen blød.
 Hvis ikke det høres vanvittigen galt,
 det synes som om Melodien er malt.

Hvad hændte? Jeg pludselig vaaagned inat:
 thi drømmende syntes mig tydelig, at
 Sofie var kommen, og sagde: „kun Mod!
 Min Elsker, du sætte paa Bølgen din Fod!
 Kom! lad os ei sejle histover, ei roe!
 Thi mig forekommer det somom vi To,
 om trofast vi elske, kan Arm i Arm gaae
 paa Bølgernes Toppe henover det Blaa.
 Nu, Elskte, jeg vover det . . vover du ei?“
 Da vaagned jeg som jeg begyndte min Vei,
 ei angst, men forundret; thi Bølgen blev fast,
 og Skummet, vi traadte paa, til Alabast.

Jeg vaagned. Igjennem det aabne Gardin
 paa Atlaskesdamen faldt Fuldmaanens Skin.
 Hun skinnede selv jo, det levende Liig!
 En Fosforlands spredte fra Ansigtet sig.
 Det lyste som dæmpede Lampes Krystal,
 og Strengene straalte med Glands af Metal.
 De Brabandterkniplingers florklare Spind
 sig letted og sænkte som Dunet for Vind;
 og Øjnene fyldtes med mørkeblaa Glands,
 og Læben — o troer jeg, skjøndt vaagen, min Sands? —
 Hun sang, og hun Toner af Strengene fik,
 vidunderligt tyste som Kildens Musik.

„Min Harpe kun toner, af Gejst gennemstrømt
 om hvad din Sofie langt borte har drømt.
 Dig skal jeg, du Elsker! — saa lød det — hvergang
 hun drømmer om Dig, det fortælle i Sang.
 Men tør jeg afbryde din Slummer med Sligt,
 for Mennesker Drømme, for Aanderne Digt?“

„Hver Nat, skjonne Dame! — jeg raabte — O du
af Kjærlighed død er, det aner jeg nu.“

Og siden, Sofie, i Damen jeg seer
vor fælles Fortrolige, ræddes ei meer.

Om Morgnen en Krands Immorteller jeg hang
om Rammen, den matte og brystne, og sang:

„Hvor herligt, at bryde de jordiske Baand!
faae Straaler for Been og for Støvet kun Aand!

Men ikke fordi jeg da sejle kan paa
de dejlige Skyer gennem Himmels Blaa
til varme Provenz og Helleniens Strand
og hiinsides Asien til Tiniansland,
til legende Vild i Uskyldigheds Dragt,
hvor rigest Naturen er, herligst dens Pragt.

Ei derfor; men da ind i Sjelen kan
jeg skue saa frit som i Blomster og Vand.
og Hjerternes Drømme saa let faaer jeg fat
som Atlaskesdamen Sofies i Nat.“

Til en ung Pige.

Tro mig, dens Graad, hvis Smil er ømme,
hvis Blik er godt, blier mild og let,
som den en Rosenbusk idrømme
en tusmørk Sommernat har grædt.

I aabne Træk har Skjebnen alt
det gode Hjertes Liv fortalt;
og anden Stjerne kan ei spaa,
tro mig, end rene Øjes Blaa.

Der vil ei blive megen Smerte,
ei mere bitter Taarestrom,

end Brudens ved Venindens Hjerter,
 end Barnets efter yndig Drøm.
 Men Sol vil skinne dejligt ind,
 og hedt vil gløde Rosens Kind.
 Og Livets vaagne Blik forbi
 gaaer Barndomsdrømmens Fantasi.

Naar eensom i min Høst jeg sanker
 mit Livs Erindringer engang:
 med en af mine egne Tanker,
 med yndigt Billed i en Sang,
 med digtersk Syn en Morgenstund,
 der bragte Sang, ei Guld, i Mund,
 forvexles Du — et Billed i
 mit eget Levnets Poesi.

Som Busken over Muld har regnet
 en Sommernat sin Blomsterpragt,
 saa Morgnen finder Marken tegnet
 som blomstbaldyret Brudedragt,
 er alt hvad skjønt min Gejst har tænkt
 din dunkle Fremtid forud skjænkt.
 Min Fantasi har den bestro'd.
 Den Blomst ei har, dertil for sød.

Et reent Blad Papir.

(I en Vens Stambog.)

Kun af Tankearme bli'r
 du foragtet, reent Papir:
 kun af Den, der seer sit eget
 Øde i din Tomhed præget,

uden at det kan, som denne,
 under tankefulde Penne,
 blive af Ideer dækt.

Det med samme sky Respekt
 som en Jomfru jeg betragter,
 af hvis Væsen Skabermagter
 trylle kan en Adamsslægt,
 uvist om, dog lige let,
 englegod, om djævleslet
 — uvist netop som om hvad
 skrevet bli'r paa rene Blad.
 Arket, som i Spalter blanke
 fange kan Geniets Tanke,
 bedre er i skyldløs Tomhed
 end beskrevet fuldt af Dumhed:
 Linje ud og Linje ind
 strømmet af en Skriblers Sind
 over Blad, der kunde være
 enten Rum for Aanders Flugt
 eller reent som Jomfruære,
 hvidt som Serafiners Fjere
 — o hvad Synd, at det blev brugt!
 o hvad Synd! jeg kunde græde
 til med Flammen af min Vrede
 Øje, Sands og Liv blev slukt.

Tænker jeg, hvor let og snart,
 af en trofast Ven bevart,
 eller af en Hvirvelvind
 i afsides Krog blæst ind,
 af den Lap jeg overleves,
 hvorpaa mine Navntræk skreves:
 gyse for den jeg da maa,
 som om just jeg rabled paa
 netop *den* af disse rene
 Kirkevæggens kalkte Stene,
 under hvem engang et Hul

rodes op for mig iskjul.
 O, hvor vil det ikke vare
 førend Regnen pidsker af
 disse dumme Træk, der svare
 Hver, som spørger om min Grav!
 O hvor længe, førend badet
 Tiden Skriften har fra Bladet!
 Først med sidste gule Træk
 blegner al Erindring væk,
 og da fulner ogsaa Hadet.

*

— Ak; men før jeg seer mig ad,
 har jeg skjændet dette Blad.
 Mørke Linjers Slingerækker
 jo dets Reenhed alt bedækker,
 og dets Glands er alt forsvunden
 som en Speilets, sat for Munden.
 Sortnende forsvandt den i
 Suk af min Melankoli.

Utaknemligt! dette Blad,
 fromt som Æbleblomstens dalte,
 kjært som Lappen, jeg bemalte
 med mit allerførste Kvad,
 hører ei til denne tætte
 Snee af Blade, som vil trætte,
 der af Landsmænds blinde Harm
 ilinghvines i min Barm,
 ei til Haglen af Karteller,
 som et døgnopløftet Had
 paa mit arme Hoved sæller.

Du kun, mindeviede Blad
 om mit Navnetræk mig bad.
 At du da i eet med det
 eje kan mig Selv komplet,
 strømmer foran det de Rader,

hvor i nu min Aands Portræt
 sig i tro Afspeiling bader.
 Thi, om Manges Dom er sand,
 er et rasknedrablet Digt
 hvad i Verden meest er ligt

Henrik Arnold Wergeland.

Bannersang for Kristiania Borgerkorps.

(Mel. Pyrenæermarschen.)

I Fredens Hvile, Friheds Ro
 ei to saa skjære, fagre Blommer
 i venest Dal i Norge groe
 som vore Borgerfaner to,
 det Rosenpar i Friheds Sommer.

Chor. Men om en Dag
 kalder til Slag,
 da brænder selv den Hvide,
 flyvende i Kampens Brag
 fremad ved den Rødes Side.

Da fold dig ud, vort Bannerpar,
 for Norges Hovedstad at frede!
 Du Hvide, stig som Stjernen klar!
 Du Røde, flamm som om du var
 et Lueskin af Bauner vrede!

Chor. Frihed i Ro
 under dem bo!
 Men Hæder dem skal følge,
 naar de fastforbundne To
 frem engang i Kampen bølge.

Hvor har ei Norge sænket ømt
 sin bedste Dal til Plads for Byen?
 og rundtom Overfloden tømt?
 Og meer end Kristian har drømt
 den blomstrer frem i frisk Fornyen.

Chor. Fædreneby,
 sikkert i Ly
 du hviler bag vor Række.
 Meer end Borg og Fjeld i Sky,
 dine Borgere dig dække.

Hist snevre Sundene sig ind,
 den Norges Perle at forsvare,
 og Agershuses gamle Tind
 ei trodser bare Veir og Vind,
 men vel endnu en Fiendskare.

Chor. Lidet dog gjaldt,
 Borgere, Alt,
 om Modet ei herinde
 bruste meer end Sundets Spalt,
 og fløj over Borgens Tinde.

Alt hist, hvor Aasen blaaner hen,
 hvor Skyer seilende forsvinde,
 skal Kristianias tappre Mænd,
 om tolvte Carl selv kom igjen,
 med Glavind møde stærken Fiende.

Chor. Borgere! da
 frem med Hurra!
 Hvert Skridt med Blod skal kjøbes.
 Paa en Valplads langt herfra
 bedst de unge Bannre døbes.

Lev, Borgeraand, i vort Geled!
 Slaa der det samme norske Hjerte!
 Straal, Øje, som ei blues ved
 at Agershuus paa Os seer ned,
 og frydes i sin egen Smerte!

Chor. Banner, din Ving,
 straalende sving!
 Thi et Hil for Norge lyder.
 Hør Quarréen rundtomkring
 hvor det jublende frembryder!

Sjömandsviser.

1. Heiseviser.

Hvert Land af Godt og Ondt har Sit.
 Singsallijo!
 Jeg holder nu paa Norge mit.
 Singsallijo!
 Hurra! Hurra! for Singsallijo!

Om *Sjælland* flød som Grød i Smør —
 jeg meer af mager Frihed gjør.

Var Jylland — ja en Fleskeskank,
 den kjøber jeg for Norges Bank.

Ja heller Frihed uden Flesk,
 end feed og smørret Trældom besk!

I *Sverrig* var jeg og til Gjæst.
 Hver finder sig nok hjemme bedst.

I Stockholms Borg boer Kongen godt.
 I Norrig er hver Barm hans Slot.

I *Rusland* kneiser Byg og Rug:
 men Slaven kryber paa sin Bug.

I *Polen* voxer Hampen svær.
Gud hjælpe Den, som klager der!

Hollenderen har Guld endnu;
men ei en Normands muntre Hu.

Han sidder over Glasset stur.
Sligt stemmer ei med vor Natur.

Og aldrig skjænker han sin Ven.
Med ham jeg deler Skillingen.

St. Paul gjør *Engelskmanden* kry.
Snehættens Top gaaer høit i Sky.

Den Londons Luft er mørk og tæt.
Men hjemme aander jeg saa let.

Hurra for Britten! Han er fri,
og dygtig Sjømand jo som Vi.

I *Frankrig* søde Druer groe.
Vi drikke hjemme dem iro.

En Franskmand har sit hvide Brød.
Mit sorte gi'r mig Marv og Kjød.

For Republiken flød hans Blod.
Men Thronen staaer dog hvor den stod.

Han frister vel endnu engang.
Da skal han faae en Æressang.

I *Spanien* Laurbær groe som Lyng.
Men pas dig der for Dolkesting!

Der voxer gylden Appelsin.
Den bringer jeg Allerkjæresten min.

Og hvor jeg foer dybt i *Levant*,
min norske Hjemvee dog mig fandt.

I *Torrevis* og *Setnal*
jeg mindedes min Fædredal.

Jeg mindedes min Faders Huus,
og tog iland et Glædesruus.

Og hvorsomhelst dets Frihedsdag
laae Skuden stolt med Norges Flag.

Og Portugis og Spaniol —
Singsallijo!
fik høre Syttende-Majens Skaal.
Singsallijo!
Hurra! Hurra! for Singsallijo!

2. Opsang for Nantesfareren „Kommerceraad Clauson.“

(Af Frederikshald.)

Det lufter mildt fra Bølgen blaa.
Sing, Sally! Oh!
Kommerceraad! Parykken paa!
Sing, Sally! Oh!
Hurra! Hurra! for Sing, Sally! Oh!

Kommerceraadens Pragt-Toupée
et Topseil er, saa hvidt som Sne.

Og naar han la'r det gaee i Top,
da vil han lette paa sin Krop.

Da vil han ud i Verden lidt.
Og Lysten kommer meget tidt.

Den kommer flux det lufter mildt.
Da synes ham, han nok har hvilt.

Den kommer naar i Vaarens Luft
han mærker Anemonens Duft.

Da tænker han paa fleur d'orange,
forlængst udsprungen i la France.

Og flux han pudser sin Toupée:
sit Topseil, hvidt som frisken Sne.

Kommerceraaden — se paa ham!
Han reiser op sin Hanekam.

Og flytter raskt sin Vandringsstav:
sin Mast henover vilden Hav.

Kommerceraaden gaaer afsted.
Og vi, garçons, vi følge med.

Den Gamle gaaer afsted saa glad
som fransk Marquis paa Promenad.

Som om det Hav, han vandrer paa,
en Eng var af Violer blaa.

Og røden Gjos paa Forretop
han bærer som en Rosenknop.

Ja som den første sprungne ud,
en Elsker skjænke vil sin Brud.

I Flaget stolten Frankrig seer,
at Roser groe i Nord som der.

Ja Friheds Rose flammerød.
Den groer i Norges Klippers Skjød.

Den groer i Ly af Fredrikssteen.
En Hellebarde er dens Green.

Hvor herligt, naar den paa Loire
med Trikoloren gjør et Par!

Da jubler Norsk og Fransk i Hob!
Afsted da, Gutter! Sexten Knob!

Og Flodens Dræbtes Skygger staae,
og raabe: „vivent les deux drapeaux!“

Ja Skyggerne fra Nitti tre
de raabe „vive la liberté!“

Det er som Synet af de To
dem fyldte op med Marv og Blod.

Det stolte Syn igjen at see
er vor Kommerceraads Idee.

Og derfor hver Guds skabte Vaar
til frie Frankerig han gaaer.

Da banker Hjertet i hans Boug,
og Strenge blive hvert et Toug.

Og gennem dem til Vindens Blæs
der toner en Marseillaise.

Og alt som Vinden farer hen,
saa klinger en Parisienne.

Men „Norge, Kjæmpers Fødeland“
Sing, Sally! Oh!

gaaer fraadebrusende foran.

Sing, Sally! Oh!

Hurra! Hurra! for Sing, Sally! Oh!

3. Gangspilvise om Briggen „Jonas Anton Hjelm“.

Hurra for *Jonas Anton Hjelm*!

Singsallijo!

Hvo ham ei ærer er en Skjelm.

Singsallijo!

Hurra! Hurra for Singsallijo!

Hurra for Skuden med hans Navn!

Hurra paa Sjø! Hurra i Havn!

Han var for Norge Hjelm og Spjud.

Tilsidst han frie'de Flaget ud.

Han er vel værd sin egen Sang.

Han slog for Flaget mangen Gang.

Han er vel værd en Æresskaal.

Hans Tale var som Ild og Staal.

For Ham bør heises Flag og Gjøs:
naar *Hjelm* tog i, var Fanden løs.

Saa langt som norske Skibe gaae,
fløj op det Røde, ned det Blaa.

Men havde *Jonas Anton* tie't,
var Flaget endnu ei befrie't.

Nu kan vi seile hvor vi vil,
Levanten fra, Levanten til.

Nu kan vi seile uden Skam.
Men aldrig skal vi glemme Ham.

Han boer paa Alby tæt ved Moss.
Let der paa Hatten din, Matros!

Der har han fundet sig en Havn.
Men over Havet gaaer hans Navn.

Det staaer forgyldt i Briggens Speil.
Gid støt den gaae for fulde Seil!

Gid den maa kløve Sjøen godt!
Saa gjorde *Hjelm*, den Patriot.

Mod ham gik Modgangsbølgen højt.
Kløv væk som Han i Fraad og Sprejt!

Knib op i Vinden som han kneb!
Lad staae som Han foruden Reeb!

Og hvor du ikke lænse kan —
du baute did du skal som Han!

Men lænser du for Bovenbram —
saa før det Flag, som glæder ham!

Gid Lystighed maa boe ombord,
saavist som Vid i *Hjelmens* Ord!

Gjør Rederiet dygtig Gavn!
Det gav dig jo saa vakkert Navn.

Træf blot ei Skib i aaben Sjø,
med *Wedels* Navn fra Nøtterø!

Thi *Hjelm* og *Vedel* enes ei.
Gaa Du til Engelland din Vei!

Det gjælder Bogspryd eller Mast.
Thi *Hjelm*en støder altid fast.

Far svint som gjennom Luft en Sjel!
Bring *Hjelm* iblandt en Flaske Ale!

Gid hvert et Pust, i Seilet kom,
Singsallijo!
paa Alby aabne maa en Blom!
Singsallijo!
Hurra! Hurra! for Singsallijo!

4. Opsang for „Kristiania Paket.“

Mel. Have you been at Greenwich fair?

Terne rap
og Maage let
kan sig svinge
paa sin Vinge;
men omkap
med vor Paket
Ingen strækker Vingen.

Maagen sank
paa Doggerbank,
træt af Hasten
ned paa Masten.
Kun med Os
en Albatross
følge kan paa Bølge.

Albatross,
 Haakjæringbrand,
 Springerhvale
 ud maa hale,
 som med os
 til Engelland
 vover Farten over.

Knap John Bull
 troer ret han seer,
 naar alt Stavnen
 er paa Havnen,
 „Wonderfull!
 Already there?
 Flies thou through the skies?“

Engelland
 er fagert grønt;
 men bag Norges
 Klippeborges
 høje Strand
 et Land meer skjønt,
 Venner, vel vi kjender.

Til dets Kyst
 staaer helst vor Lyst.
 Englands *Jenny*
Betsy, Fanny
 ei med dem
 i Troskabs Hjem
 taale sig at maale.

Englands Ale
 har Sjel og Geist.
 Bedre kvæger
 dog et Bæger
 for mit Vel,

der langt har reist,
buden mig af Bruden.

Norge fra
og Norge til
lad Paketten
Havsenssletten
kløve da
med fyrig Iil!
Hurra for Paketten!

5. Iland og ombord i Orkan.

(Efter det Engelske. Mel. Teucers Vise.)

En stærk Orkan en Nat kom paa,
bjerghøjt sig Bølgen hvalte,
Ben Buntline snuede paa sin Skraa,
til *Billy Bowline* talte:
„Nu kuler ret Nordvesten, *Bill!*
Hør hvor han dog kan bruse!
Gud hjælpe dem, som holde til
iland i sine Huse!“

„De dumme Byfolk — blot betænk,
hvad Fare de dog vover!
Hvermand nu skjælver i sin Bænk
forat faae Taget over.
Nu os misunder hver iland
— paa det jeg frit tør bande —
den Lykke, at i slig Orkan
vi er paa frie Vande.“

„De Stakkler, som al Dagen lang
 maa udenhuse slide,
 og søge seent paa Nat engang
 til sine Koners Side! —
 Mens Du og jeg udi vor Køj
 i Ro og Mag har sovet,
 Gudsød, hvor Skorstenspiber fløj
 omkring de Godtfolks Hoved!“

„Og ofte har vi Sjømænd hørt
 hvad Ondt i London times:
 bestjaalen snart, snart overkjørt,
 og snart til Brand der kimes;
 kort sagt, de Byfolk har skam ei
 for godt fra Prinds til Skrædder.
 Nei Gudskelov, at Du og jeg
 har Hjem paa Dækkets Brædder!“

6. Ny Opsang for „Kristiania Paket“.

Nu muntres op saa mangt et Sind.
 Singsallijo!
 Paketten er nu halet ind.
 Singsallijo!
 Hurra! Hurra! for Singsallijo!

Nu stiger Hjertet i vor Barm.
 Med Styrke løfter sig vor Arm.

Nu ruller Blodet i vort Bryst.
 Nu heise vi med Kraft og Lyst.

I Veiret Oxehov'det gaaer.
Paa Bryggen endnu flere staaer.

De undres hvad vel deri er:
om Porter eller Gingerbeer?

Men gid vi brygged Porter selv
af eget Malt og egen Elv!

Ja gid vi brygged selv vort Øl!
Og drak det saa i Kruus af Sølv!

Saa drak vi (og med bredfuldt Maal)
Det gjæve gamle Norges Skaal.

Saa drak vi (og med Velbehag)
en Skaal for Norges røde Flag.

Saa drak vi til vi drak os mæt
en lystig Skaal for vor Paket.

Til sidst vi letted paa vor Spunds;
og drak Kapteinens Skaal tilbunds.

Og altiblandt, med muntre Vers,
vi heise Baller under Mers.

Og Damen stryger strunk forbi.
Hun undres hvad vel er deri.

Til Tjeneste, der er Madam!
en Mængde fremmed Modenskram.

Men gid du gik — Hurra my boy!
i eget hjemnevirket Tøi.

Saa fik du før du gik herfra
Singsallijo!

et ærligmeent Matroshurra.
 Singsallijo!
 Hurra! Hurra! for Singsallijo!

7. Opsang for Sydamerikafareren, Briggen Preciosa.

Nu tage vi et langt Farvel
 Singsallijo!
 med dig, du gamle, norske Fjeld.
 Singsallijo!
 Hurra! Hurra! for Singsallijo!

Farvel, du gamle Graa! Farvel!
 Vi tænke, at du staaer nok lel.

Vi tænke, at du staaer endda,
 mens vi er i Amerika.

I Golfen under Mexico
 vi skifte ei vor norske Tro.

I Rio og i Pernambuc
 paa Norge tænke vi med Suk.

Ja vestenfore selv Cap Horn
 i Hjertet sidder Hjemvees Torn.

Det bløder, bløder op igjen
 i Paradiis-Brasilien.

Did er det Preciosa skal,
 langt udenfor den blaa Kanal.

Da er det først hun fører Seil,
naar England seer vort Agterspeil.

Farvel, Europa! Cap Lizard
er Næsen paa din gamle Nar.

Men herlig som en Aftensky
i Vest gaaer op en Verden ny.

Did stunder Preciosas Lyst
med Seil saa fuldt som Svanens Bryst.

Da er det først ved Finisterr'
hun lufter sine hvide Fjer.

Da er det som en Svane roer
fra Cap Vincent til Mogador.

Og bagud gaaer den hvide Foss.
Følg os, du vilde Albatross!

Følg os, du vaade Flyvefisk!
Vi paa Madera faa en Pidsk.

Det blæser varmt fra Afrika.
Men Pico gi'e vi et Hurra.

Thi Sneen skinner fra dets Top.
Den frisker norske Hjerter op.

Tørhænde kommer en Korsar.
Da Gutter, op! Kanonen klar!

Op flyver da vort norske Flåg.
Nu kan det bli'e saa varm en Dag.

Vi tænke paa Jorsalafar.
Hans Klinge Blaamandshovder skar.

Vi tænke, at vi hævde maa
Normannanavnet paa det Blaa.

Den sorte Skonnert braser væk.
Han saa det blinket paa vort Dæk.

Han saa et Glimt af en Musket
og Spidsen af en Bajonet.

Han tænkte da: der er vel fleer?
At dreje af det bedste er.

Han gik i Læ, den slu Pirat.
Da kom en flygende Dravat.

Men lad staa til! Passat vi faaer.
Mod Vest, mod Vest, mod Vest det gaaer.

Vi bære af, og Hajen med.
Af Os skal han ei blive feed.

Jo bi! Der har du din Portion!
Du pryde skal vor Gallion.

Vi hale ham med Lænker ind,
og spænde ud den Morders Skind.

Vi bære af mod Vest, mod Vest!
Vi Linjen skar. Det var en Fest.

Da drak vi Norges Skaal med Skjemt.
Kaptainens blev ei heller glemt.

Og Rhederen paa sit Kontor,
han fik en Bommert, som var stor.

Vor vakkre Preciosa med
vi gjorde i en Skaal Besked.

Hun, før vi vidste Ord deraf,
har gennemkløvt det store Hav.

Der blaaner alt i Havets Rand
Brasiliens Slaraffenland.

Og Rio aabner alt sin Bugt.
Der, Preciosa, hvil din Flugt!

Som ungen Brud sin Rosenkrands,
sit Flag hun bær' — vort Fædrelands.

Forundret knapt Kreolen troer,
at det er Nordens Tri kolor.

Men Negren kommer med sin Sæk.
Saa stuve vi fra Bund til Dæk.

Og naar vi synes, vi har nok,
saa op med Bramseil! ud med Fok!

Saa maa vi hjem til gamle Moer.
Hun veed vi efter Kaffe foer.

Hun sidder bag det gamle Fjeld,
og ønsker os paa Reisen Held.

Hun ønsker vi maa komme snart.
Tilbage derfor i en Fart!

Følg os, Atlanterhavets Hai!
Tilbage over Porto Pray!

Ja fra den takkede Azor
tilbage til det elskte Nord!

Kanalen aabner sig. Hurra!
Nu er vi ikke langt derfra.

Da raabe vi til Vinden: blæs!
Vi længes efter Lindesnæs.

Vi længes svarlig hjem igjen.
Det gjør vi i Brasilien.

Og Apelsinen gyldenmalt
vi spise tidt til Taarers Salt.

Men naar vi Norge faa at see,
Singsallijo!
da er forbi al Sorg og Vee.
Singsallijo!
Hurra! Hurra! for Singsallijo!

*

Hvis Visen synes dig for lang,
saa syng en Stub deraf hvergang!

Matrosen hugger af sin Bus.
Med Visen gjør det samme Puds!

Og blev den lang, saa glem dog ei,
Singsallijo!
Preciosa har saa lang en Vei.
Singsallijo!
Hurra! Hurra! for Singsallijo!

8. Opsang for Briggen Regina, forhen Ostindiefarer.

Mel. Have you been at Greenwich fair?

Hurra for „Regina“, boys!
Hvis hun bare
kunde svare,

fik vi ifra China, boys,
Eventyr saa rare.

Ja fra selve Celebes,
Cochinchina,
Amboina —:
Havets Eventyrprincess
er vor Brig Regina.

Hun har Sundastrædet klart
mange mange
haarde Gange,
gaaet for en Monsoon i Fart
om Malakkas Tange.

Ja for hvirvlende Monsoon
har hun Dandsen
uden Standsen
maattet gaa om Isle Bourbon,
og om Isle de France'n.

Farten alt til Timorland
stormbeprovet
har hun øvet,
Indiens vide Ocean
har hun gjennemkløvet.

I koralomkrandste Bai
er hun blevet
storminddrevet.
Mangen hvid atlantisk Hai
fulgte over Revet.

Nøgne Vilde (Piger med,
palmeslanke,
uden Tanke
i sin vilde Skyldløshed)
der paa Kysten vanke.

Drevne af nysgjerrig Skræk
 bort de rømte,
 til de svømte,
 men tilsidst paa Briggens Dæk
 Kokosnødder tømte.

Vilde Bambusfloite klang.
 Hui! hvad Hvinen!
 Karolinen *)
 over Hovdet lystig sang
 Muslingtamburinen.

Hei! da blev ombord et Bal
 med de nette,
 aldrig trætte
 Damer, ja i Skokketal,
 noget let beklædte.

Ja, da blev ombord et Bal!
 Hei hvad Hasten!
 Uden Rasten
 til den hvinende Korat
 gik det rundtom Masten.

Plump! Medeet den Balparée
 hastig endte;
 thi det hændte,
 Damerne i Negligée
 overbord flux rendte.

Held dig lykkelige Ø!
 Gid, at Freden,
 Skyldløsheden
 aldrig, aldrig her maa dø
 i det skønne Eden!

*) Beboer af de karolinske Öer.

Ak, om Briggens Gallion
 kunde tale,
 den afmale
 vilde mangel rar Nation,
 kloge Folk og gale.

Kattegat og Nordhav nu
 maa den ploje,
 men dens Floje
 speide med begjerlig Hu
 efter Indiens Høje.

Der, der voxer fin Muskat,
 Nellikblomme,
 Kardemomme.
 Gid Regina did i Nat
 maa idrømme komme!

9. Opsang for Frankrigfarere.

Afsted til Frankrig! Vive la France!
 Sing, Sailor! oh!
 Mit raske Skib, begynd din Dands!
 Sing, Sailor! oh!
 Hurra! Hurra! for Sing, Sailor! oh!

Afsted til Havre og Bordeaux!
 Der vajer Trikoloren jo?

Til Fecamp og Saint Valery!
 Der løs jeg slaaer mig, mon ami!

Til Dieppe og Cherbourg og Calais,
at dandse om et Frihedstræ!

Men er der Frihedstræ ei meer,
saa veed jeg hvor Guinguetten er.

Og er ei der en smuk Guinguette,
saa er der to for een i Cette.

Der træder jeg saa fro i Dands
med Henriette og Constance.

Afsted til Caen, Paimboeuf og Brest!
Skjendt i Bordeaux jeg trives bedst.

Der er det luunt i Rankers Ly.
Bordeaux er ret en lystig By.

Der er det Frankrigs Trikolor
imellem ædle Ranker groer.

Den er det sande Ærens Træ,
en Sejrens herlige Trofæ.

En Frihedspalme er dens Stang,
af frie Mænd vel værd en Sang.

Hurra for Frankrigs Trikolor!
Den er en Fader jo til vor?

Den minder om den stolte Tid,
da Republiken stod sin Strid.

Den minder om hiin store Aand.
Vive l'Empereur Napoleon!

Saa vide flyver Ørnen ei.
Som Stjernen straaled dens Vei.

Thi vil vi drage did igjen,
og tømme ud en Skaal for den.

En Skaal for Friheds Farver tre,
saasnart vi Frankrig faae at see!

Thi meer end Viin og fransk Likør
de varme os om Hjertet gjør.

Da vide vi vel alle Mand,
vi er i Friheds Fosterland.

Dog ingen Normand glemmer der,
at bedre Frihed hjemme er.

I Klippegrunden frodig groer
i Norge Nordens Triolor.

Vi føre jo paa egen Stag
vor Stolthed, vort trefarvte Flag?

Vi bytte det for Frankrigs ei;
selv om vi fik dets Vine — Nei!

Selv om vi fik af prima Sort,
vi bytte ei vor Hæder bort.

Respekt dog for dets Triolor!
Den er en Fader jo til vor?

Fra Himlen stamme begge To;
fra Haabets egen Regnbu jo?

Gid frit da begge bølge sig
i Norge og i Frankerig!

Til deres Priis i Syd og Nord
en Skaal gaae rundt ved Hvermands Bord!

Vi ville bringe Viin til den:
Estephe, Margeaux og Julien.

Ja paa sandfærdig Normandstro
Sing, Sailor! oh!
den allerægteste Bordeaux.
Sing, Sailor! oh!
Hurra! Hurra! for Sing, Sailor! oh!

10. Opsang for Skonnerten Concordia.

Afsted til Frankrig! Pour la France!
Singsallijo!
Concordia, begynd din Dands!
Singsallijo!
Hurra! Hurra! for Singsallijo!

Concordia, den Havets Mø,
formælt er med den spanske Sjø.

Tre Gange mindst hvert vakkert Aar
i Golfen deres Bryllup staaer.

Saasnart hun gaaer om Cap Ushant
blier Sjøen beilerøm-galant.

Da reiser Bølgen sig med Lyst,
og favner ømt om Snekkens Bryst.

I grønne Kaabe er den klædt,
med hviden Fjer paa sin Barett.

Vel er den Pragt kun Skum og Tant,
fransk Elskov, falsk, endskjøndt galant.

Men Bølgen, Oceanets Søn,
er stolt og freidig, djærv og skjøn.

Spandabel er han med som Faa,
thi Perler han ei sparer paa.

Dem spreder han med Ædelmod
omkring sin Elsktes lette Fod.

Hvor hun for et Sekund har gaaet,
der er det som med Perler saaet.

Og er end Bølgens Tro kun let,
saa er Concordia koket.

Hun bruger den, som hun veed bedst:
som Damen fiin sin Ridehest.

I høj og lystig Kapriol
den dandse maa som hun befoel.

Den fører med en Vestenvind
sin Kjærest i Garonnen ind.

Og naar hun saa er kommen did,
saa skilles ad de for en Tid.

Hun sig forlyster i Bordeaux.
Han vogter udenfore tro.

Og naar hun kommer ud belad,
sig reiser Bølgen atter glad.

Han følge til Kanalen vil.
Der vifte vi Farvel ham til.

„Farvel du Spanskesjø! Hurra!
Vær tro imod Concordia!“

„For hende tidt indtil Bordeaux,
hvor Frankrigs bedste Ranker groe!“

„De varme saa det norske Blod,
gjør Sorgen frisk og vel ved Mod.“

„Derfor vi maa afsted saa tidt,
aflægge i Bordeaux Visit.“

Ja derfor paa Concordia
til Frankrig hastig herifra!

Og endnu mere hastig hjem!
Hvis ei, man faaer ei Skaalen frem.

Det blev da kun et tørt Hurra.
Singsallijo!
Lad os dem bringe Vinen da!
Singsallijo!
Hurra! Hurra! for Singsallijo!

11. Opsang for Briggen Resolution,

af Fredrikshald.

(Fører: Kaptainlieutenant Grev Trampe.)

„**R**esolution“, og det en rask;
Singsallijo;
det Navn jeg fik i Daabens Vask.
Singsallijo!
Hurra! Hurra! for Singsallijo!

Det var den tolvte Junius.
 Mig døbte Konsul Brunius.

Og Daaben stod i Svinesund.
 Der stuped jeg til Havsensbund.

Men gennem fraadig Bølgegang
 jeg op ifra min Daab mig svang.

Og inden et Minut var gaaet
 jeg laa paa Fjorden rank og flot.

Og feiret blev min Døbedag
 af Haldens Mænd med norske Flag.

Af Sjø om Boug og Storm i Top
 min Ungdom saa blev klækket op.

Og derfor, uden mange Rev,
 en Seiler paa min Hals jeg blev.

Paa Havet ja saa vild og yr,
 som paa sin Eng den unge Tyr.

Ja derfor, under strengen Tugt,
 mit Bryst blev stærkt og rask min Flugt.

Min Rigg som Granens rank og kjæk.
 Som Sne mit bølgetoede Dæk.

Ja derfor blev jeg som jeg er:
 en rask en Havets Kavaleer.

Forliebt i Bølgens Favnetag.
 (Det nød jeg mangan vakker Dag.)

I mangan flygende Dravat
 jeg vugget blev af Kattegat.

Den høje Nordsjø har mig klappt.
Til Eventyr jeg ret var skabt.

Jeg i Kanalens Arme laae,
de perlekrandste, silkeblaae.

Derfor jeg fik med sligt Humør
en Greve til min Guvernør.

Han reiste med mig udenlands.
Han blev min Ven og jeg blev Hans.

Og er der noget rart deri,
at Frankrig begge elsked Vi?

Did stod vor Kurs, ja meget tidt.
Er Frankrig ikke skjønt og frit?

Den franske er just en Nation,
som agter rask Resolution.

I Havre derfor og Calais
Hurra jeg fik à la Français'.

Og i Saint Valery en Caux
man hilste mig saa glad som faa.

I Cherbourg og Morlaix og Brest
min Ankomst var en Glædesfest.

„Voila Messieurs!“ „Goddag igjen!“
„La Resolution norvégienne!“

Jeg gav dem Træ, de gav mig Viin,
Hver har sin Lyst, og jeg har min.

Et demandez mon brave Capitaine,
je n'ai parti jamais en vain.

Jeg har ham hjem i stærken Favn
saamangt et Fad af ædelt Navn.

„Saint Julien og Hautbrion,
Estephe, Margeaux, Emilion.“

Og naar han Lasten fik i Huus,
kom gamle Konsul Brunius.

Saa trak de begge sammen op
saamangen lakket Langkorksprop.

Og under deres muntre Skjemt
mit Navn blev heller ikke glemt.

Men under klar Pokalmusik
min egen Skaal jeg ogsaa fik.

De klinked sammen begge To
og drak den saa i fin „Bordeaux.“

Og for „Resolutionen“ da
Singsallijo!
udbragte de et høit Hurra!
Singsallijo!
Hurra! Hurra! for Singsallijo!

12. Ny Opsang for Briggen „Regina.“

Den Jomfrus Skjønhed er ei rar —
Singsallijo!

som kun een Sang til Ære har.

Singsallijo!

Hurra! Hurra! for Singsallijo!

Regina flere har sig jo!
Her synge vi paa Nummer To.

Hun boede paa Gøthastrand.
Nu er hun gift til Norges Land.

Den Jomfrus fine fagre Krop
paa „Mastehugget“ voxte op.

Men Rygtet om den Jomfrublom
lovsyngende til Norge kom.

Og det var Kaptain Andersen
gjør sig parat at fare hen.

Han friede til Regina da,
og fik et svenskt og frejdigt Ja.

Paa hendes Brystdugs hvide Lin
en Rosenknop han satte fin.

Den Rosenknop var Norges Flag.
Den udsprang hendes Bryllupsdag.

„Nu!“ — sagde Kaptain Andersen —
„Min Brud! fra nu du bære den!“

„Læg bort for den din Sløjfe blaa!
Nu Rosen rød du bære maa!“

Og det var Kaptain Andersen
kom med Regina hjem igjen.

Med Halen Gøthalejon slog,
da med Regina bort han drog.

Men hjemme paa den norske Kyst
stod Brylluppet med Gammenslyst.

Og Parret drog derovenpaa
til Engelland paa Bølgen blaa.

Der pynted han sin fagre Brud
saa som en Dronning hun saae ud.

Og kommer hun til Gøthaborg,
vil svenske Hjerter føle Sorg.

Det maa vel bittert nage dem,
en Nordmand fik Regina hjem.

Men nu langt meer er hun fornøjd,
end da hun hjemme laae forføjd.

Nu vifter hun sin røde Dug
for „Klippan“ og for „Mastehug.“

Og som en Borgerinde fri
hun gaaer for Elfsborgs Batteri.

Thi som en rigtig Skandinav
sit Hjerter hun en Nordmand gav.

For Hende derfor og for Ham
Singsallijo!

et Hurra under Bovenbram!
 Singsallijo!
 Hurra! Hurra! for Singsallijo!

Hungersnøden.

Stjerner! følte I, som see
 hele Jordens tause Ve,
 o, da saae paa den I ikke
 ned med saa krystalne Blikke,
 spejlte jer med samme Kulde
 i dens Øjne taarefulde
 som i Isens blanke Øde!
 Gløde vilde I, og bløde
 Strømme ned af himmelsk Smerte.

Ak, jeg tænker mig med Gru,
 at du har et Rigmandshjerte,
 skønne Stjerne, siden du
 kan saa smilende nedsee
 hist hvor under Dalens Tage,
 jevnede med Bakkens Sne,
 Folket jordet har sin Klage.

Hvo kan høre den? Og neppe
 Nogen af de Andre troer,
 Folkets Nød er fuldt saa stor.
 Under Vintrens Dødningteppe
 ned sig Hungeren har rodet,
 forat myrde uforstyrret,
 forat suge Hjertebloodet,
 stille, langsomt, uden Vunder,

af de Arme ud derunder.
 Bredt er Fjeldet, uden Sti;
 Nabobygden faaer kun vide
 Rædslen paa sin egen Side;
 Vejen gaaer den Dal forbi;
 glemt og eensom maa den lide.

Over den igjennem Ljaaren
 seer det brustne Øje, hvor
 som et Tagskjær Bræen groer,
 for at styrte ned til Vaaren.
 Spar din Angst for dine Kjære,
 Stakkel der paa Lejet! thi
 inden da det ogsaa være
 vil med alle dem forbi.

O, jeg skulde kjende Dalen!
 Ingensteds saa grøn var Birken,
 ingensteds saa hvid var Kirken,
 ingensteds saa Bygget gro'de . .
 o, jeg skulde kjende Dalen,
 hvor de gamle Dyder bo'de!
 Gjæstfriheden stod i Svalen,
 indenfore ved sit Fad
 frydefuld Tilfredshed sad.
 Ak! nu maa jeg Skuur og Mejse
 raade, at de ilsomt rejse;
 Foraarskragen maa jeg raade,
 at han ikke flyer — til Baade
 for sit eget sultne Skind —
 i det Dødens Lukke ind.

Ingen Vej fra Grænd til Grænd!
 Alle fogne er igjen.
 Arnen røg dog undertiden,
 men nu er det længesiden.

Mon ei Folk paa Gaarden er?
 Ingen Sti til Fjøsset meer.
 Hvor mon Gjenterne da føjte?
 Høre de ei Koen hrøjte?
 Hvor fortvivlet og hvor hæst!
 Ve, den Stakkel indelæst!
 Hvorfor jog man Nissen væk,
 han, som lægger Halm i Baasen,
 Salt i Krybben, Hø i Hæk?
 Han, han kunde sprænge Laasen.

Een — o, er der Liv endnu?
 Een har hørt det, og med Gru.
 Gjenfærd af en Mand, som lever,
 inde sig paa Lejet hæver,
 hvor han Liget har ved Siden
 af sin Ældste, skjøndt en Liden.

Dybt indsjunkne Øje flammer
 end engang af rædsom Jammer.
 Han vil op . . hvad vil han? Der
 findes jo ei Halmstraa meer?
 Løvet slap før Kyndelsmisse.
 Døden, Døden er den visse.

Mandens Øje taages atter.
 Med en Hulken som en Latter
 synker ned han ved sin Lille,
 den, der blev medeet saa stille.

Stjerner! o I ikke skue
 kunde i den mørke Stue.
 Ellers eders Straaler jaged
 borende I gennem Taget;
 eders Glands i Melk henflød
 for at lædske Denne der,
 som saa skyldløs var som jer,
 men nu ligger stiv og død.

Det er koldt og mørkt paa Gruen.
 Alt en Uge slukt er Luen.
 Thi saa længe er det siden
 Konen gik med nok en Liden
 ud paa Bygden, for at friste
 Liv i Den, hun mindst vil miste:
Mödre vide det: den Sidste:
 Den, hun fødte under Juul.

Ve, hvor har hun nu sit Skjul?
 Hvast har Snoen siden strøget;
 rædsomt har det siden føget;
 Svalen ligger fuld; for Sne
 kan man ei af Vindvet see.

Tys! det banker paa, det banker.
 „Anne!“ — sige Mandens Tanker —
 „Anne, kommer du engang?“
 Ak, det er en sulten Skjære,
 som ei længer kan sig nære,
 og nu gjæste vil hans Trang.

Om en Stund igjen det rusler,
 som om En ved Arnen pusler.
 „Anne, er Du der? Du maa
 nøre op; jeg fryser saa.
 Vandet, Anne, som du satte,
 da du vandred, her ved Sengen,
 frøs tilbunds den første Natten;
 og jeg troer, at ei med Drengen
 det er rigtigt; men se selv!
 Han saa stille blev ikvel.“

Lyden, ak, er Vindkast bare,
 som igjennem Piben fare.
 Lig en Aand, der halvt sig former,
 men igjen i Jorden siger,

Asken er det kun, som stiger
op tilvejs, naar ned det stormer.

Det er Nat. Den Arme vide
kan ei i den mørke Stue,
uden Dag og Arnelue,
i sin sløve Vanvidsblund,
hvad det lange Døgn mon lide.

Anne i den samme Stund
under Skovens vilde Træ
søger for sin Spæde Læ.
Ve! hun har ei meer i Brystet.
Ud det Sidste har hun krystet,
blandet det med smeltet Sne.
Ve! der er ei mere! Ve!

Stjerner, o I samme, som,
tændte an i Nattens Dom,
glimre nu herovenover
Syndeverdenen, som sover! . .
Stjerner! Moderens Elende
blikked ned I Stolte paa . .
ak, hvor kan I funkle saa?
En Ulvinde gik rundt hende
med ærbødig Ømhed, sænkte
ned sit mørke Blik, og tænkte
vel paa sine egne Smaa.
Arme Mose, hvor hun sad,
ønskte kun at kløve Sneen,
række op til Moderveen
i sit hvide bittre Blad
fuldt og sødtanrettet Fad.
Gentianen gjerne vilde
sine Sommerkroner spille,
blot den kunde skyde strax
op i hendes Skjød et Ax.

. . . Tys! Hvad er det? Kvinden spejder.
 Gjennem Sneen det arbejder.
 Lys nu Stjerne! Hjælp nu Gud!
 Det er Hjælp: et Kongebud!
Carl Johan har seet Nøden;
 han vil frelse dem fra Døden;
 han vil Folkets Jammer binde;
 han ei kjender anden Fiende.

See som Stjerner da hans Øjne,
 op blandt dem om Natten flojue?
 Faaer han Meldinger i Salen
 da af Ørnene fra Dalen
 om hvad i dens Dyb de saae?
 Bragte Drengen da, som laae,
 ved sin Faders Hjerte stivnet,
 i Sekunden gjenbelivnet
 med en Engels Form og Sands,
 Klagerne til *Carl Johans*?

Kongens Ankomst.

Tør en banlyst Harpe lyde?
 Hvo vil Flodens Flugt forbyde?

Paa dens Vover end ei flommed
 trolos Priis for Kongedømmet.

Frihed, Kjærlighed og Smerte
 tonte fra dens Aandehjerte.

Republikens Kolonnader
 skinne bag dens Strengerader.

I dens Dyb sig Idealer
som i Tryllespejlet maler.

Heller Syner mig forvirre,
end en Løgn dens Malm skal irre!

Før den fuld af Drømme hænge,
end af købte Messingstreng!

Serafimerkjeden vejer
op ei mindste Streng, den ejer!

Kongens Riddersmænd om Skjalden
sige dog, han er en Falden,
lynildslagen og begravet
dybt, som Ikarus i Havet.

Vel! naar Dømtes Lovsang toner,
Himlen sig med Dybet soner.

Som to Naadenshorn de Tvende
sig imod hinanden vende.

Fuldt af Stjerner drysses Helved,
og Dæmoner fylde Hvælv.

Konge! hvad om dine Bolde
ei som Skjalden af dig holde?

Hvad, om Kjærligheden svigter
for din Ridder end din Digter?

Hvad, om Æreporten lued
usselt mod det Syn, han skued?

*

Hvor *St. Halvard* kneise skulde,
ligge *Giller* sex imulde.

Da „Nu kommer Kongen!“ brused,
kom de alle frem af Gruset.

Kalk fra Kalk og ud fra røden
Tegl sig skilte Purprets Gløden.

Langsmed Ladegaarden stiller
sig i Rad de Konge-Giller.

Tre mod Tre med Blus i Hænder.
Højere Skarlagnet brænder.

Som den Højeste i Skaren
fremmest stod *Jorsalufaren*.

Eisteins røde Ørn i Ryggen
lyste blodigt frem af Skyggen.

Ingis Beenrad, skjøndt den mindste,
hvidere end Maanen glinste.

Konning Carl, du ind i Staden
rulled gennem Kongeraden.

Som du kom dem nær tilmøde,
voxte Huldet paa de Døde.

Da de saae dig, syulmed Barmen,
Musklen gjød sig fuld om Armen.

Øjet ud af Hovedskallen
lyste kjækt som før paa Valen.

Læben syntes end at klinge
af en Tale, endt paathing.

Kronerne som nye funkled,
Øjets Glands dem dog fordunkled.

Ha, det var et herligt Skue:
Konger sex i Skarlagslue!

Konning Carl, da fik du Fyldest:
Norges Konger gav dig Hyldest.

Sigurds Blik, det dunkelbrynte,
„Dine Fiender Ve!“ udlynte.

„Hil dig!“ laae paa Ingis Tunge.
„Hil paa gamle Tomter, Konge!“

„Tag ved Folkets Arne Sæde!
Hvil dig i de Fries Glæde!“

„Frihedsflammen dig ei brænder.
Vi fra gammel Tid den kjender.“

„Uden den — det har vi fristet —
fryser Troskabs Blod i Brystet.“

„Deri holdes Sværd i Hede
for Normannakongens Vrede.“

„De i Glød, om du begjerte,
slængtes i din Fiendes Hjerte.“

Saa de gamle gjenbesjelte
Konninger til Kongen mælte.

Folket dog ei saae, ei hørte
andet, end at Kongen kjørte.

Synets Herlighed sig dulgte
for den Flok, som Vognen fulgte.

Gabende de blinde Stakler
saae af Rækken kun dens Fakler.

Men i Kongens Barm sig rørte
alt, hvad Skjalden saae og hørte.

Vist hans Hjerte slog ei sagte,
da han gjennem Oslo agte.

Rullende paa dets Ruiner,
stod det gjenrejst i hans Miner.

Norges Storhed om sin Isse
falte Kongen da tilvisse.

Og i Sindet op sig stiller
Raden af de kronte Giller.

Nu igjen blandt Kalk og Stene
ligge sammen deres Bene.

*

Men meer skjönt end Kongeraden
og det Lampetaarn i Staden,
Drot, et Æresblus dig brændte
i en Vraa, som Ingen kjendte.

Gammel Enke sad ved Gløden,
som du tændte an for Nøden.

Og hun seer med Glædeszittren,
Carl, dit Navn i Emmens Glittren.

Enkens Tankespil Rosetter
af Rubiner om det fletter.

Skjønnere illumineret,
Konge, har det aldrig været.

Skjønnere det aldrig brændte
end i Taarens Transparenter.

Derigjennem klart jeg kjendte
Himmelen, som, Carl, dig venter.

Armodstaarerne, du lindrer,
forud der som Stjerner tindrer.

De af dig beklædte Spæde
Purpurskyer for dig brede.

Om dit Sværd Taknemligheden
fletter Røser ifra Eden.

Og Basunerne ved Dommen
juble som dit Folks „Velkommen.“

Robert Major.

Hvor yndigt maa ei Irland være!
Dets Skov hvor mørk! Dets Høj hvor grøn!
Hvor ligt Slavinden ei, hvis Ære
er Skjønhed og en Helt til Søn!

Som hende elskes det med Flammer
af Smerte og af Kjærlighed.
Dets Toner i Balladens Jammer
forfølge Emigrantens Fjed.

Did først og saa til Himlen vilde
den gamle graa Republikan.
Han saae, da han i Døden smil'de,
„*the Emerald of the Ocean.*“

En Slægt, hvis Blod er koldt og vandet,
forbauset fatter ikke, hvi
den Dødes glade Smil er blandet
med zittrende Foragt deri.

Som var ham Døden kun en tæmmet
og lydig Ørn, han kalder den,
at bære iilsomt ham til Hjemmet,
og derifra til Himmelen.

Den Eneste, som han vil tvinge,
den *Fitzgeralds* og *Tandys* Ven,
er Dødens Magt, at den skal bringe
ham til det elskte Erin hen.

Hvor yndigt maa ei Irland være!
hvor yndigt for at elskes saa?
Han ønsker, Himlens Bund maa bære
sligt Grønt, hans Barndom hvilte paa.

Han vilde did med Magt — hvor syndigt!
Med Magt han vilde did igjen.
Men Irland, hvor er Irland yndigt!
og hvor barmhjertig Himmelen!

Ludvig Mariboe.

Nu tom er Haanden, træt og tom,
der skjænkte Norges Fattigdom
meer Guld, end nogensinde dette,
om det har Hjerte, kan forgjette.

Hvor famler den i vildsom Leg
omkring hans Pande høj og bleg!
Den efter Borgerkrandsen leder,
som, Normænd, han jo fik af Eder?

Nu har han ikke mere Guld,
nu vil han samle Haanden fuld
af Egebladene — det Sidste
at give Norrige, han vidste.

Dem vil han over Norge strøe.
Først da han synes, han kan døe,
naar Landet han sin vundne Ære
kan segnende igjenforære.

Hvor smiler han! hvor glad og stolt,
sومom han Rigdomshornet holdt,
og kunde drysse ned som Gave
i Norges Skjød Aladdins Have.

Hvor smiler han, idet han strøer!
Ak, stakkels Gamle, hvad du gjør!
Det er dit Haar, af Kummer blegnet,
ei gyldne Blade, ned du regned.

Thi Folket gav dig ingen Krands.
Det har en kort Erindringssands.
Det kommer først med den paa Baaren,
og troer at sone Alt med Taaren.

Men *Jeg* vil, med taknemlig Aand
dig kysse, magre, blege Haand,
som Norrige, min Moder, skjænkte
vel meer end eengang, da hun trængte.

Og jeg ærbødigt see vil i
hans vilde Feberfantasi

en Blomst, som, da han har ei Andet,
hans Aand har skudt for Fædrelandet.

Thi hør, hvor tit han nævner det!
og hvergang rødmer Læben let.
O, skjønnne Tankeblomme, gløde
du vil paa Læben, om han døde!

Livets Musik.

Legende.

(Ved en Concert af Violoncellisten Gehrmann.)

Af Alt frembrød paa første Bliv
et Liv af Liv, et Livsens Liv.

Som Slanger Kvistene sig sno'de,
med synlig Aanden Græsset gro'de.
Sig Palmens brede Blade rørte
som Fuglens Vinger op og ned,
endskjøndt de ikke kom afsted.
Syringens Blad, somom det hørte,
liig spidset Øre oprakt stod.
Man Pulsen saae af Rosens Blod;
og alle Markens Blommer vare
som Læber, der med Smil kun svare,
som Øjne, der i Afstand dog
forstaae at tale Blikkets Sprog.

Det var et Liv af første Bliv,
et Liv af Liv, et Livsens Liv.

Men Alt var lydløst; lydløst Alt!
Selv Bølgens høje Røst var kvalt.

Som Hvælv af Luft henpaa hinanden
de rulled tause over Stranden.
Og Fossen styrted uden Gny,
som Skyen glider over Sky.

Og skjønt, men taust som Marmel var
det Skabtes første Herskerpar.
De talte ikkun til hinanden
med Haand til Læben og til Panden.

Meer livligt Liv de leved dog,
meer fyrigt deres Hjerter slog.
Endnu, naar Livet højest stiger,
fra Tungen Lyd og Mæle viger.

Men gid i Barmens Dyb begravt
de Marmorhjerter havde havt,
for dødt og koldt til i sin Banken
til Synden at undfange Tanken!

Dog skede det i Blodets Varme.
Men Herren ynktes med de Arme.
Han ei dem knuste, som fortjent,
men standsed Synden, som var ment.

Før Tanken brød i Udaad ud,
i Hjertet standstes den af Gud;
men, til en Straf, og med det Samme
Bevægelsen ved Livets Flamme.
Ja, til en Straf, saa let som givet,
Han tog Bevægelsen fra Livet.

Medeet laa Floden i sin Dal
som blaa Emalj, som fast Krystal.
Men øverst oppe under Fjeldet
som Marmorlag stod Fossevældet.
Vel Fuglen floj, men som paa Bly.
Som Iis paa Vand stod Luftens Sky.

Ei vifted Vind i Lundens Haller.
 Den stod som Havenes Koraller.
 For Menneskets fortvivlte Blik
 Alt lignede et Mosaik.

Forbandelsen var rædsom. Alle
 Serafer ned for Herren falde;
 men Ingen vover til hans Vrede
 for den fortabte Jord at bede.

Da ziftrede det Straalehav,
 som Thronen bølgede omgav;
 og, kløvende dets Lys, frembryder
 Almagts egen Røst, der lyder:
 „*Den* løser Jorden fra min Vrede,
 som har en Kjærlighed saa stor,
 at han forlader Himlen for
 den arme Adams Skyld dernede.“

Men alle taug. *Da* Kjærlighed
 brast første Gang i Englens Hjerter;
 selvoffrende for Jordens Smerte
 vil Ingen svinge sig derned.
 Hos Englene, de Skrækbetagne,
 sank Vingerne, af Lamhed slagne.
 Selv Engelen „Barmhjertighed“
 kun lover Graad i Hjælpens Sted.

Da lod en Røst, den Røst, som Stjerne
 til Stjerne toner i det Fjerne,
 det *Harmoniens* var, som talte,
 — den Engel, paa hvis Vinger Gud
 Konturerne til Alt afmalte,
 før det blev til paa Blivets Bud:
 „Farvel, I Himmelske! Farvel!
 Jeg Jordens Liv gaaer at befrie.
 Det skal ei meer forstenet tie!
 I Jordens Liv ton ind, min Sjel!“

Fra Himlen Tonens Engel svunden
 har sig til Støvets Læbe bunden.
 Den første Tone lød derfra:
 et jublende Halleluja.
 Da vifted Bladene, og Bækken
 løb syngende igjennem Hækken.
 Som en uhyre Sølvstreng
 klang Fossen, spændt paa Fjeldets Hæng.
 I Skyen dirred Lærkens Lyst,
 og ud fra Droskens fulde Bryst
 sin Vemod tonte Sommerkvellen.
 Allivet ud i Toner brød;
 ja selv i Granens fause Skjød
 opvaagnede Violoncellen.

Smukke Skyer.

Se hist, min Elskede, hist, hvor Dagen
 til Hvile lægger sig paa Skarlagen,
 hvor Solen dalte
 blandt Skyer gyldne og purpuralte!
 Se der i Vest
 i hine svømmende skønne Lande,
 først der, kan hænde,
 sit Vuggeløfte vil Skjebnen sande,
 at jeg, din Elsker, skal blive Præst.

Den Straale hisset i Luften jaget
 er Kirkespiret, hint Gyldne Taget!
 Hint Violette
 derudenfor er en Blomsterslette.
 De mørke Lag,

af Straaler brudte, er Lunde dunkle,
 hint Røde Hjemmet . . .
 o se, hvor Vindverne gyldne funkler!
 Vi kunde være der end idag!

Din Guitar vil paa sin Plads at hænge
 du finde, Elskte, med Straalestrengene.
 Og dine Blommer
 i Vindvet hilse dig, naar du kommer.
 Derudenfor
 i Leg paa Engen sig himmelfødte
 Smaaengle tumle,
 for hvem ei moderlig Smerte blødte.
 . . Dit Hjerte føder, o en er vor!

Omkring os, Elskte, i glade Skygger
 en salig Menighed boer og bygger,
 hvor henrykt Folket
 min Lære seer i dit Aasyn tolket!
 Dit Klædebon
 de kysse Alle med Sammenstimlen
 omkring dig, Hustru,
 naar hjem fra Kirken igjennem Vrimlen
 vi vandre begge to Haand i Haand.

Tempel-Skalden, Uppsala-Ärkebiskoppen
Johan Olof Wallin.

Det är en sorg hos våre grannar:
 der ligger Ärkebispnen blek.
 Men blekare dock Sverige sannar
 sin harpas död bland zittorns lek.

Wallin är död. Som menigheten,
 när orgeln tystnad, Sverge står.
 Dess saknads tårar för poeten
 är härligst glans kring bispens bår.

Hans hand har hvilat på min hjessa.
 Den lagerlös då är berömd,
 Han signat mig; det var en messa,
 som kunne frälsa en fördömd.

Brann af Apostlaeld hans finger?
 Ty strax jag sjong hans modersmål —
 det sköna, som af silfver klinger,
 det stolta, som har ord af stål.

Nu kall din hand på pannan bäfve!
 Den brinner af en smärta: ty
 inom den dör (Nationen lefve!)
 hvar enda dag en poesi.

De föds väl starka nog, men dömda
 sin tunga från af denna släkt.
 Men andarna, till himlen römnda,
 tag, helgon, i din varotägt!

Till diktens himlahalf du söke,
 förblödda skaldestyckes själ!
 Småänglaskaran du föröke
 kring tempelskaldens harpospel!

Skaalsang for Norges Ungdom.

(Mel. Og kjøre Vatten og kjøre Ved.)

Gid Norge leve, det dyre Navn,
 i alle Hjerter i Nationen!
 Da for tilvisse til Kjøbenhavn
 med første Dampbaad Ambitionen.
 Thi den, jo mere den er „honet,“
 fordærver Norriges unge Æt:
 Sønnen blir slet,
 Pigen koket,
 og Jeandefranceri blir Tonen.

Men fyld Pokalen, og send den rundt!
 Skaal for hver Yngling og hver Pige,
 som føler varmt, og som tænker sundt,
 og seer fornemt ei paa sin Lige!
 Dog gives Aber uden lodden Svands,
 saavist som Mennesker foruden Sands,
 Falskhed i Glands,
 Kviste i Krands,
 og Usselhed i Norges Rige.

Men Taagen farer fra Fjeldets Tiind,
 og Elven blaaner dybt i Dalen.
 Fra Folkets Arner du Gejst forsvind,
 som aander ud din Gift i Salen!
 For Ejnars Alvor i Normands Sind,
 for Axels Øje og Valborgs Kind,
 Blodet som fiin
 glødende Viin —
 for Norges Ungdom gaaer Pokalen!

**Sang for Skydeselskabet „Kristian Augusts
Venner.“**

❶ Fædreland, Du ejer
 hver Normands Arm og Blod!
 Tvivl ei da om din Sejer
 saalidt som om hans Mod.
 Han slumrer ei i Freden:
 Paa Fienders Overmagt
 saa vak som Ørn i Reden
 han vaager paa sin Vagt.

Om Sværdet ved sin Hofte
 han end ei drager ud,
 trofaste Rifle ofte
 maa ned til Prøveskud.
 Det Bly, som Maalet rammer,
 vel rammede sin Mand,
 om Krigens vilde Flammer
 slog om vort Fædreland.

Selv Byens stille Borger
 ei dæmpe kan den Lyst:
 han vælter Dagens Sorger
 en Aften fra sit Bryst.
 Han i det Grønne ove
 vil Ungdomsdont igjen:
 sin Rifle vil han prøve,
 Den er hans ældste Ven.

Flyv sikkert da, vor Kugle!
 Tør hænde, du engang
 kan træffe andre Fugle
 end Glædens paa vor Stang.

Om Ornesværmen bryder
 engang fra mørken Øst,
 paany blandt Normænd lyder
 Kolbjørnsenernes Røst.

Et Hurra, Skytter gjæve,
 da for vor Kappedyst!
 Et frejdigt Hjerter leve
 i hver en Skyttes Bryst!
 Vort høje Hurra vifter
 fra Skjoldet Tidens Rust —
 et Minni for vor Stifter,
 for Kristian August!

Til en Pebersvend.

Mel. Gubben Noah etc.

Vinen herlig,
 Vennen ærlig,
 da det gaaer nok an,
 at man tyst fordrager
 Pebersvendens Plager,
 da undværlig
 er en kjærlig
 Pige for en Mand.

Men til Kulde
 blev dit fulde
 Hjerter ikke skabt.
 Ve den stolte Synder,
 hvem ei Kvindens Ynder
 ildebilver,

saa han giver
Konsekvensen tabt.

Ingensinde
vil en Kvinde
træffe Barm meer om.
Venlig, aaben er den
for den hele Verden.
Gid hun bare
maatte svare
til din Ungdoms Drøm!

Spejd, mit Øje,
dybt og nøje
i det fulde Glas!
Gid jeg der maa finde
Billed af en Kvinde,
som kan være
Dig, min kjære
Hjertensven, tilpas!

Fabler.

(Efter Lafontaine.)

1. Jægeren og Løven.

Sin Hund en Jæger havde tabt.
„Den Løven tog — han sagde — men
jeg Løven sværger Død igjen;
ha! træffes vi, undgaaer han knapt!“
En Hyrde hører det, og mæler!
„Bag Bjerget, i hin Egeskov

den Vældige i Skyggen dvæler.
Jeg er beskyttet for hans Rov
ved maanedlig at give ham
i Told et Lam.“

End talte de, da Løven (som
tilfældigviis) med Brølen kom,
og Praleren paastedet (som
tilfældigviis) sig vendte om,
og løb saa rapt, at Folkerygtet
har nævnt det stygt, men sandt: han flygted.

Ja, Hyrden har fortalt, at ei engang
han Tid til Afsked fik, men sprang,
saasnart han øjned Løvehuden,
nok den foruden.

*

Hvor Mange mellem Os,
der førend Krigens Fare
de største Helte vare,
løb ei ved første Skud fra Glommen og til Moss?

2. Bysten og Ræven.

Et Æsel dømmer efter ydre Skin,
men Ræven trænger alt til Grunden ind;
beskuer skarpt sin Mand fra alle Kanter,
og seer han, Klæderne og Diamanter
ham laaner Værdet kun, da tager han
— som engang en af hans Forfædre gjorde
om Billedet af stor, henfaren Mand —

saalunde sandt, men spottende tilorde:
 „Hvor skjøn en Pande! Ojet som en Stjerne!
 O stolte Hoved, blot du havde Hjerne!“

3. Græshoppen og Myren.

I sin Eng Græshoppen sang
 hele Somren varm og lang,
 lod saa inderlig elskværdig,
 hjerteglad, tilsinds saa let,
 næste Dag sig selv forsørge.
 Somren har jo Maden færdig?
 Hvi da med Bekymring spørge
 om at blive daglig mæt?
 Men da Vintren kom og mejed
 sidste Straa, som Marken ejed,
 da nu i det Altings Øde
 Larven selv ei fandt sin Føde,
 drev den bittre Sults Elende
 hen til Myrens Hytte hende.
 „Kjære Nabokone, hør!“
 — saa hun bad ved Myrens Dør —
 „af Medynksomhed og Naade
 giv mig Lidt til Levemaade!
 Paa dit Stabur og i Laden
 har du neppe Rum til Maden.
 Og med Renter skal det alt
 bli'e til Sanktehans betalt.“
 „— Søster, Sommeren er lang:
 sig mig, hvad har du bestilt?“
 „— Troer du kanske jeg har hvilt?
 Hvad bestilt? I hvad! Jeg sang,

dyrkede med rastløs Flid
 jo Musik den hele Tid!
 Det mig undrer, om mit Spil
 ei du ofte fik at høre.
 Kunde jeg vel bedre gjøre?“
 „Søster, nei; men dans nu til!“

4. Bonden og Ormen.

En Bonde fandt i stenigt Røs
 en Orm, som noget rædsomt frøs.
 Der laae den næsten uden Liv,
 med Rim bedækt og pindestiv.
 Det syntes Bonden noget grumt,
 skjønt Orm ei ellers var hans Dyr;
 han bar den hjem — og det var dumt —
 og varmed den ved Arnens Fyr.
 Men Ormen — o det Skarn! af Varmen
 var neppe halvoplivet før
 den bed sin Redder dybt i Armen,
 ja dybt og giftigt . . Manden døer.

*

O Norrige! hvor Du er tit
 af fremmed Slange skadebidt!
 De i din varme Arne ruged,
 de Blodet af dit Hjerte suged!
 Du gav dem kjærligt Ly og Brød
 Det blev din Bondes bittre Nød.

Ved Sekularfesten

i Anledning af Bogtrykkerkunstens Opfindelse.

1. Vord Lys!

(Kantate i Vor Frelzers Kirke.)

Chor.

„Vord Lys!“ Det forkyndes i evigt Endnu
for navnløse, blindfødte Stjerner
hist ude i Mulmenes Fjerner.
Forherliget vorde dit Rige og Du,
Herre vor Gud! Hallelujah!

Solo.

Mulmet Herrens Bud annammed:
„Vorde Lys!“ og Skyen flammed
i det første Gry.
Langsmed Strand da Bølgen sejled,
viste første Gang i Spejlet
den fagre Sky.

Recitativ.

Guds Røst af dove Nat blev hørt;
den Bjergets tause Dyb fornemmed,
og Luftens Streng blev rørt,
og Vindene sin Harpe stemmed;
Stjerner sprang af Nattens Bryst,
Bjerget stod demantbelyst.

Solo.

„Vord Lys!“ Hvor var et Liv før det blev sagt?
I Mulnets Moderliv laae Alt begravet;
Vulkaner stønned under Havet:

iblinde Taagestøtter raved,
 og Landets Omrids var ei lagt,
 før Lysets Kilder strømmed ovenfra:
 fra Jehovah.

Da rulled Bjerger sig i Fjernet hen,
 saa let som Skjønhedstræk af Mesters Pen,
 og Dale sank sig: fra de grønne Høje
 sit Telt opspændte Himmelen;
 Jorden, sin Brud, den saae med henrykt Brudgoms Øje,
 og Pagtens Ring imellem dem
 syvfarvet sprang af Skyen frem.

Kvartet.

„Vord Lys!“ til Jordens Liv blev sagt.
 I Blødet Lysets Glød blev lagt.
 Livets Øje vaagned og straalte.
 Da fremtreen Blomsten i sin Pragt,
 og Falkens Øje ud sin Jagt
 i Rummet maalte.
 Sin Vej i Støvet Ormen fandt,
 og Bien i sin Blomst forsvandt;
 første Solglimt Liljerne blegte;
 Papilionen fik sit Slæb;
 Insektets vaagnende Begreb
 i Følehornet pegte;
 Og Lysets første Morgenlyst
 i Rosens Hjerter brændte tyst,
 og klang fra Fuglens Bringe;
 Et taust, men højt, Hallelujah
 i Cirkler skrev i Skyen da
 den stærke Ørnevinge.

Solo.

Se, Aanders Verden sine Bjerger har,
 hvis Tinder bade sig i Lysets Vove,
 hvis Skygger i det Blaa er Laurbærskove,

hvis Navne Mindets Mejsel skar:
 de Gudemennesker, som Livet Love
 og Tanken Flugt og Sandhed Sejer gav.
 . . Er Horeb højt som *Mosis* Stav?
 Og hvilket Pelion
 af glandskront Storhed er ei *Solons* Aand?
 O hvilket Himalah
 af Heltenavne har ei Oldet da?

Og dybe Vande Aandevedrnen har:
 Genierne, der i sin Dybde grundet,
 der tordnede, naar sløve Aldre blunded,
 de Styrkens Strømme, der sin Skranke skar.
 Hvo har vel Bund i *Platos* Dybhed fundet?
 Mon Hellespont, af *Heros* Blus belyst,
 er dybt som *Stagiriteus* Bryst?
 Mon yndigt Archipel
 er klart som *Sokrates's* skønne Sjel?
 Og mon Skamanders Bugt
 er skjønhedslinjet som sin Digers Flugt?

Euklideus Tavle — o hvor er sligt Hav?
 sligt trofast Spejl for Maane; Sol og Stjerne?
 Den Verden, Oceanet vidste af,
 stod forud tegnet i *Columbi* Hjerne.
 Og Rhinen bruste, i sin Slette løst,
 saa højt og herligt ei som *Luthers* Rost.

Flyd sammen, stærke Floder! Ei saa rig
 Velsignelse I strømme over Jorden,
 som *Gutenbergs* Geni. — O gennem dig,
 vor Mester, Lysets Vorden først er vorden!
 Han over Jorden gjød en Straaleregn
 af aandbelivte, sære Trylletegn.

Chor.

„Vorde Lys!“ o hellig Gud,
 du forkyndte Aanders Hære.
 Smykkede med Lysets Ære
 gik de ud,
 store Gud,
 paa dit Bud.

Jordens Hersker stolt fremtriner:
 skinner ikke i hans Miner
 Lysets Ord
 over Jord?

Se, som Floderne sig dele,
 strømmer gjennem alle Sjele
 samme Guddoms Lys.
 Kundskabs Skat, genifuld Hjerne
 fælles er som Sol og Stjerne;
 fælles Eje, fri,
 som den Ørkenens Cisterne,
 Vandrør gaaer forbi,
 er du, Geni!

Diamanten, Dybets Kjerte,
 gemmer ei saa fast sin Glands,
 som sit Lys Cherubens Sands
 og den Kvindebaarnes Hjerte.
 Det er Kaldet, Gud dem lærte;
 Lysets Flod
 er det Blod,
 som igjennem Aander strømmer;
 Gravens Svælg det ei udtommer;
 under dem,
 gaaer det frem
 mod sit Hjem.

Recitativ.

Men *det* er Aandelysets Guddom, at
 det straalør ud sin Glands i Slægtens Nat.

Mon Bølgen ruller med Ideens Fart
om Jord?

Hvad har som Typens Tunge Lysets Ord
forklart?

„Vord Lys!“ igjennem *den* har Herrens Magt
end engang sagt:

Vord Lys! giv Frihed Flugt og Sandhed Agt!
Metalbogstavets Tunger,
den Lysets Gud lovsjunger!

Vor store Mesters Kunst er Guds, Guds stærke Røst, der
runger:

„*Vord Lys!*“

2. Skaalsang for Kongen.

Elske Bedrifterne ikke sit Minde?
Storheden ei sin Udødelighed?
Dagen vil synke, men Stjernerne rinde;
Saga med Blus sænker Konningen ned.
Konge! forlængst Du en Saga har levet,
herlig som Hines i Sturlesons Skrift.
Dit er det Navn, Du med Straaler har skrevet,
Menneskehedens din Heltebedrift.

Førend den naaer til de blaanende Fjelde
hendøe vil Højtidsbasunernes Røst.
Konningens Lovsang med dybere Vælde
toner i Normandens trofaste Bryst.
Kling dog, Basun! Du hans Lovsang betyder.
Denne igjen er Begyndelsen til
Kvadet, som først over Gravene lyder:
Sagaens Leve, Historiens Hil.

3. For Fædrelandet.

For Norge, for vort Fædrenord
 opløft dig, frie Presse!
 Dets stærke Aander Spyd af Ord
 i dig for Norge hvæsse.
 I Skrin er Kjæmpeoldet lagt;
 nu staae de høje Ord paa Vagt.
 Til Norges Ære brug din Magt,
 din Magt, vor frie Presse!

4. For den norske Literatur.

Der boer ei Glæde i de tause Lunde;
 der maa den klare Maaltrost slaae.
 Og Folket lever først paa Skjaldes Munde;
 dets Tanker maae sit Mæle faae.
 Det høre maa, som i sin Dal,
 i Digt og Skrift sit Maals Metal.
 Det sine Sønner Sproget gav.
 Giv Smykker det igjen deraf!

Hvor glimre alle Lierne af Blommer!
 Du spotter os, vort Lands Natur!
 Hvor sejrende fra Fjeldet Elven kommer!
 Bryd frem som den, Literatur!
 O unge Kraft, hvor glad en Dyst!
 Du strømmer jo af Folkets Bryst,
 af Fossen fik du Strengelæg,
 din Væxt med Klippens Højhed steg.

Men Friheden har diet dig med Luer —
 O ogsaa den jo Folkets er!
 Hvad Frihedstempel ere Joklens Buer
 mod Højden i dets Karakter?
 Det Denne er du stammer fra.
 O lign din ædle Fader da!
 Gjengiv dit Folks og Lands Natur,
 fremblomstrende Literatur!

5. For Trykkefriheden.

Hvor trives noget Godt og Skjont
 og Stort i Tvang?
 Kvæl Engen — Græsset blier ei grønt;
 bind Ørnen, døer den paa sin Pynt;
 stands Kilden, som med Sang begyndt
 har raskt sin Gang,
 og den en giftig Sump vil bli'e!
 Naturen hader, stærk og fri,
 al Tvang.

Kan Aandens Kilder, Tankens Flugt
 da taale Tvang?
 Skal Sandhed ikkun straaale smukt,
 i eget Hjerte indelukket,
 som jamrende Aladdins Frugt
 i Hulen trang?
 Nei, Presse, løft din stærke Arm!
 befri Alverden i din Harm
 fra Tvang!

6. Skaaltale for et godt Aar.

Jeg ønsker Norge Noget, uden hvilket det ingen Lykke og Fremgang eller Liv i Literatur, Boghandel og anden Rørelse kjender. Medens andre Lande, saasom Frankrig eller England, see sin Velgang beroe af politiske Forhold, af Krig eller Fred i fjerne Distancer, beroer Norges især af Aaringerne. Ja et godt Aar er det jeg vil ønske Norge. Det lever af Himlens Barmhertighed. Vi skjule forgjæves for os Selv ved en glimrende Embedsstat og en uforholdsmæssig, fortærende Luxus, at vi ere et Folk af Bønder. Held da for denne dets sunde Kjerne, der ikke trættes af Kampen med Klimatet! Himlen tage den Haand bort, som har lagt tungt over dets Agre! Ja den vil det; den synes at forjette et Velsignelsens Aar. Men ingensinde var dette tydeligere end Aftenen den 10de i denne Maaned, som maaskee vil være i Fløres Erindring end i min, hvem den er bleven uforglemmelig ved sin Skjønhed og sit Udtryk af Forjettelse om Velsignelse. Jeg vil give mig den Frihed at meddele denne herlige Aftens Indtryk paa min Sjel, saaledes som den daguerreotyperede sig i denne, idet jeg udbringer Ønsket om et

Godt Aar for Norge.

Har Engle udspændt sine Slør?
 Saa fiin og sød faldt Regn ei før.
 De Himmelske først op den fange,
 at Blomsterne ei blive bange,
 at Græssets Zittren ei forskrækkes
 og Biens Søvn i Liljen vækkes
 af Bulderet af Draabens Slag
 i Engs og Agers Nederlag.

O hør hvor alle Blade tone!
 O alfeagtige Musik
 af Harper, Cymbler. Solvertrommer!

O har jeg Melodien drømt?
 Naar var det Dette foregik:
 Balladen i Syringens Krone?
 Snart det som Jubel forekommer,
 saa det til Sang kan Sorgen tvinge.

(„Velkommen, søde Sjel!“)

Snart klager det saa ømt, saa ømt,
 at Glæden det i Graad kan bringe.

(„Min Elskede, Farvel!“)

Og aldrig som i denne Kvel
 af Andagt er igjennemstrømt
 min Sjel af helligt Orgel vorden,
 som nu af denne spæde Torden,
 der bruser fra Torbistens Vinge.
 Derfor, o milde Regn, bliv ved!
 Lad dine Sølvplektre klinge!
 Du skræmmer ikke Blomstens Fred.
 Se Rosen luder kun paaskrømt!
 Den smiler under Grenen ømt,
 og hører, mens den er i Badet,
 henrykt paa dette Underspil,
 der toner rundtomkring dens Bed
 og højt i Luft fra Poppelbladet.
 Paasned dens skjøne Hoved gjemt,
 den ligner Amor, lænet til
 sin Bue, vred paa Skjemt.

Ja, milde, søde Regn, bliv ved!
 Velsignelse du drysser ned.
 Du Glands ei blot paa Eng og Vænger,
 men over furet Ansigt sprænger;
 balsamisk liflig drypper du
 ny Kraft i Sorgens matte Hu.
 . . Selv gammel, fattig Bedstemoer,
 som ellers ikke Luften troer,
 idag er kommen udenfor,
 mens Regnen hviler, forat Blomme
 og Blad kan lidt til Aande komme

og Græsset skyde Pusten lidt.
 Der har hun — nu! det skeer ei tidt —
 alt hen til Havegjærdet rokket,
 af Duften efter Regnen lokket.
 . . Velkommen ude, gamle Moer!
 Der løfter hun sin Datters Noer; . . .
 Den Vesle prøver mangedange
 den ludende Syring at fange,
 den svævende Turkisagraf,
 den Perlekvast imellem Løvet.
 Den Vesle griber til, og af
 Syringens fine Vasers Bund
 der falder funklende i Støvet
 et Honningdryp i Ormens Mund.

*

O barmhjertige Gud! dette Dryp faldt som et Blus af hellig Olje i min Sjæl.

Jeg veed nu, at dit sandeste Navn er „Velsignelse,“ større end Barmhjertighed og Kjærlighed, større end alle Tempelnavne, for stort for Templet, kun rummet under Himmelenes Hvælving.

Ja „Velsignelse“ er Guds sandeste Navn. Thi den strækker sig til hele Tilværelsen, og Ormens skønneste Øjeblik ere ogsaa Guds. Se Skyen og Insektet flamme af den samme Fryd! Det er et Øjeblik, hvori Jordens Herre føler Deeltagelse i Blomstens, som i en Søsters, Glæde, og hvori Ingen kan knuse en Larve.

Det er et Øjeblik af Forsoning og Salighed, som ikke glemmes, skjønt det er uden Gjæringer netop formedelst sit overstrømmende Liv, uden andre Tanker end de, som Naturens Henrykkelser ipræge Sjelen uvilkaarligt som Træets Draaber i Jorden dets Overflødighed. O jeg læser disse Draabernes Træk. De synes hebraiske: **בְּרִיָּה** (*Bærækjah*) פ: „Gud er Velsignelse.“ Larven løber dem op, og udfører dem videre i Støvet.

*

Hvor lavt de fagre Skyer digne!
 De Engles Blomsterhaver ligne.
 O sad jeg hist paa Fjeldets Tind,
 jeg saae derind!

I dem den Regn, der saa kan signe,
 maa være Springvand først:
 Fra dybe Marmorskyers Cisterner
 den, legende med gyldne Stjerner
 højt springer op i Himlens Blaa,
 i Regn af Farver falder saa,
 at lædske Himlens Blomsters Tørst;
 og Draaberne, som de ei trænge,
 igjennem deres fine Løv
 de drysse ned paa Jordens Enge
 som vellugtsvangert Perlestøv.
 Hvad Under da, at til hver Draabe
 har en Velsignelse sig klæbt?

Det regner ikke meer. Et Net
 af Perler over Alt er spredt.
 Et gyldent Mulm af Frugtbarhed
 er rullet over Aasen ned
 — en Helte-Tordens Sejerskaabe,
 der har en anden Torden dræbt,
 og skaffet Sommerkvellen Fred.

. . Hvor Alt er friskt i denne Stund!
 Endnu er Regnens søde Draabe
 ei smeltet hen i Rosens Mund.
 Det gamle Æbletræ ei nænned
 at ryste sine Blomster ned,
 før disse havde smagt den med,
 og ydet denne skønne Kvel
 sin sidste Duft til Takfarvel!
 Imorgen ere de ei meer:
 hengivne, nøjde for i Aar,
 de alle ned fra Kronen flagre,
 og Træet Pladsen, hvor det staaer.

taknemlig med sin Pragt besneer.
 Iaften, skjønt for sidste Gang,
 de ere dog ei mindre fagre,
 som Fromme Dagen for han døer
 har samme Smil og samme Sang
 paa Læberne som før.

*

Med disse saa snart affaldende Blomster med den fineste
 Rødme i den skjæreste Blegghed og med den sødeste af al
 Vellugt bør Brudene pyntes; ikke med de halvudsprungne Ro-
 ser, hvis Blusel er bevidst Blussen og som med krampagtig
 Styrke holde sine Kalke sammen.

*

O hvilken Aften! Al sin Pragt
 har Himmelen til Skue lagt.
 Se fagre Skyaustralien!
 se yndige Vidunderlande,
 adspredte over Himmelen,
 adskilte af safirblaa Vande,
 hvor røde Skove af Koraller
 i tunge Takt med Bolgen svaller!
 Der ligge Verdensdele to
 med snebedækte Alpetinder;
 et Suez af en Regnbubro
 dem begge til et Heelt forbinder.
 I Bunden af en Himmelbugt,
 langs blomsterkrandste Kyster malt
 med Skjønhedslinjers blide Flugt,
 i Bunden inderst derifra
 fremglimrer Aftenstjernen alt,
 som Tinderne af Alabaster
 paa Adrias Venezia,
 mens Solen lange Afskedsblik,
 saa ømme som dem Eden fik,
 endnu udover Marken kaster.

O helligt Fredens Øjeblik!
 o Himmels Forsoningsstund!
 Nu Stjerne, Sol og Maane straalet;
 Medbejlerne hverandre taale;
 de bejle til hinanden kun.

*

O, hvem kan frygte at døe under en saadan Himmel?
 Hvem hade at leve paa en saa velsignet Jord? Nu er der kun
 skummelt etsteds, og det er — i Kirken.

Nei, se dens Vindve fuldt sig tænder
 med gloriestraalende Legender.
 O læs, min Sjel — dit Syn ei svigte —
 de søde Solens Afskedsdigte!
 Blandt Svalerne, som flagre der,
 og paa de høje Vindver banke
 med sine Vingers fine Fjer,
 er nu min Sjel med al sin Tanke.
 (Der sidder et Gespenst af den
 hist i et Lysthuus kun igjen.)
 O hvad Vidundere den seer!
 Men for at kunne uden Fejl
 dem alle skildre ganske sande,
 den for det Himmelske bør være
 saa klart Uskyldighedens Spejl
 som disse Pintselijers skjære,
 i Perler toede, Stjernepande,
 min Læbe saa uskyldig reen,
 som Rosens der, som nys har slukket
 sit hede Purpurs Tørst, og drukket
 en smeltet Draabes Ædelsteen.

*

O hvorfor skulde jeg ikke sige, at jeg saae Forklaredes
 Ansigter, ikke større end Diamanter eller Kjærmindernes, og
 at de bønfaaldt Gud om et Velsignelsens Aar for det Land,

som engang var deres Fødeland? I een Rude bølgede gyldne Ax, og smaa Væsener hostede, en anden rødmede fuld af Kløver, i en tredie vævede yndige Sylfer Nationens Farver; Kongens Navn brændte i en fjerde, og i nok en sad Josefines Genius omgivet af smaa Engle, der holdt Ax i Hænderne, gyldne og ikke større end Liljernes Kolber.

*

Jeg kjendte Mange af de Forklarede. De vare engang alvorlige Mænd, Nationens Patrioter, med skyggefulde Pander og ikke altid blide Øjne. Men nu var Øjet paa Sommerfuglens Vinge vredere end deres, Perlens Pande mørkere.

Der var Kristian Krohg og Schultz og Knudsson og Rosenkranz, den Medlidende. Der var Øvergaard, med Hovedet forbundet med et hvidt Rosenblad. Han viftede med en Furukvist, og der faldt gyldne Korn ned fra den, som bleve til Ax for de naaede Jorden.

*

Mit Øje blindes fuldt af Taarer,
 meer søde end det Perleblod,
 som springer ud af Skyens Aarer,
 meer søde end den Honningslod,
 som Himmelens Barmhjertighed
 har drysset over Landet ned.
 Det er da, siden Øjenettet
 er blindet til af dunkel Graad,
 min Sjel, og ikke det, som seer
 det omme himmelske Beraad;
 og Jubelsynet er forjettet,
 og hvad jeg saac, det skeer! det skeer!

Olavus Kynsberg.

❶cuius tandem, miseri, nunc dextræ
oscula figite, nesciæ sinistram!

Adest occasio, manu nunc porrecta
gratiis primum vestris: festinate!

Ocius illam, tactam ac Mimosam,
retrahi gratis experti, festinate!

Pallida, eheu, friget manus illa,
famis canistrum, fulcrum miserorum!

Oscula tandem scrotina capit
virtus velata ejus, nec rubescit.

At osculate! Oscula nam marmor
mortis umbrosis floribus obtegunt.

Charon transmittit etiam sine ære,
lacrima albis digitis fulgente.

Obolum dedit ultimum amico,
denuo quærens sinu in inanl.

Mens o honesta, margaritæ instar,
vitæ operta, agnita ex morte!

Coeli in corona beatorum splendes,
lucis sub gleba clarius sepulcri.

Eecce per hunc lapideum pallorem
risu hilari genius pellucet!

Ditius terris mare atrum, vitā
ditior morsque, omnium possessor.

Animum nunquam magis pretiosum,
carius neque pectus tamen cepit;

Adamantinam magis neque fidem,
aurum hilaritatis meliusve.

Genium coelestes bene quam præclarum,
pectus quam molle miseri noverunt.

Melius vero eum perceperunt
plurimi non ac lingvā hanc superbam.

Ingeniosus, potior ac putus
fuit ad modum lingvæ Romanorum.

Animi ejus ipsis est in coelis
lingvā superba illa ac in terra.

Etiam quidem mutum is dolorem
sanc in corde palpitantem audit:

Ejus dilecta lingvā tamen utor,
florem lugentem in sepulcro ponens.

Vita tam parca illi fuit florum:
cur non in morte unicum haberet?

Til Den, Buketten kom fra.

Der er — det kan jo gjerne være —
 meer Guddom, meer serafisk Ære
 i navnløs Godhed, ukjendt Dyd,
 meer Skjønt i Tak, der ei har Lyd.

Hvad Lyd har *min*, der ikke kjender
 den Haand, som disse Blomster sender?
 Saa navnløs er ei Blomstens Duft,
 der svinder i den øde Luft.

Vel! den beskedne Guddom have
 du, naar du vil, navnløse Gave,
 at Takken aandes, som til Gud,
 paa Maa og Faa i Luften ud.

Men hvis ei vilde Skjebners Naader
 men himmelsk Retfærd Verden raader,
 da maa min Tak dog komme til
 det Sted den skal, didhen den vil.

Var paa et Rosenblad den skreven
 og hen med Strømmens Vover dreven,
 det burde af den vilde Flod
 etsteds opskylles for din Fod.

Velsignelsen, henhvisket, burde
 ei Vinden sonderrive turde,
 men til dit Hoved bringe den,
 som Slør af Sylfer vævet, hen.

Ak, er Du ung, som dine Blommer,
 da gid en trofast Elsker kommer!
 Om kommen, gid da blusse med
 Blodrosens Ild hans Kjærlighed!

Gid hvad din Lytten Han fortæller
i sværmeriske Sommerkveller
maa være skjønt vidunderligt,
som denne Nellikroses Digt!

Hvor spraglet! Hvilke Poesier
dens lukte Knop endnu fortier!
Og gid din Elskers tause Mund
om nye Skjønsagn drømme kun!

Gid din og hans Roman maa komme,
som denne Centifolieblomme,
til at bestaae af Glæde al,
af skønne Blade uden Tal!

Er Du en Moder, Ubekjendte,
som din Roman forlængst alt endte,
men Æmhed har alligevel
selv for en fremmed *Ismael*: —

Gid dine Børn og Børneætten
da glæde dig, som mig Buketten,
hvis Lyst kun har det ene Savn,
at stum den ikke veed dit Navn.

Jeg Viin paa Blomsterne vil gyde.
Kanskee vil deres Blod da flyde,
Livsgejster stige i dem, saa
de Navnet over Læben faae.

Bejnaelven.

(Paa Drammensbroen, 23de Februar 1840.)

Hvor er min fyrige, min kjække Elv,
min *Bejna*, Helten mellem Norges Strømme,
den klare Tanke mellem Dalens Drømme,
den dybe Vilje, stærk som Skjebnen selv?

Her aabner du et Øje; — men hvor mat!
Hvor taareblegt det blinker og forsvinder!
Det synes fuldt af døende Kjærminder,
en Blaanen af en trætvakt Foraarsnat.

Hvor fromt og mildt er Dybet! Men iblandt
som Stjerner funkler det igjen dernede,
og Strømmen leger med sin Højtidskjæde
af blaa Safir og hviden Diamant.

Ha, hviler du, min Strøm, saa rask som Blod,
som hvilte ei, som Roligheden hader
alt ifra dengang Jøkelen, din Fader
i Hallingdal, du brusende forlod?

Den gjæve Gubbe elsker selv sin Ro:
Han vandt dertil i Guders Kampe Retten;
men lidet kun han liker den hos Ætten.
— Ha, *Bejna*, lad os lyde ham, vi To!

Iil frem, iil frem, fuldendende dit Værk,
du kjække Helt imellem Norges Strømme,
da klare Tanke mellem Dalens Drømme,
du dybe Vilie, som en Skjebne stærk!

Rul hen! at du kan rulle blidt, jeg veed.
Blaaklokkerne paa dine Engebakker

for Vinden boje ei de smekkre Nakker
med dine Bolgers søde Ydmyghed.

Men du, som nylig var saa blød og øm,
hvor kan du bruse herligt i din Vrede!
Hvad vil du, Stolte, som jeg maa tilbede?
Er det din Vaagnen af en Ungdomsdrøm?

Vaagn, Dyb, saa fuldt af rappe Stjerneskid!
I Havets Skjød de tindrende forsvinde!
Dit Rigdomshorn vil fuldt af nye rinde.
Strø ødselt, somom Havet var din Brud!

Mød det paa Fjorden, paa din Sejerssti!
Hist hænger røden Flag fra frosne Snekker.
Det er den første Blomst, din Brud dig rækker.
Iil jød det norske Banner at befri!

Kongens Skaal i Champagner.

Champagner er min Yndlingsdrik,
og ikke min alene.
Den funkler med Demantens Blik,
som Vand af Ædelstene.

Ja Edens Himmel efterlod
sit Solskin i dens Druer.
Den bruser som Serafens Blod,
naar hans Begejstring luer.

Blandt Vine, skjøndt Aristokrat,
den bundne Vid befrier,

og maler i sit Dyb en Stat
af skønne Fantasier.

Gid altid for alt Skjönt og Ret,
i Fred og i Kampagne,
vort Sind maa være lyst og let,
og fyrigt som Champagne!

Hvad Syn er skjönt vel som mit Lands
den gamle, vakkre Konge?
Og gives større Ret end Hans
til Lov fra Skjaldens Tunge?

Der staaer Han som om *Harald* brød
sin Kjæmpehøj paa *Karmen*!
Hans sorte Lok er sølvbestrød
som gammel Ørn om Barmen.

Hans Blik, som nylig funkled saa,
kan som en Moders drømme.
En Skaal for Hvad han tænker paa
jeg frejdigen tør tømme.

Paa Norge tænker han, om det
han end en Nød kan lindre.
Skaal, Konning min! alt Skjönt og Ret
vi skulde jo erindre?

Paa Nødens Taarer tænker han . . .
Ve mig, mig Vinen brænder!
En Viin af Diamanters Brand
var mellem mine Hænder!

Tilgiv mig, Armod! for din Ven
mit Hjerte den har drukket.
Nu staaer jeg angrende igjen,
som om min Engel sukked.

O Vinternat, o sval min Sjel,
 du kolde og du dunkle!
 Ha drikke I paa Kongens Vel,
 I Stjerner, som saa funkler?

Er I Pokalerne af Guld,
 hvoraf de Engle drikke
 min Konges Skaal? af Perler fuld
 staaer en i Folkets Blikke.

Thi hvis den Graad, han Lindring gav,
 laae udsprængt over Jorden,
 da tindred Bjergene deraf,
 som Natten over Norden.

Det er et herligt Kongedom
 af undertvungne Smerter.
 Af Roser grændses Persiens om,
 men *Carl Johans* af Hjerter.

Det varmest glødende i det
 i Aften frem sig hæve!
 I Aften er det *skjönt* og *ret*
 at juble: Kongen leve!

Menigmands Juleønske for Kongen.

Blandt dine Venner, Kong *Carl Johan*,
 en stærk og trofast er Menigmand.
 Du sov vel knapt i min Hytte godt,
 men ikke tryggere i dit Slot.
 Dit Hoved gav i mit Skjød jeg Læ,

og rundtom laae mine Børn paaknæ.
 Jeg kalder Dig, hvad dit Aasyn lærte:
„Carl Örneöje, Carl Ädelhjerte!“
 og ønsker af et oprigtigt Sind
 en Skaal, som gjør mig mit Øl til Viin:
 Gud signe Kongen, den Folkeven,
 fra denne Jul og til Jul igjen!
 Gud signe Kongen til Krop og Sjel!
 Gid her hos Os stod Hans Julekvel!
 Gid hver Velgjerning, Du Norge skjænkte,
 gid hver en Tanke, for det Du tænkte,
 en Engel blive for Dig! Da vrimle
 din Højsal vilde som Herrens Himle.
 Og gid enhver af dem Dig berede
 en Sundhedsdrik i din Juleglæde!
 Ja vidste jeg, at Du da var glad,
 da sad og Glæden ved Armods Fad.

Hans Overgaard.

(Nationalrepræsentant, Kaptain. † 17de Maj 1840.)

Var der ikke Vemod nok
 i din Susen før,
 Østerdalens Furustok?
 Sorg i Flodens Sang, og Kummer
 for din Bondes Dør?

Var der ikke nok tilforn
 Tungsind, Skræk og Død,
 Blaamy, i dit Jægerhorn,
 naar dets lange, hule Toner
 frem af Skoven brød?

O, endskjønt du frejdigt klang,
 som om i dit Bryst
 Sejrens eget Hjerte sang,
 jamred altid dog en Smerte
 i din Jubels Lyst.

Men nu lyder ene Hin,
 uden Sejersrøst!
 Myrd da, Horn, med dine Hvin
 Skovens rædselfulde Echo!
 Bor dem i dets Bryst!

Thi det vilde være følt,
 fra den dybe Skov,
 tusindmælet, gjenbesjelt,
 Hornets Klagehyl at høre
 for sin bedste Helt.

Ak, den mørke Furuhal
 langsmed Glommens Strand,
 dybe, gamle Østerdal
 har sin egen høje Klage
 for sin bedste Mand!

Gjennem hele Østerdal
 lyder Klagen da.
 Dybe Ston fra Skovens Hal
 svare Hornets hule Jamren
 overaltifra.

Med det høje Drapa bland
 dig, min Sørgesang!
 Ak, et Vivat for hans Land
 i hans Hjerte fanged Døden,
 før det fik sin Klang!

Harpe, Sorg af Hornet lær!
 lær dens Røst det af!

Aldrig Musen mere nær
 Himlen knæler, end paa denne
 ædle Normands Grav.

Egebladene.

Vær from, og tro, at Haaret
 er paa dit Hoved talt,
 at samme Haand har skaaret
 hvert Blad i dets Gestalt,
 som Sol og Stjerne vejer!
 Vær from, og tro forvist,
 at Græsset der, som nejer,
 gjenhilses venligt hist!

*

Tre Alen i den sorte,
 bemoste, kolde Leer,
 opspringe Klarheds Porte,
 hvor døde Øje seer.
 Men hvi en Rast saa længe,
 naar Fromheds Eenfold fik
 et Engleøres Streng,
 Cherubens Klarsynsblik?

*

Se nøje, skal du øjne
 det Store i det Smaa.
 Sig Guddomstanker høje
 paa Græssets veke Straa.
 Dets Blegnen er et Minde;
 og paa det faldne Blad

Moralen vil du finde
af Somrens Jubelkvad.

*

Lyt til, og hør Basuner
fra axnedbøjde Mark!
Der løbe Skjalderuner
i Træets runkne Bark.
Det slagne Straa har sjunget;
og Mossens elsgraa Hud
har Guddomshænder tunget
i Skjønhedslinjer ud.

*

Gejst er ei i dens Tanker,
der er saa sjelearn,
at han ei troer, der banker
en Puls i Blomstens Barm,
at Blade tale kunne
med Liv fra Træ til Træ . .
O hør de tusind Munde
i sladdrende Allee!

*

*

*

I Styrtningen, hvor Bjerget
betænker sig med Gru
paa Spranget, det har sværget,
og sværger paa endnu,
en Eg har Roden gravet
— saa er dens vilde Smag —.
Den vajer over Havet
som Landets Herskerflag.

*

I Uren dybt dernede
alt Rognen visner af,
og Haslen allerede

bedækker Primlens Grav.
 O, var nu skarpt vort Øre,
 spirituel vor Tro,
 da kunde vi vel høre,
 hvi Egens Blade løe.

*

Septembermaaneds Nætter
 kan sove under dem.
 De taagehvide Vætter
 da spare Bondens Hjem.
 Men hellere de spøge
 omkring hans Agerreen,
 mens Løvet kun de øge
 om Egens stærke Green.

*

Med dunkel Styrke farved
 hver Høstnat kun dens Top,
 og vilden Iling marved
 og nerved Grenens Krop.
 Hvor mørkbronzeret lyste
 udødeligt hvert Blad,
 som de paa Cæsars Byste
 i Sejrskoronens Rad!

*

Men Stormen rev forleden
 to friske Blade løs.
 (Den vilde nok i Vreden
 ta't Egen med tilsjøs.)
 Hvor højt dem Stormen slynger,
 de mødtes under Sky.
 „Hvorhen?“ det Ene synger.
 „End Du? hvor vil Du flye?“

*

„*Jeg* agter mig at sænke
hist paa den friske Grav.“

„*Jeg* vil mig længer tænke:
hist over Søndenhav.“

„*Min* Tunge lydt skal tale;
thi tyst er Norges Sorg.

„*Jeg* vil paa Kisten dale,
man bær' til Jarlens Borg.“

*

„*Jeg* søger Frihedsmanden;
Du en Aristokrat.
Jeg Hjertet, *Du* Forstanden.
Bedst at vi skilles ad.“

„Men nævn mig Jarlens Mage
i at udøve Godt,
og tæl de glade Tage,
som voxe rundt hans Slot!“

*

„*Jeg* søger Bravheds Hjerte;
Du Klogskabs Pande kold . . .“

„Se, Norge staaer med Smerte
ved Jarlens vendte Skjold!“

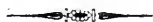
„Farvel! Endskjønt vi gro'de
ifra den samme Kvist,
to Hjerter i os bo'de . . .“

„Lad Døden bryde Tvist!“

*

Og Bladene sig skilte;
til *Holst's* Grav fløj et.

Mod Syd det andet ilte:
 til *Wedel's* Kiste det.
 De begge ædle vare,
 de Børn af samme Kvist.
 Kun — Tvende Eet ei vare.
 Men Døden bryder Tvist.

Oktobervers.

Her hvirvles i de gustne Blade
 isønderrevet spredt afsted
 det hele skjønnede Digt, den glade
 Skjærsommer fantaserte ned.
 Det akkurat den Sværmer gik
 som mig: han fik, han fik — Kritik.

Kysset.

Endnu, endnu, o Elskte, en Sekund
 lad mine Læber paa din søde dvæle!
 Da smelter Grændsen mellem vore Sjele.
 Det er din Sjel jeg kysser paa din Mund.

Hjertesuk.

Hug „Spaniolens“ Krands ito!
 Isønderriv mit „Blomsterstykke,“
 blot I vil unde mig den Lykke
 af Ret — bevar's! nei, kun af Ro!

Indledningsdigt til „Tønsbergs Merkur.“

I Mænd af *Tønsberg*! Guds Fred Enhver!
 I see Merkuren alt kommen er.
 Han kommer ned fra det gamle Slot.
 Han hilser Eder med Nyt og Godt.

For munter han er til at boe i Grus.
 Ind vil han i Borgerens venlige Hus.
 I mindes Alle *Bjørn Farmand* vel:
 den gjæve Kjøbmand med Konningsjel?

Bjørn Farmand var jo en Slags Merkur?
 To Navne er det, men een Natur.
 Saa tænk, at Bjørn er nu kommen hjem
 til gamle Tønsberg, til Kongsgaard Sem.

Med Fjer paa Hatten og den paasnur
 Bjørn Farmand kommer som en Merkur.
 Hans Kiste er fuld af glædeligt Nyt.
 I Mænd af Tønsberg, træd til og lyt!

Han bringer med sig et Glædesry
 om Gjenopblomstring af Tønsbergby.

Det gamle nedsjunkne Tønsberghus
om kort skal rejse sig af sin Grus.

Dets Taarn, den Konge af Steen, paa Høj
i Luften tænder sin gyldne Fløj.
Af Glæde hopper den vilde Sjø
om *Tjömös* Strande og *Nöterö*.

Og Hovedstaden for Agdesid
da Tønsberg bli'er som i gammel Tid.
Hvis „Tønsbergtønde“ var viinfyldt Maal,
han drak dets Handels og Sjøfarts Skaal.

„Som Stjerneregner over Havets Spejl
sig sprede Tønsbergs Farmandssejl!“
Han drak et Vivat for Tønsberg By:
Det Gamle kommer sig nok paany!

Börnesange.

1. Aftenbøn.

Naar jeg lægger mig til Hvile,
Tretten Engle om mig staae:
Tvende ved min Højre smile,
Tvende til min Venstre gaae,
To paa Vagt ved Hovedpuden,
To ved Foden desforuden,
To mig dække,
To mig vække,
En mig viser
alle Himlens Paradiser.

2. Godnat.

Godnat! Godnat!

Kryb under dit Dækken,
med Nelliker stukket, med Roser besat,
med sølvhvide Blade fra Bringebærhækken!
Imorgen igjen, hvis Gud saa vil,
vækkes du op af Fuglenes Spil.

3. Ammens Uhr.

Maanen skinner; Barnet græder.
Klokken slaaer Tolv.
Gud, I Syge, hjælpe Eder!

Gud Alt kjender; Musen bider.
Klokken slaaer Eet.
Drømmen over Læben glider.

Sirris synger, Tømmermand banker.
Klokken slaaer To.
Drømmen faaer saa kloge Tanker.

Hanen galer; Vinden vifter.
Klokken slaaer Tre.
Bondens Søvn nu Siden skifter.

Hesten puster; Døren knager.
Klokken slaaer Fire.
Gutten Hø til Krybben drager.

Svalen vaagner; Solen rinder.

Klokken slaaer Fem.

Vandringsmand sin Sko nu binder.

Hanen kagler, Gaasen skriger.

Klokken slaaer Sex.

Staaer op, staaer op, I dovne Piger!

Løb til Bageren! køb en Kage!

Klokken slaaer Syv.

Nu maa Ild under Melken sprage.

Barnet vaagner sundt og stille.

Klokken slaaer Otte.

Bring nu Mad og Brød til den Lille.

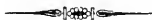

4. Hvor ofte skal Gud takkes?

Saa mange Gange som der er Sand
 paa Havsensbunden, paa Flodens Strand,
 som der er Blommer paa Eng om Vaaren,
 som der er Draaber af Blod i Aaren,
 som der er Stjerner paa Nattens Hvælv,
 som jeg har syndet mod Gud, jeg Selv,
 som der i Skoven er Bar og Blade
 og Straa og Agner i Bondens Lade,
 som der er Torne i Nypehæk,
 som der er Smaafisk og Steen i Bæk,
 som Træet kløves kan ud i Splinter,
 som Sneens Flokker i barsken Vinter,
 saamange Gange som der er Myg
 om Sommerkvellen paa Flodens Ryg,

som der om Høsten er sorte Krager,
 som der er Ax paa en vakker Ager,
 som der er Penge i Engelland,
 som der er Gnister i Ildebrand,
 som der i Kummerens Barm er Taarer,
 som der er Spørgsmaal og Raad hos Daarer,
 som der er Tagsteen paa Kongens Slot,
 som man har Venner, naar det gaaer godt,
 som der er bølgende Græs paa Marken,
 som der var levende Dyr i Arken,
saa mange Gange, og flere med,
 skal Gud lovprises i Evighed.

Amen!

5. Smaafuglene paa Juleneget.

Hvor grøn er Skogen i *Solör*! *Der,*
der synger ikke Smaafuglene meer.

Thi Bondens Suk har dem reent forstemt:
 og Fogdens Dumbjelder har dem skræmt.

De klinge langsad den tyste Mo.
 Dog sidste Julekvel sang der To.

„Kom, vesle Sisik! følg med! følg med!
 Et herligt Julekvelsmaal jeg veed.“

„En fattig Husmand bag Skoven boer;
 Han gi'er os et Neg iaar som ifjor.“

„Han ejer kun tre, dog gi'er han os et.
 For Jesu Skyld, saa gjør han det.“

„Og hør du Smaasisik, stur ei saa;
men følg med din Fætter, Spurven graa!“

„Jeg kalder mig graa, skjønt jeg er gul;
thi jeg har pyntet mig nu til Jul.“

„Det flyger højt over Bondens Tag;
i Neget sætte vi os imag.“

„Vi sidde til Ørene op i Mad.
Julen gjør ogsaa Smaafuglen glad.“

„Vi fylde Kroen med Julebrød:
for os er ogsaa den Frelser fød.“

Saa fløj de Sødskendebørn afsted.
Om Julekvellen er Lykken med.

Forbi en Skjære de heldigt slap,
der vippede paa en Vejrhanes Knap.

Sig Katten listed paa Laavebro;
han skottede lysten op til de To.

Men Sulten gjør baade døv og blind;
de styrtede sig i Neget ind.

Der sad saa lunt de i Sno og Sne;
kun højest Stjerne dem kunde see.

Der sad de trygt paa den høje Stang;
den Julenat blev dem ei for lang.

Der sad de begge til Messetid.
Da Klökkerne ringte, saa fløj de did.

De satte sig paa det højeste Spir;
der stod en Hane af Guld til Zir.

De satte sig paa den Hane af Guld;
der saae de Himlen af Engle fuld.

De hørte En af de Engle kvad:
„glem aldrig, Barnet mit, Tak for Mad!“

Da slog det haardt dem, at det var glemt,
at Sligt er ilde, om end fornemt.

„Vi byde Skjæren og Katten Trods;
vi maae tilbage at takke for Os.“

De traf den Husmand i bitter Graad:
„Nu veed jeg ikke mit arme Raad.“

„Til Nytaar kommer den Foged slem.
Han plyndrer fra mig mit lille Hjem.“

Sligt tyktes de Smaafugle altfor svært.
De sukked til Gud for sin gode Vært.

„O Gud vil vistnok i Naade see
til dig, som gav os et Neg af tre!“

„For Jesu Skyld du lod os det faae.
Vi ere ogsaa Guds Børn, skjønt smaae.“

„Vi komme nu for at takke for Mad:
Gud gjøre god Fattigmands Hjerte glad!“

De Smaafugle fløj til det tomme Neg:
knap komne did, de af Glæde skreg.

„Her er et herligt Mirakel skeet.
Lad komme nu Foged og Skriver med!“

„For hvert et Korn er en tung Dukat
fra Straaet skudt i den hellige Nat.“

„Der er vel tusind, ja tusind og ti.
Med mindre er vel din Sorg forbi.“

Den gamle Skjære paa Taget skreg:
„Gudhjertes Ager bær gyldne Neg.“

„Men gid det Guld, den Foged skal faae,
maa blive til bare Agner og Saa!“

Nei, arge Skjære, gid det bli'e Korn!
Og Bondens Korn Guld som tilforn!

6. Vejrhanen og Maaltrosten.

„Snarrarrar!“ „Hvad er det for en Fugl?
Er Gjertrudsfuglen ude,
for Vaarregn at bebude
saa nære over Jul?“

„Snarrarrar!“ Det er en Fugl af Træ.
Tre Pinde er det Hele,
forglemmt paa Bondens Mæle
alt siden der kom Sne.

„Snarrarrar!“ Vejrhanen bliver stolt;
„Du Maaltrost der paa Grene
nu synger *jeg* alene.
Det høres i dit Holt.“

„Snarrarrar!“ Jeg synger Aaret om.
Du kun mens Løvet skyder.
Da, siger man, du byder
lidt af din Fattigdom.“

„Narnarnar! Se Vandringsmanden flyer
forbi Vejrhanens Ager,
men hvergang Trosten klager,
da standser Folk og Dyr!“

7. Examen i Religion.

Det vilde glæde mig ret at vide,
hvem sender Sneen ved Vintertide?
— Det er den samme og store Gud,
som lærte Moses de hellige Bud.

Hvem lærte Fuglen i Træets Skygge
saa lunt et Rede med Kløgt at bygge?
— O det er Ham, som har sagt: jeg vil
hver liden Spurv sende Spise til.

Hvem lærte Myren at samle Føde,
og godt at leve, naar Alt er øde?
— Hvem anden end Gud, som giver os Raad
i Myrens Dont og i Biens Daad?

Hvo gav det Purpur til Rosens Blade,
og lader i Perler sig Marken bade?
— Den samme Gud, som i Himlen boer,
hvor Solens straalende Rose groer.

Hvem tvinger Jorden til Korn at yde,
og Tornebusken til Bær at skyde?
— Just Han, som sendte den Manna sød
til Israels Børn i Ørknens Nød.

Hvo lærte Sommerfuglen derinde
 i Puppens Skal til sin Kaabe at spinde?
 — Det gjorde Gud, som har Ingen glemt.
 Ham Intet er lidet, Intet fornemt.

Hvem sendte Jesus at døe for Andre?
 Hvem lod ham Vejen til Golgatha vandre?
 — Det gjorde hans Fader, ja hans og vor.
 Den Grumhed gjorde, at mange troer.

Har Mennesket Noget, som Gud ei foragter,
 saa mægtig han er over alle Magter?
 — O ja! At ret vi hans Vilje har lært,
 og leve derefter, — det er ham kjært.

S. Norges Konger.

Harald „*Haarfager*“ erobred det hele Rige.
 Smaakongerne maatte paa Jarlestol stige.
Erik „*Blodöxe*“ blev for sin Grumhed forjagt;
 fik saa i England en Greves Magt.
Hakon „*Adelsteen*“ bygged først Kirker op
 og vake Varder paa Fjeldets Top.
Harald „*Graafell*“ ligned Erik i Sind.
 Han brændte Sigurd Hladejarl ind.
Hakon Jarl af Magten blev grum og haard.
 Ham dræbte Træl Karker i Thoras Gaard.
Olaf Trygvesson kristned med Ild og Ord.
 I Svollerslaget han sprang over Bord.
Erik og **Svenil** Jarler af Hladeæt,
 de skiftede Landet og Hvermand Ret.
Hellig Olaf kristned med blodig Daab.
 Ved Stiklestad faldt han for Bøndernes Hob.

Svend Knudssön, Son af den danske Knud
 ved Rænker kom ind og ved Flugt herud.
Magnus den Gode har Navnet fortjent.
 Han Dannemark fik ved Testament.
Harald „Haardraade“, Helten berømt fra Syd,
 sin Bane fik af engelske Spyd.
Olaf „Kyrre“ anlagde Bergens By;
 hans Fredsomhed gav ham velsignet Ry.
Magnus „Barfod“ fejdede i Vesterhav;
 i Irlands Moradser han fandt sin Grav.
Eystejn Magnaüssön, kyndig i Landsenslov;
 han satte Sværdet bag Bondens Plov.
Sigurd „Jorsalafar“ kjæmpede i Jødeland,
 hans Sind var heftigt som Ildebrand.
Magnus „Blinde“, den Stakkel, blev blind ført om,
 af Slemmedegn i sit Kongedom.
Harald „Gille“ beviste ved Jernbyrd sin Ret.
 Han handled ilde; det gik ham slet.
Sigurd „Mund“ fik Døden imellem Hærde
 af Borgerkrigens løsslupne Sværde.
Inge „Krogryg“ foer ivrig med Gregers omkring
 fra Valplads til Valplads, fra Thing til Thing.
Eystejn Haraldssön, mere hidsig end klog.
Hakon „Hærdebred“ ligger i Stejnavaa.
Magnus Erlingssön, gamle Jarl Skakkes Søn,
 ligger begravet i Sognesjön.
Sverre Sigurdsön alle de Fiender vog,
 som vilde standse hans Birkebeenstog.
 Han kunde Latin, var viet til Præst.
 Naar værst det syntes, det gik ham bedst.
Hakon Sverressön levte kun tvende Aar.
Guttorm Sigurdssön døde midti sin Vaar.
Inge Baardssön giver Baglerne Fred.
 De syntes ikke at trives derved.
Hakon Hakonssön „Gamle“ fik Krigen forbi.
 Nu satte Birkebeen hen sin Ski.
 Med Baglen han talte om gamle Slag.
 Nu blomstred Norge i Glands og Mag.

Magnus „Lagaböter“ fik Lovene bedre.

Erik „Præsthauder“ kjæmped mod Kirkens Fædre.

Hakon Magnussön styred Norrige godt,
holdt prægtigt Hof paa Agershuus Slot.

Magnus „Smek,“ alt Sverige ogsaa adlød.

I hans Tid raste den sorte Død.

Hakon den Sjette med danske Margrethe sig gifted,
der alle tre Rigers Forening stifted.

Olaf Hakonssön døde — man veed ei hvoraf.
Foreningen stiftedes over hans Grav.

*

Med *Margrethe* og *Erik, Kristoffer, Karl Bonde*
begyndte ret Tider saa mørke og onde,
med *Kristian den Første* den Oldenborgeræt,
der skiftede Norge kun Stedbroders Ret.

I Attenhundred' og fjorten blev det Dannemark kvit,
forenet med Sverig, selvstændigt og frit.

Nu trives det godt under Kong *Karl Johan*,
som Norge tilfulde gjengjælde ei kan.

Med Adelsteens Hjerter og Kyrres Gemyt,
Bedrift er hans Fortid, Velgjerning hans Nyt.

9. Jorden.

Den *Jord*, hvorpaa vi Alle vandre,
en Kugle er, som de Stjerner andre;
som Ballen næsten rund og hvalt.
Men det er endnu langt fra alt.

Af Land og Vand bestaaer det Hele.
Alt Landet kalder man *Verdensdele*:

*Europa, Asia og Afrika,
Amerika og Øverd'nen Australia.*

Og de indeholde Fastland og Soer,
Oceaner, Floder, Stræder og Øer,
Halvoer, Bjerger, Fjorde og Viger.
Forbjerget langt ud i Havet stiger.

I *Riger* Fastlandet ud man skifter,
og Riget i Provindser, Amter og Stifter.
Folkeslag leve glade deri,
naar de ere flittige, kloge og fri.
— Det er nu en Stump af min Geografi.

10. Norges Grændse.

Et Fædreland fik jeg i Vuggegave
saa godt som ikke Alle det have.
Nordsoen ombruser dets vestre Kyst,
i Ilishavet bader Nordkap sit Bryst.
I Øst det fast med Sverige hænger,
men Kjolens Fjeld mellem begge stænger.
Sydud de danske Øer flyde.
Jeg bytter ikke med Svensk og Jyde.

11. Regning.

Tregang tre er ni, tregang fire tolv,
 og femten er tregange fem.
 Tregange sex er atten.
 Moletten ei forglem!

Fire Gange fire er sexten
 Talgoxer i Træets Top.
 Firgang fem er tyve
 Dragoner i Galop.

Fire Gange sex er firogtyve
 smaa hvide vakkre Lam.
 Fire Gange syv er otteogtyve
 Karudser i en Dam.

Fem Gange sex er tredive
 Smaagutter paa en Bænk.
 Men spørges der i Moletten,
 da heder det: Smaagut, tænk!

Fire Gange otte er toogtredive
 Smaagrise om en So.
 Fire Gange ni er sexogtredive
 Spurve paa Laavebro.

Fem Gange otte er fyrretyve
 Jomfruer i en Dands.
 Fem Gange ti er femti
 Fioler i deres Krands.

Sex Gange ni er firogfemti
 Trompetere tilhest.

De blæse et vakkert Stykke
for Den, som regner bedst.

12. Pattedyr.

Hunden kommer, er den kaldet;
Katten lister sig da bort,
Gjeden er paa Knæet skaldet,
Bjørnens Hale ganske kort.

Stolte Hest kan langt mig føre,
han kan trække Plog og Harv.
Mikkel Ræv med spidse Øre
er og blier en listig Skarv.

Ulven tuder fælt i Skoven,
følger rappe Hares Spor.
Musen lever godt paa Laaven.
Grævlingen i Bakken boer.

Gaupen lurar ifra Træet
paa den arme Finlaps Reen.
Koen tygger Drøv paa Kveet.
Røskat gnaver under Steen.

Lodne Jærv er altfor slugen.
Gjeden gnaver gjerne Bark.
Otren lister sig paa Bugen,
stjæler Fisk i Fiskepark.

Der er endnu mange Flere,
der er Flaggermuus og Vaand,

Bæveren, som kan undvære
til sit Huus Bygmesters Haand.

Alle gaae i egne Klæder,
har sin egen Karakter,
egne Plager, egne Glæder.
Gud, vor Fader, deres er.

Alle maae hvad de fortære
skaffe sig ved egen Magt.
Gid til Menneskenes Ære
det om dem kan blive sagt!

13. Sommerfuglen.

Den prægtigklædte Sommerfugl
er fløjen fra Guds Haand.
Han gav den gyldne Ringe
og røde Purpurbaand.

Han lærte den at flyve højt,
højere end jeg er.
Den har nok Fuglens Lyster,
men ei dens Duun og Fjer.

Og alle Verdens Mennesker
og alle Kongebud
ei gjøre kan en Sommerfugl.
Det kan alene Gud.

14. Hunden.

Jeg aldrig Hunden meer vil slaae,
 men klappe venligt den,
 dens Hale til at logre faae;
 den bliver da min Ven.

Det Venskab ei foragtes bør;
 thi han saa trofast er.
 Han glemmer ei hvad godt jeg gjør,
 hans Blik mit Hjerte seer.

Kom da, min kjære Kammerat!
 Jeg dele vil mit Brød.
 Min Haand skal tjene Dig til Fad,
 min Ven i Liv og Død!

15. Fuglene.

Örnen er Fuglekonge;
 den staaer i rædsomt Ry.
 Blod smager bedst dens Tunge.
 Den svæver over Sky.

Papegøjen er en Sladrer
 om Alt, han veed ei hvad.
 I Dammen Anden snadrer;
 den vrager ingen Mad.

Den sorte Krage stjæler
 i Furen spildte Ært:

men vanskeligt man tæller
de Mark, den har fortært.

I Luften Lærken synger,
Bogfinken i et Træ.
Paa Vandet Svanen gynger
sin Barm saa hvid som Sne.

Hanen Ladhans vækker
med Røst som en Trompet,
mens Moders Høne klækker
et Æg, hver Morgen et.

Hvormange Snes forresten
ei lige til er sagt.
Man kunde sige næsten,
at Penge den har lagt.

Paa Taget hærmer Stæren;
han hærmer hvad han vil.
Sin Hytte bygger Skjæren
af Pinder i en Piil.

Men Skovens Syngemester
er Taletrosten dog.
Han i sit lille Hoved
vel har en Nodebog?

De synge alle Fugle;
men hver paa egen Viis.
Selv gamle Kirkeugle
vil kvæde Herrens Priis.

16. Dompapen.

Se, som en Rose sidder
i Rognens højeste Kvist
rødbrystet liden Dompaphan
ved Siden af Hunnen graa.

Hvor prægtig er dens Vinge!
Med den den flyver saa højt.
Den spiser sure Rognebær,
men takker dog Gud derfor.

Af Mos og tørre Kviste
sit Rede bygger den tæt.
Den klækker der sin Yngel ud,
og synger til Gud sin Tak.

Den gier en dygtig Lexe
til de uartige Børn,
som sove og som spise, men
dog takke ei Gud derfor.

Den lille Skolemester
i Rognen har mig lært,
at takke Gud deroventfor
for Rede og Mad og Liv.

17. De tre Par og den Enc.

For Øren *to*, men Mund kun *een*,
vi have Gud at takke.
Thi *Meget* skal du høre; men
kun *Lidt* derom snakke.

To Øjne og *een* Mund . . Hvordan!
 Det kan dig ei fornøje?
 Thi *Meget* maa du see, men kan
 du mangt Et taus fordeje?

To Hænder har du og *een* Mund;
 Det Herrens Kløgt dig vise!
 De *To* til Arbejd ere, kun
 den *Ene* til at spise.

18. Børnenes Nationalsang for Kongen.

(Mel. God save the King.)

Gud signe Kongen vor!
 Gud ham bevare for
 Sygdom og Sorg!
 Gid Himlens Miskundhed,
 Barnets og Hyttens Fred
 sænke sig stille ned
 over hans Borg!

Vare vi Engle smaa,
 skulde vi rundt ham staa,
 være hans Vagt,
 strø om hans Leje tyst
 himmelske Drømmes Lyst,
 gjøre i Folkets Bryst
 herlig hans Magt.

Thi i hvert Øre ind
 sang vi hans Ædelsind,
 hvor han er god,

at han er Armod's Ven,
 huldrig som Himmelen,
 at ham ei Sorgen end
 uhørt forlod.

Og for hvert Øje, i
 herlige Farver, vi
 malte hans Daad:
 at han et Kongedøm
 vandt i hvert Hjerter, som
 saa, at han, hvor han kom,
 aftørred Graad.

Derfor af Folkets Mund
 signes hans Aftenstund,
 han og hans Slægt.
 Gud da forøge hans
 Hæders og Krones Glands,
 let som en Rosenkrands
 gjøre dens Vægt!

19. Smaagutternes Nationalsang.

Vi ere en Nation vi med,
 vi Smaa, en Alen lange:
 et Fædreland vi frydes ved;
 og vi vi ere mange.
 Vort Hjerter veed, vort Øje seer,
 hvor godt og vakkert Norge er,
 vor Tunge kan en Sang blandt fleer
 af Norges Æressange.

Meer grønt er Græsset intetsteds,
 meer fuldt af Blomster vævet,
 end i det Land, hvor jeg tilfreds
 hos Fa'er og Mo'er har levet.
 Jeg vil det elske til min Død,
 ei bytte det, hvor jeg er fød,
 om man et Paradiis mig bød,
 af Palmer oversvævet.

Hvor er vel Himlen mere blaa?
 Hvor springe vel saa glade
 de Bække, som i Engen gaae
 for Blomsterne at bade?
 Selv Vinteren jeg frydes ved,
 saa hvid og klar som strøet med
 al Stjernehimlens Herlighed
 og hvide Liljeblade.

Jeg ikke vil for fremmed Vaar
 min norske Vinter bytte,
 og fremmed Slot ei nær forslaaer
 imod min Faders Hytte.
 Han siger, han er der saa fri.
 Det ei saa nøje fatte vi;
 men noget godt er vist deri,
 som værd er at beskytte.

Gid jeg da snart maa blive stor
 — jeg har saalænge biet —
 at tappert jeg kan værne for
 min Faders dyre Frihed!
 Og skulde Nogen vel med Magt
 faa Fædrelandet ødelagt?
 Hvert Liv, min Fader jo har sagt,
 er til dets Frelse viet.

Det leve da som Gran og Fyr,
 de stærke, eviggrønne!

som Stjernerne bag sine Sky'r
 er altid lige skønne!
 Kom Vaar og Høst, som altid før,
 med Blomster for min Moders Dør,
 med gyldent Korn paa Faders Stør,
 som vil du dem belønne!

20. Vesle Hans's Eventyr.

Med. Skjære, skjære Havre.

„**V**interen er kommen.
 Se, hvor hvid den lyser!
 Hututu! min Bedstemoer
 hun sidder nu og fryser.
 Jeg maa gaa i Skoven,
 finde Kvist og Kvas derfor.
 Hun jo mig
 saa tidt hos sig
 har varmet ved sit Hjerte?“

Vesle-Hans til Skoven
 vandrer ufortrøden:
 Stakkels gamle Bedstemoer
 har ingen Ved til Grøden.
 Bare ikke Ulven,
 bare ikke Bamsen stor
 bryder frem
 fra Skovens Hjem,
 og tager hele Gутten.“

„Gamle Bedstemoder
 maa da Livet miste,

stirre paa den vilde Skov,
 til hendes Øjne briste.
 Jeg igjen vil komme,
 kjære Ulv, og bli'e dit Rov,
 bare jeg
 maa gaa min Vej
 med dette lille Knippe.“

„Hør, hvor Vinden tuder
 i de tørre Grene!“
 Vinden har saa barsk en Røst,
 men vil dog bedre mene:
 den vil bare give
 Hans hver Kvist, som sidder løst.
 Hans skal den
 ta'e op igjen
 og i sit Knippe binde.

Nu er Knippet færdigt;
 knap han kan det bære.
 Det sin gamle Bedstemor
 vil Vesle-Hans forære.
 Hvor skal Vej han finde?
 Sneen over Stien for.
 Glad og angst
 han ta'er sin Fangst,
 men veed ei Vej at finde.

„Hu, hvor fælt det rasler!
 Bamse! Hu! der er den!
 Hans dog slipper ei sin Bør
 for alt hvad godt i Verden.
 Liden Ekhorn bare
 al den Støj i Skoven gjør:
 den kun vil
 ham Vejen til
 hans Bedstemoder vise.

Liden Ekhorn foran
 hopper langsad Gjærde,
 svinger sig fra Green til Green;
 der er ei Ondt paa færde.
 Vesle-Hans bagefter
 slæber sig paa tunge Been.
 Gode Børn
 ei Ulv og Bjørn
 tillader Gud at ændse.

„Gudskelov der ligger
 Bedstemoders Hytte.“
 Ekhorn sætter sig paa Tag;
 nu har han gjort sin Nytte.
 „Nu skal Bedstemoder
 varme sig i Ro og Mag.
 Eventyr
 om Skovens Dyr
 hun skal mig nu fortælle.“

Vesle-Hans paa Døren
 banker med sit Knippe:
 „Kjære, gamle Bedstemor,
 du vil mig ind dog slippe?“
 Bedstemoder spørger,
 saa han knap sit Øje troer:
 „hvor har du
 vel plukket nu
 de Blommer, som du bærer?“

Hans ei troer sit Øje.
 Er det bleven Sommer?
 Hver en Kvist i Knippet var
 bedækt med friske Blommer.
 Heggen sine hvide,
 Tornen sine røde bar,
 Birkens Blad

saa frodigt sad
som ved Skjærsommertide.

Vesle-Hans med Taarer
sig mod Væg mon vende:
„Hvilken Gavn er nu derved?
Det kan jo ikke brænde.“
— „Kan det ikke brænde?
Ak, mit Barn, din Kjærlighed
er den Ild,
som, varm og mild,
min Vinter gjør til Sommer.“

21. Reenlighed eller Linerlen.

(Mel. Skjære, skjære Havre.)

Bækken gaaer i Engen,
Bækken godt sig morer nok,
springer over Rod og Stok
og over høje Stene.

Bækken leer bag Grene;
hør den leer i Græsset godt!
Alt, hvad der er sort og graat,
kan Bækken ikke lide.

Liden Bæk vil gnide
Stenens stygge Ansigt hvidt,
vasker den saa jevnt og fidt
med Voverne, som glide.

Reen den bli'er med Tide.
om den ikke bliver hvid.

Dengang Stenen trilled did,
da var den sort og muldet.

Nu er den som Guldets.
Reen som Guld jeg ogsaa bli'er,
blot du, lille Bæk, mig gi'er
i Haanden blot en Draabe.

Jeg kan længe raabe;
Bækken gjør dog ikke Stop,
løfter ei en Draabe op
at øse mig i Haanden.

Men paa Siljevaanden,
voxende paa Bækkens Bred,
hopper liden Erle ned,
og dypper hele Vingen.

Hjælp dig selv er Tingen!
Det har jeg af Fuglen lært.
Bækken har mig Vand forært,
men selv jeg maa det tage.

Nu kan Fuglen jage
rundt om Himmelen med Lyst.
Se, hvor straalende dens Bryst
de friske Vinger fore!

Jeg som den vil gjøre:
Haanden vil jeg dyppe ned,
vaske den og Ausigt med,
saa det taer ingen Ende.

Saa tør jeg det vende
frejdig did, hvor Fuglen fly'er
see, om ei blandt Himlens Skyer
jeg kan Smaaengle kjende.

Milde Blik de sende,
 naar de see, at jeg er reen
 som den klare Ædelsteen,
 der kan i Mørket brænde.

22. Asylbornenes Sang til Arveprinds Carl Eugen.

(Mel. I Dalens Skjød en Hytte laae.)

Til *Carl Eugen* vi tør ei meer
 saa frit som forhen tale:
 For længesiden voxet er
 han jo ifra os Alle.
 Han bærer allerede Sværd;
 han er en Sang af Mænd alt værd.

Han rider ikke meer forlængst
 paa Kongens Knæer Ranke.
 Han tumler alt en vælig Hengst,
 saa sky som Angstens Tanke.
 Hans Moder seer med Stolthed til
 sin Førstefødtes Ridderspil.

Han bærer Sværd og Portd'épée;
 det maa hans Fader fryde.
 Gid det Mirakel maatte skee,
 at Blomster det vil skyde!
 Hvor herligt, om fra Heftet af
 det Blomster skjød som Arons Stav!

Hvor herligt, om dets hvasse Od
 i Rosenknopper dode!
 om Eggens Blaanen kun bestod

i Anemoner bløde!
 Hvert Blomsterstraa, hver Rosenkvist
 sin lille Søster gav han vist.

Da vilde gamle Kongen lee,
 hans ømme Bedstefader;
 hans Moder med et Øje see,
 som sig i Straaler bader;
 Hans Fader vilde sige: Du,
 min Son *Eugen*, er Barn endnu.

Ak, er Du det, da tør vi nok
 en Barnesang Dig byde.
 Dit Rige var en Børnesflok;
 det vil Dig endnu lyde.
 Tag da, om Du det har forladt,
 vor Kjærlighed! Den er din Skat.

Der er ei anden Blomsterflor
 paa Armods tørre Kviste.
 Den Kjærlighed, som derpaa groer,
 vil dog ei Kongen miste.
 Og skulde Du foragte den,
 som ligner ham i Alt, *Eugen*?

23. Asylbornenes Sang paa Kronprindsessens Fødselsdag.

Vi ere fattige og smaa;
 men saa var og Vorherre,
 dengang han i sin Krybbe laa;
 vi have det ei værre.

Her have vi vort Betlehem;
 hid Kongen selv bar Gaver frem,
 Guds Engle signe ham for dem,
 den gode gamle Herre!

Vi ere fattige og smaa,
 ja fattige og mange,
 som Buskens Knopper, Engens Straa,
 som Løv i Skovens Gange.
 Dog ere vi i Magt og Aar
 just efter *Hans* bestemte Kaar,
 som Alting allerbedst forstaar.
 Vi Sorg ei deraf fange.

Men Engens Straa har og sin Lyst!
 Hvor leger det for Vinden!
 Og Hybenen paa Klippens Bryst
 har Rosenrødt paa Kinden.
 Lidt Straa, en Knop fra Hybnens Stok
 — den Krands er smuk, skjönt simpel nok.
 Kom lad os flette en i Flok,
 med Rosenrødt paa Kinden!

Thi selv vi nok, bag snedækt Tag
 maa Krandsens Blommer være,
 vi gjerne flette vil idag
 til Kronprindsessens Ære.
 Hun seer den ikke med Foragt:
 ved hendes Hjerte Børn har lagt. —
 Hun kalder os en Englevagt
 om sig og sine Kjære.

Thi om vi slynge *her* vor Krands
 fjernt fra vor Kronprindsesse,
 — en Krands af Smil og Øjnes Glands
 og Hjerter veltilfredse —
 Guds stærke Engle bære den

usynlig gennem Himmelen.
 Ja vore Sjele flyve hen,
 hen til vor Kronprindsesse.

24. Asylbornenes Sang for General Birch,

paa Skjærsommerdagen 1841.

(Mel. En Sömand med et modigt Bryst.)

Nu kommen er, paa Guds Befal,
 den dejlige Skjærsommer.
 Da alle vi nok plukke skal
 vor gode gamle General
 en Krands af Markens Blommer.

Se, Dage komme, Dage gaae
 fra Himlens store Sale.
 Først Martses fattige og graae,
 Aprilens spraglede derpaa.
 De ere Sødskend alle.

Saa kommer Majens Treti-Een.
 Da Himlen leer af Glæde.
 De pynte sig med Birkens Green,
 og Vinterens forglemte Steen
 de med Violer klæde.

Saa komme, liig en Dronnings Børn,
 Skjøn-Junis glade Dage.
 Da snarere end Fjær paa Ørn
 groe Roser frem paa haarden Tjørn
 og Græs paa Bondens Tage.

Men herligst kommer *Sanktehans*,
 den Konge mellem Dage.
 Han af sin Krones Rosenkrands
 stormodig gi'er en Knop til Mands,
 og har dog nok tilbage.

De Dage Solen højest staaer
 hans Regimente varer.
 Naar Kong Sankthans saa heden gaaer,
 en Høstaks Kjæmpehøj han faaer
 af muntre Slaatteskarer.

Idag (tre Dage netop før
 hans egen Fest skal være)
 Sankthans en prægtig Højtid gjør,
 saaledes som sig hør og bør,
 til „*Generalens*“ Ære.

Fra Træet vajer han med Flag,
 fra Ageren med Fjære.
 Hvor staae dens Ax som Spyd i Slag!
 Han mønstrer af sin Hær idag !
 til „*Generalens*“ Ære.

Idag befol han Hybnen strax
 sin første Knop at bære.
 Han bød en Flor af alle Slags,
 og Agren skjød sit første Ax
 til „*Generalens*“ Ære.

Og Sankthans selv er pyntet ud
 saa prægtig han kan være.
 Idag, som paa et himmelskt Bud,
 staae alle Markens Blommer Brud
 til „*Generalens*“ Ære.

Thi ingen Rose er saa blød
 som Hjertet hos den Kjære.

Hvor fuldt af Dug for al vor Nød!
 Hvad, om med eet deraf frembrød
 en Engels hvide Fjære?

O dejlige Vidundersyn!

Det over os vil svæve
 med Rosers Glimt og Liljers Lyn;
 men vi, vi jublede i Sky'n:
„Asylets Engel leve!“

211611

25. Asyl-Bornesang til en Velgjørerinde.

Christ give Dig, som er saa from,
 som elsker saa os Smaae,
 saa riig en Fred, saa mild en Dom,
 det Himmerig, vi drømte om,
 da vi i Vuggen laae.

Vi hopped tidlig frem af den,
 som nøgne Spurve smaae,
 men Redet fandt vi ei igjen,
 og fjern, o fjern var Himmelen,
 saa fjernt og koldt dens Blaa.

Det truede at gaae os galt
 i Verdens Suus og Bruus:
 Paa vilden Sti vi traadte alt,
 vort Dække var en daarlig Pjalt,
 den mørke Sky vort Huus.

Da aabned Du din ømme Favn,
 da brød Du os dit Brød!

„Kom hid, I Smaae! I Jesu Navn

jeg stiller eders Sorg og Savn,
jeg mætter eders Nød!“

Guds Himmel i en Moders Barm
sin Miskundhed har sænkt.
O der er Himlen lys og varm,
som den vi i vor Vugges Karm
i Drømme havde tænkt.

Christ give Dig, som er saa from,
som elsker saa os Smaae,
en Moders rige Dronningdom
i Himmelen, vi drømte om
da vi i Vuggen laae!

26. Barnet og Børnevennen.

Indledningsdigt til Bladet „Børnevennen.“

Barnet.

Over dybe Dale
flyver Spurv og Svale,
over store Skove
tør sig Kragen vove,
over Fjorden rejse
tør selv lille Mejse,
og for højt for Svanerne
ingen Fjelde knejse.
Nogle ville ud at see,
Andre for at høre.
O, hvor lykkelige de!
Deres Ønske flux kan skee,
blot de Vingen røre.

O, hvor jeg maa stunde
 efter, at jeg kunde
 følge Spurv og Svale
 over dybe Dale,
 over Skoven drage
 med den gamle Krage,
 over Fjordens vide Bugt
 kjækt med Mejsen jage!
 Gid jeg fulgte Svanens Flugt
 over høje Fjelde!
 Om hvormeget Skjönt og Smukt,
 fremmed Blomst og fremmed Frugt,
 fik jeg da at melde.

„Børnevennen.“

I dit Øjes Ringe,
 Barn, der er en Vinge,
 som du ud kan spile
 uden Rast og Hvile.
 Svalens ei sig maaler
 med dens rappe Straaler,
 hvorpaa Tanken ud kan flye
 fra dit Øjes Skaaler.
 Over Svanen i dens Sky
 kan dit Blik du hæve.
 Den er tung mod det som Bly.
 Hvert Minut du i en ny
 Verden, Barn, kan leve.

Blot, naar du vil hige
 ud i Verdens Rige,
 spejde selv i Himlen
 over Stjernevrmlen
 maa du med dit Øje
 følge trofast nøje
 disse Træk, som Rad paa Rad.
 her sig sammenføje.
 Linjerne i dette Blad

skulle did dig føre,
 hvorom nys din Længsel bad.
 Svalelet og spurveglad
 kan du Rejsen gjøre.

Hvor skal Rejsen gjelde?
 Ikke godt at melde.
 Skal vi bytte Hjemmet
 med en Verden fremmed?
 See de fagre Blommer
 i en indisk Sommer?
 Følger du min Linjes Træk,
 did ihast du kommer!
 Trylle vi det Syn saa væk
 om for andre skjønnne,
 vexlende, som Spejl i Bæk,
 mange, som paa Hybnens Hæk
 Roser blandt det Grønne?

Eller skal vi gjæste
 det som er det Bedste?
 sætte Tankens Stige
 op mod Himmerige?
 over Stjerner nærme
 os til Engles Sværme,
 hvor i Leeg de tumble om
 og efter Barnet hærme?
 Barn, du kan, hvis du er from,
 Deel i deres tage:
 Uskyldsdrømmene derom
 ere Englene, der kom
 for dig did at drage.

27. Asylbørnenes Sang paa Kong Carl Johans ottiaarige Fødselsdag.

(Mel. En Sømand med et modigt Bryst.)

❶ Fattigdom, midt i din Trang
du har en Rigdomsdyng:
Du ei misunder Nogens Rang,
ja Kongen selv du kan en Sang
af fulden Hjerter syng.

Ja Kongen selv, just ham, just ham,
det var vel værd at kvæde.
En Løve i sin Sejersbram,
har han et Hjerter som et Lam,
og kun i Godt sin Glæde.

O, hvis at skabe om os Smaa
det maatte Gud behage
flux til en Sværm af Spurver graa,
da fløj vi op, og dalte paa
Kong Carls Palladses Tage.

Da aabned Vinduet han vist,
og med sin Haand, den milde,
han strøed Smuler her og hist.
De arme Spurver Livsensfrist
den gode Konge vilde.

Men vidste gamle Kongen om,
at Børn de Spurver vare,
da glemte han sit Kongedøm,
og raabte: „Til mit Hjerter kom,
du arme Børneskare!“

Thi synge vi af al vor Magt
 hans Priis, saa godt vi lærte,
 som om det skeet var som sagt,
 at Vi, vi Smaa, Vi havde lagt
 saa nær hans ædle Hjerte.

**28. Norges Smaa til Kong Carl Johan paa hans
 ottiaarige Fødselsdag.**

(Mel. En Sömand med et modigt Bryst.)

Fjernt sidder Kongen paa sit Slot,
 herfra vel hundred Mile.
 Vi Stakler her vi ønske blot,
 vi kunde til den elskte Drot
 igjennem Luften ile.

Naar flyvende han komme saae
 de Børneaasyn mange,
 da tænkte han maaskee som saa:
 mon komme Engle fra det Blaa
 min Sjel for Gud at fange?

Ak Engle Vi, som græde kan,
 men ei fra Stedet komme?
 Den arme Spurv er bedre han.
 Vi spile vore Fingres Spand;
 de blive fjedertomme.

Men i den Vinterluft saa klar
 af fulden Bryst vi synge.
 Hvad om en Sky til Kongen bar

hver Tone, som vi sjunget har
her i vor Børneklynge?

Hvad om den dryssede dem ned
paa ham som Regn af Perler,
der brast og ham besprængte med
en Dug af Uskylds Salighed!
Da tabte Spurv og Erler.

Men Engle, Himmeriges Smaa,
som vi er Jorderiges,
hans Sjel vil engang fangen faa,
naar, i Triumf bortført, det Blaa
skal af Kong Carl bestiges.

Til da vi Norges Børn ham til
vor gamle Moders Hjerte
fastholde i Forening vll.
At elske ham med fyrig Ild
af Far og Mor vi lærte.

29. I Barnekammeret ved Carl Johans Død.

Barnet.

Siig mig, kjære, søde Mo'r,
 hvorfor Fa'r er saa bedrøvet!
 jeg min Lexe jo har prøvet?
 og jeg kan perfekt hvert Ord.

Moderen.

Kongen er saa syg, saa syg.
 O mit Barn, din Fader frygter
 for de mørke Sorgens Rygter . . .
 Kongen er saa syg, saa syg.

Barnet.

O fortæl mig Alt, min Mo'r!
 Ogsaa Du jo bort dig vender . .
 der er Graad paa dine Hænder,
 og du syer jo paa et Flor.

Moderen.

Barn, mit Barn! ja han er død;
 Carl Johan forladt har Støvet;
 derfor er din Fa'r bedrøvet,
 og din Moders Taare flød.

Barnet.

O da vil jeg græde med!
 Jeg har læst om ham saa meget.
 Carl Johan jeg selv har leget
 naar jeg paa min Ganger red.

Moderen.

Seer du Barn! hist bryder frem
 Aftenstjernen som en Taare.

Bed! den skinner paa hans Baare,
O, nei smil! den er hans Hjem.

Barnet.

O, hvad Foraar vil vi faae!
Han vil bede Gud at sende
over Landet uden Ende
klare Dage, himmelblaae.

Moderen.

Sode Barn, hvor smuk en Tro!
Alt Du seer ham Vingen sprede.
Ja lad os for Landet bede
med dets Skytsaand hist, vi To!

Min Vivs Hjemkomst.

Gudskeelov, min hulde Hustru!
Gudskeelov Du engang kommer!
O Velsignede, velkommen!
O velkommen tusind Gange,
var dit Fravær ei slig Sorg!
O med tusind Kys velkommen,
da dit Fravær er slig Sorg!
O velkommen hjem igjen,
til mit Hjerte hjem igjen,
inden disse Armes Grændser,
hvor, min Viv, Din Verden ender!
O velkommen hjem igjen!

Jeg har længtes, til jeg blegned,
til mit karske Hjerte sygned,

aabnet Favnen, fanget Luften,
 til min stærke Arm var segnet.
 Du maa troe det, ja ved alle
 denne Midnats vaagne Aander!
 skjøndt imorgen ved dit Hjerte,
 Elskte, Du min Kind vil finde
 blussende af Glædens Sundhed.

O velkommen, hulde Hustru!
 skjønnede Text for mine Sange!
 søde Smag for mine Læber!
 bløde Marmor for mit Favntag!
 ædle Billed for min Aands
 dybe, jublende Tilbeden!
 O velkommen hjem igjen!

Ak, hvad kan min Styrke tvinge,
 saa jeg ikke op kan springe?
 Ak, hvad binder mine Arme,
 at jeg ei Dig kan omfavne?
 Ak, hvad kan mit Øje blinde,
 saa det ei sit Syn kan finde?

Har mon hist fra Dødninghaven
 stakkels ugift Kvindes Gejst,
 svøbt i Hyldens Duft paa Graven,
 sig i Sommernatten rejst?
 er ind af mit aabne Vindu
 opad lette Ranke stegen,
 for med Trolddom mig at gjække,
 min Henrykkelse at vække,
 for med den Bedragnes Kval
 sin at kunne vederkvæge?

„Det er mig, og ikke Hende,“
 klang det, klang, som om man kunde
 tænke Klang fra Engens Klokkes
 og Konvallens spæde Munde,

Toner i en Liljes Stengel.

„Det er mig! Du bør mig kjende:

Jeg er Din og Hendes Engel,
død forlængst, og før jeg vidste,
at jeg var din første Elskov.

Jeg velsignet har din sidste,
aandet al min Æmhed ind

i din Elsktes Jomfrusind,

strøget ned med bløde Vinger

Ringen først paa hendes Finger.

Naar I ere glade sammen,

er det mig, som altid fylder

med den Tanke Eders Sjele,

at Serafer Glæden dele.

Da for Alteret I knælte,

holdt jeg over eder Begge

svævende en himmelsk Krands

med en nær udsprungen Knop

for ethvert af eders Løfter.

Jeg for Herrens Throne lagde

knælende den som et Offer;

og der ikke een er visnet,

men den er endnu saa frisk

somom den var nylig dyppet

i en Evighedens Kilde.

Og nu er jeg kommen hid

for din Hustrus rene Leje

at bestroe med hvide Roser.

Thi — maaskee jeg burde tie —

thi hun kommer end i Nat.“

Dalvisc.

Det er min Sjel en frydfuld Trang
 at gjæste Norges Dale.
 Den gamle Fjeldkoll elsker Sang,
 den glade Hjerters Tale.
 Kom til den fagre Maridal!
 til Klejvens *) svimlende Portal!
 Kom hvorsomhelst, og Norge skal
 dig i sin Favn husvale!

Hvor strømmer ud Berusning sød
 fra Dalens Bjerkelunde.
 Det var en Drøm i Engles Skjød
 paa deres Mos at blunde.
 Hvad Harpespil i denne Bæk!
 Hvad Melodi! hvor sød en Skræk!
 Bestandig ny den toner væk —
 ak! som fra Perlers Munde.

Hvad tænksomt sværmerisk Øje fik
 du Kjernetts stille Vove!
 hvad Ord den susende Musik
 i Aasens dybe Skove!
 Den Mand er ei i Norge fød,
 som den ei gjør om Hjertet blød.
 Det er hans Vuggesang, der lød
 ifra de dybe Skove.

Didind, hvor Fyrren suser, ind
 tør ingen Nidding vandre,
 som har forglemt i troløst Sind
 sit Fædreland for andre.
 Ham vilde Rædsel gribe, — bleg
 han vilde høre Skoven skreg,

*) Krogklejvens.

hvor klagende dens Røster steg.
 Did tør ei Nidding vandre.

Ham vilde, som en Dommer haard,
 hvert Fjeld imødetræde.
 „Hvad vil du i din Moders Gaard,
 som glemt har hendes Kvæde?“
 Hvor Kjernet's Blik blev kummerfuldt!
 Ak det, der smile kan saa huldt!
 Ve Den, hvis Barm ei voldsomt slaær,
 ved Hjemmets Syn, af Glæde!

Vi nærmere i Dalens Favn
 os føle Norges Hjerte.
 Dets ærlige og gamle Navn
 vi der af Fossen lærte.
 I Fjeldets solbelyste Tind
 det blotter os sit høje Sind,
 og derifra det spejler ind
 sig Selv i Folkets Hjerte.

Igjennem Folkets Aarer lad
 sig Glommens Styrke vælte!
 Som Rjukans kjække Styrtebad
 saa fyrige dets Helte!
 Lad i dets Kvinder Ringerig
 med bliden Ynde præge sig!
 Vær Gausta hver en Gubbe liig,
 som sig tilthinge meldte!

Hvor styrtende mod Tyris Strand
 fra Aasen Klejven iler!
 Saa først ved Maalet, Idrætsmand!
 din stærke Vilje hviler.
 Som Kolven fra det spændte Staal,
 din Kraft forfølge vil sit Maal:
 dit Vel, en Daad, o Fædreland,
 en Daad hvortil du smiler.

Hist slanken Silje, Hæg og Piil
 og Rogn sig sammenranke.
 Det nøgne Fjeld de dække vil —
 Det er en kjærlig Tanke.
 Saa, norske Brødre, Bryst ved Bryst,
 vi ville med vemodig Lyst
 vor Moders Brøst selv hylle til —
 Det er en kjærlig Tanke.

George Frederik von Krogh.

Er det ikke Hjertelag, Geni og Ulykke,
 Gud giver Udødelighedens fagreste Krandse?

Døden følger den Lykkelige, som en tyrannisk Herre;
 den Ulykkelige som en Tjener,
 der stedse er rede at modtage sin Herres Kappe og Maske.

Hvormangen stolt Sjel kastede ikke dem begge i hans Arme?
Da vidste de forbausede Mennesker,
 at der havde været en høj Aand imellem dem.

Trofast som Camoens's Neger, der betlede for sin Herre,
 er Døden vedhaanden, naar Nøden bliver for stor.

Hvad betler han om for *George*? Fem Fod Muld af Jorden
 for Den, som nu ejer en grændseløs Himmel.

O læg ham under de Stene, I gave ham at æde!
 En Engel vil græde Blod derover, og Gud lade en Rosenbusk
 opspire.

De ere dog blødere end de Løjbænke, hvorpaa hans Undermænd
hvile.

Der er Hjerter i disse Stene; thi de skjule hans Kummer.

Døden, den venlige Sorte, smiler . . . O, han maa vide en
sød Hemmelighed.

Han maa have et blødt Hjerte; thi Jammeren tier ved hans
Bryst.

Øjnene synke igjen af Henrykkelse under hans Kys,
det eneste Kys i Verden, som tilfredsstiller og er trofast.

Det er et Øjeblik, hvori Himlen nedsænker sine Stjernekroner.
O *George*, hvor din Pande straalere! Er Betleren bleven Aanders
Fyrste?

Er det ikke Hjertelag, Geni og Ulykke,
Gud giver Udødelighedens fagreste Krands?

O *George*, da maa Du erholde trende:
en af ømme Violer for dit Hjerte, en af Laurer for dit Geni;
men Blomstens Navn for din Kummer er kun i Himlen kjendt.

Stimle Engle om din Grav — se, de ville vige tilside,
tilside for Bonden, som trænger sig frem med en Egekrands.
George, George! hvi funkler din Aand stærkest ved Synet
af *den?*

Den er for Patrioten og Oplysningens Ven.
De Ædelmodige! de have vist taget fejl; thi nu har den ingen
Torner.

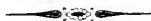
Omen accipio.

Nu blev mit Huus velsignet:
 en Svale fløj derind,
 saa snar og glad som Tanken,
 der gennemfoer mit Sind.

De Begge kom fra Himlen.
 Lod sig min Tanke see,
 den guldblaa var som Svalen,
 eller hvid som Sne.

Og Mage kom med Mage.
 Det var et Varsel meer.
 Thi noget Godt ei kommer
 alene, siges der.

Uskyldighed og Æmhed
 just søgte sig et Hjem.
 Held dig, min nye Hytte,
 at du behagte dem!

Peder Øvergaard.

Nu græde Mænd — o elskte Døde!
 nu græde Mænd for Dødens Magt.
 Som disse gustne Blades Møde
 paa Gravens Rand er Venskabs Pagt.
 I frodig Krands de sad som vi;
 nu hvirvles de ad Stormens Sti.

Se Levningen i disse Blade
 af Høstens bittre Spottedigt;
 Triumfen, hvormed den kan hade,
 hvad Somrens er og Somren ligt.
 Den ham ei kunde elske da,
 vi skilles blegnende ifra.

Thi blid var ingen Sommermorgen
 som hans Gemyt; som hans saa blødt
 var Hjertet ei, hvis Glød forborgen
 gjør Rosens Smil saa sødt.
 Saa mild var ingen Sommerkvel
 som han, vi hulke vort Farvel.

*

Nu er hans Sjel saa lys og herlig
 som Paradisets Morgengry.
 Lad Klagen derfor, vild, men kærlig
 med disse Høstens Blade flye!
 Han, som var vor, er Engles Ven.
 Han bliver vor engang igjen.

Sujetter for Versemagere.

I. Sydsøsejleren.

Lyksalige Skib, som forlader dette Land!

Skal jeg give dig et Ønske med, er det ikke „Lykke paa Rejsen“, men at du maa forlade det for evigt. Ak! mit Ønske er tungt; det kan tynde dig tilbunds, og saaledes opfyldes.

*

Lyksalige Skib! Dine Vimpler lee, dine fulde barmede Sejl ere som en Flok af jublende Svaner, hvis Forviisning til

Nordpolen er endt, og som nu kunne vende tilbage til de palmekrandste Søer.

*

Hvor dit Bryst bruser, som om der var Sjæl deri, og du frydede dig over Farten mod din Bestemmelse: de varme grønne Strande, jeg synes at have seet i min Barndoms Dromme!

*

Eller skulde det have været *för*? Vist er det, at didhen var ogsaa *min* Bestemmelse. Men tro ikke, at een Skjæbne raader i Verden. De briste mod hinanden som mødende Pile, de slugte og sluges som Uhyrerne i Vanddraaben, de kjæmpe og dræbe hinanden for Herredømmets Skyld som Menneskene.

*

Min Fødsel maa have været et Skibbrud mellem disse barske og vilde Klipper. Ve mig, naar jeg endelig kan forlade dem, vil jeg ingen Læbe have for de søde Frugter i min Sjæls Fædreneland, intet Fodtryk for det elastiske, duftende Grønsvær, ingen Arme for de slanke brune Piger til at nedryste Orangerne over dem med!

*

Dog skynder eder, Dage, og gjører mit Hoved hvidt som hint svindende Sejl. Dødens Segl vil da kappe det sidste Toug, og jeg vil komme efter. Thi Himlen er der, hvorhen vi længes, Helvede der hvor vi længes ifra.

2. Dødningskallen.

„Nu kunne I have hvilet nok“ — mener Graveren, og kaster Hjerneskal og Dødningeben op. „Gid Naaden saa vist maatte skinne paa eders Sjele, som Solen nu skal skinne paa eders Been!“

*

Hvilken fintformet Hjerneskal, som trillede hen under Løvet. Den maa have tilhørt en ung Skjønhed. Den kjærlige Busk lukkede sig efter den med en Lyd som af mange Suk, som forat begrave den paany for Menneskenes og Hundenes Blik.

*

Hundene vende sine Øjne bort med bange Afsky, et Menneske sparker til Dødningseskallen, og graver med sin Stok Jorden ud af dens Øjenhuler. Paaknæ vilde han ligge om deres gamle Glands fyldte dem.

*

Hvilken Skjønhed maa have overvævet disse Vinklers rene Forhold! I denne ædelthvælvende Hjerneskal maa Tanker have bevæget sig som Perler, der ordne og rade sig til vexlende foranderlige Smykker. Et mildt Gemyts Melk synes endnu at flyde over disse Tænder, der skinne som en fuldtallig Skat i Mulden.

*

Hvor taabeligt, at besynge sin Elskedes Kinders Rosenfløjel, Barmens gjennemsigtige Væv af Liljeblade, Mundens friske honningfulde Blodnellik, Smilehullets konvolvoluslige Henrykkelseshvirvel, Øjnenes sorte eller blaae Diamanter! Alt dette er kun Skjønhedens Tapeter, som nedrives efter Bryllupsfesten, men Beenraden er dens Tempelbygning Kolonner

og herlige Buer, endnu efter Aarhundreder skinnende som Alabaster eller blegguul Jaspis.

*

Gaa til Tingenes Væsen! Føl Henrykkelsen, Dødelige, i at omfavne denne Hvirvelsojle: den er endnu smekkrere end Jomfruens Slankhed! Bedæk med tusinde brændende Kys de fiintdrejede Knogler, forstenede Liljeknopper, værdige at være Kuglerne i en bedende Engels Rosenkrands! Besyng Tindingernes Elfenbeensdiadem, Tændernes uforgjængelige Klenodier, Ribbenenes Tvillingharper, Høftebladernes endnu fuldkomnere Harmoni end Sommerfuglens udslagne Vinger, Rejsningens yndige Dristighed, den hele Skelets herlige Konstruktion af Skjønhedslinjer, som have faaet Marmorets Evighed.

Af „Vinægers Fjeldeventyr.“

I.

(Mel. Sola gjæng bak Aasen ne.)

Ve dig, Skjald! det er din Død,
 synger du herhjemme.
 Kilden liig i Jordens Skjød,
 kvæle du din Stemme!
 Dvergen hører Kildens Kval.
 Ingen din fornemme skal.

Gjem dit Kvæde i dit Bryst,
 skjøndt det er en Smerte.
 Folkets Mund er bleven tyst,
 sygnet er dets Hjerte.
 Kun et ensomt Echo til
 dine Sange lytte vil.

Ve, er Folkets Øre døvt
 for dets egen Stemme?
 finder det sig ei bedrøvt
 meer i Norge hjemme?
 Har til eget Kvad, forstemt,
 det da Melodien glemt?

Folkets Hjerter var engang
 fuldt af herlig Tale:
 Harperne i Oslo klang,
 Langeleg i Dale,
 Skjalden sad paa Folkets Skjød,
 Kongens Purpur om ham flød.

Fjeldet paa sin Tomt dog staaer,
 som i gamle Dage,
 og de vene Liers Vaar
 vender tro tilbage,
 af de mørkblaa Aasers Flugt
 inden samme Linjer lukt.

Landet vi, det tause Digt,
 uforandret møde.
 Norge staaer der, Harpen ligt,
 ak, hvis Digter døde.
 Ingen spiller meer paa den,
 kommer Skjalden ei igjen?

* * *

II.

(Mel. Ifjor gjett'æ Gjeita.)

Hvad vil han i Byen? Hvor snart han kan glemme,
 der norsk hjertet Skjaldskab har allermindst hjemme!

Søg dybt ind i Norriges ensomme Dale:
der lytter dit Fædreland til din Tale.

De blaanende Aaser, som svindende jage
hverandre i Fjernet, dit Kvæde gjentagé.

Af fuldeste Bryst der dets Echo dig svarer;
der Aasernes Rækker er jublende Skarer.

Hvad vil du i Byen? Hvor snart du kan glemme,
der norsk hjertet Skjaldskab er allermindst hjemme!

Men træffer paa Vejen du Hvidtorn, den hvasse,
dit Hoved ærbødigt af blotte du passe!

For den burde Liljen, den knejsende, neje,
og Roserne knæle paa Alfareveje.

Thi taggede Hvidtorn er Lauren, som Norge
sin Digter, saalænge han lever, vil borge.

Den trykker til Blodet det ind om hans Pande.
Dog sukker han ei efter fremmede Lande.

* * *

III.

Hjertet styrkes ved at lide,
Armens Muskler ved at stride,
Stemmen hæves i en Blæst.
Først en Mand, hvis Kraft ei svigter,
saa en frejdigsindet Digter; —
dette er dit Kald dernæst

Sørger du, -- da blot en Strimmel
Lyseblaat af Foraars Himmel,
og du juble vil af Lyst.
Du, hvem Duggen kan beruse,
siig, hvor er den Magt, der knuse
kan et saa fredsaligt Bryst?

Det vilde være som at dræbe himmelblaa og rosenrøde Som-
merfugle.

Den Synd gyser mit Hjerte for i sit Inderste.

Det vilde være som at overøse mit endnu ugraaenede Hoved
med Aske,
og at bortkaste de Diamanter af straalende Sekunder, Tiden
endnu nedsaaer derover.

Nei, frisk I Journalister, hvæsser eders Rævekløer kun paa
Klippen!

I rive kun Blomster løs og lidt Mos til en blød Grav.

Som Insektets Stik i Muslingen, avler Fornærmelser kun Perler
i mit Hjerte.

De skulle engang pryde min Aands Diadem.

Jeg hade? Naar en Fugl flyver over mit Hoved, er mit Had
flux tusind Alen borte.

Det flyder hen med Sneen, det gaaer med de første Bølger
fra Land og langt ud i Havet.

Men hvi skulde ikke mine Aarer vredes?

Berøv ikke Landskabet dets brusende Bække!

Højstærede Vidjebuske, tillader Bækken at skumme, naar den
gaaer imellem Stene!

Jeg elsker ikke evindeligt blaa Himmel, som jeg hader dumme,
glanende Øjne.

Har jeg ikke en Himmel, fordi den er fuld af drivende Skyer,
Solens Eventyrslande?

Og om jeg ingen havde, er Guds ikke stor og herlig nok?

Klag ikke under Stjernerne over Mangel paa lyse Punkter i
dit Liv!

Ha, de blinke jo somom de vilde tale til dig!

Hvor straalér Venus iafteñ! Har Himlen ogsaa Foraar?
 Nu have Stjernerne lyst hele Vintren; nu hvile de og fryde
 sig. Halelujah!

Hvilken Rigdom for en Dødelig!

Min Sjel fryder sig i Himlens Foraarsglæde, og skal deeltage
 i Jordens.

Den tindrer stærkere end Vaarstjernerne, og den vil snart
 springe ud med Blomsterne.

Herlige Aftenstjerne! Jeg blotter mit Hoved.
 Som et Krystalbad nedfalder din Glands derpaa.

Der er Slægtskab mellem Sjelen og Stjernerne.
 Den triner i Stjernelyset udenfor Ansigtets Forhæng, hvis
 Folder ere forsvundne.

Straalerne overgyde min Sjel med en Rolighed som af Alabaster.
 Som en Byste staaer den i mit Indre. Stirr i dens Træk!

Nu ere de, som I ville have dem. De spodske ere stivnede.
 Min Sjel har kun Ligets milde Smil. Hvi forfærdes I mere?

Den Djævel! Bysten har et leende Hjerter under sin Rolighed.
 Ve eders matte Fingre, at I ikke kunne faae fat paa *det*!

Efter Tidens Lejlighed.

Stenen i Stefanens Pande —
 Den er Løgnen mod det Sande.
 Taabelige, grumme Haand,
 som vil sigte paa en Aand!

Ha, hvad Sejersglands, der bryder
af det Saar, hvis Blodstrøm flyder!

Løgnen kun Sekunden vinder.
Intet Sandhedsord forsvinder.

Som et Vift af lette Lin
løsner styrtende Lavin,
er Det nok til at begrave
Verden, naar den er aflave.

Men det maa ei hviskes stille.
Sandheds Ven ei blot maa ville.

Vær i Et og Alt dig Selv!
Det er Sejrens Kunst, min Sjel!
Som Stefanen mellem Stene
maa du staae, om selv alene.

Min Hustru.

Før, i din Jomfrulighed,
elskte Viv! før med min Eed
du dit sagte Ja troloved,
var du Engens Klokke liig,
der med yndigt bøjet Hoved
mellem Græsset skjuler sig.

Vist Tilfældene, de sære,
smaa, som Aandepust forsvundne,
Guds usynligen forbundne
himmelsendte Engle ere.
Thi et sligt Vidunderspil
førte mig iblinde til
dig, min Hustru, underbart.

som den vilde Bies Fart,
 der igjennem Engen jager,
 eller Sommerfuglens Nærmen
 i sin Sværmen
 legende den Blomst opdager
 mellem Stene,
 som bør smykke Bruden ene.

Nu, nu er du, som min Viv,
 rødmende og frugtbetyngt
 Brombærbusk, der fast har klynget
 til det vilde Fjeld sit Liv.

Ha, hvad synes du da om
 Dybderne derrundtenom?
 Svimler, angst forat slippe,
 svimler du da over disse
 Afgrundsdyb omkring din Klippe?
 Dermed maaler
 den kun Højden af sin Isse.
 Somom Klippens Pande straal
 af en Herskers Højheds Fred,
 bævede de ere, med
 Trældomsfrygt, til Foden ned.

Eller skrækkes du, fordi
 Ravne fæle
 sortne skrigende forbi,
 somom vare
 de hiin Afgrundsdybdes Skare
 hylende fordømte Sjele?
 De ei rokke
 Klippens Ro med sine Flokke.
 De forhindre
 ei, hvor højt de flyve op.
 Klippens Top
 fra i stille Glands at tindre.

Der, paa Højden uden Læ,
 der paa Ravneklippen rødmer
 dine Sødmer,
 mit velsigtede Livsenstræ!
 Her, her ved et mandigt Bryst,
 under fredsæl Pandes Dække
 hviler leende min Lyst,
 glad og sikker, som den kjække
 Rødmende i Klippens Revne,
 netop hvor (somom just der
 haarde Klippes Hjerte er)
 netop hvor, med frugtbar Evne,
 smuldrende den har bered
 Anemoners muntre Vrimmel,
 Gentianers sunde Blod,
 Saxifragers blege tyste
 Tryllekreds et sikkert Sted,
 for med dem at gjennemflette
 Moseteppets bløde tætte
 Fløjelshylle
 rundtom Brombærbuskens Rod.

Hvor maa Busken da forlyste
 sig imellem Jord og Himmel!
 Og hvor kan min Pande skræmme
 dig med sine Skyers Hast,
 naar du bort dem kan fortrylle,
 deres vrede Rullen tæmme
 med det søde Solskin i
 eet af dine Øjekast?

Lad dens Skyer rulle hen,
 hen som Voverne ad Vandet!
 Lad dens Harm paa Brynets Hvælv,
 høj og fri
 hæve sig og døe igjen,
 gaae, som Bølgen i sig selv,
 i sin egen Styrke under!

Thi hvad er de Skyer andet,
 Panden saa omskumles med,
 end kun Skygger af Sekunder,
 som tilhøre Verdens Kivs
 Døgnforløb, men ei vort Livs
 altbegyndte Evighed?

Hvad, hvad var en Klippe, som
 ingen Afgrund sortned om,
 ei af Ravnes Flugt ombeltet,
 ei af Skyer overtelet?
 hvad en Mand, hvis Overmagt
 var af Lavhed ei belejret?
 hvad, hvis ikke hans Foragt
 raged over den iverjet?

Men hvorledes
 var vel Klippens Stejlhed skjøn
 uden Busken, som i Løn
 i hiin Klipperevnes Ro
 over Svimmeldybet fredes?
 og hvorledes jeg vel fro
 i min Smerte,
 uden dig, min Viv, vedhjerte?

Min Fødselsdag.

Gudskelov, at du er over,
 Dag, da jeg blev fød.
 Ruller nu, I muntre Vover!
 Straal nu, Rose rød!
 Ak, igaar hvor tungt I sukked!
 Rosen sine Kalke lukked.

Gudskelov, at du er over,
Dag, da jeg blev fød!

Nu idag du atter lette
kan, Natur, dit Bryst,
Harpen til mit Hjerte sætte;
det igaar var tyst.
Ak, igaar hvor mørkt derinde!
hvor var mine Øjne blinde
for Naturens Lyst!

Fyld mit Bæger! Jeg vil drikke
paa min Fødselsdag:
den, naar Tørvane de stikke
til min Gravhøjs Tag.
Jeg vil fejre den derinde,
vande vil dens Græs min Fiende
med et smeltet Nag.

Folkeviser.

1. Stejnbyter-Visc.

(Den almindelige Minerermelodi.)

Nisser og Dverge
bygge i Bjerger;
men vi skal mine dem alle herud.
Thi mens vi synge
muntre i Klynge,
sprænge vi Bjerget i Luften med Krud.

Ja lad os bore
dybe og store
Huller i Graastejn og Blaastejn og Flint!

Da mens vi synge
muntre i Klynge,
sprænge vi Bjerget i Stykker og Splint.

Hurra! det knalder!
Satans Rabalder!
Hurra, Minerer! du vinder tilsidst.
Thi, mens vi synge
muntre i Klynge,
sprænge vi Bjerget ved Magt og ved List.

Fjeldet skal bæve
under vor Næve.
Hurra, Minerer! Nu knalder dit Skud.
Nisser og Dverge
bygge i Bjerger,
Hurra! nu mine vi Nisserne ud.

2. Skildvagt-Nyn.

(At nynne paa Post, efter egen Melodi.)

Nu er der Fred, ja Gudskelov!
I Jorden løber Bondens Plov.

Og hjemme gaaer min Moders Rok.
Jeg hører den, skjønt unna nok.

Nu er alt Freden en treti Aar.
En voxen Æt omkring den staaer.

Nu er der Fred. Den er forrost.
Hold Øjet vakt og paa sin Post!

Hold Hjertet friskt og Sjelen kvik,
som om til Krig alt Trommen gik!

Thi Freden er saa gammel nu,
at den kan døe før jeg og du.

Den synger vel imens den saaer,
og krandses fro med Ax sit Haar.

Dog bærer den (thi klog den er)
paa Skuldren blankt og ladet Gevær.

Og Mænd paa Post har Freden sat.
Forlod de den, da Fred — Godnat!

3. Vise om Sync-Martha paa Vejtastrand i Sogn.

(Mel. Lykken vender sig ofte om.)

I Sogn har Herren aabenbart
sin Herlighed og sin Vælde.
Der styrte Fossene ned i Fart
i Havet fra svimlende Fjelde.
Gud fri os bare for Overtro!

Mon Sogningen da behøver meer
for Herren ret at tilbede,
især naar dygtige Præster er
ved Kirkens Altar tilstede?
Gud fri os bare for Overtro!

Dog har man sagt, at paa *Vejtastrand*
har en erbarmelig Kvinde

seet hele Helvede staa ibrand
 og mange Sjele derinde.
 Gud fri os bare for Overtro!

Sin egen Fader hun saae i Beg
 og bare Svovel at syde,
 og Nilsa-Peer hun hørte skreg
 i Fandens kogende Gryde.
 Gud fri os bare for Overtro!

Det kogte i hendes Hjerneskal
 og i hendes egen Mave.
 Thi Naaden reder ei slig en Kval
 alt under Synderes Grave.
 Gud fri os bare for Overtro!

Han tugter Sjele med Angers Ild;
 men ei med Svovel og Tjære.
 Dog kan den svovlede Flamme mild
 mod Syndens Kvaler tidt være.
 Gud fri os bare for Overtro!

Hun siger, Engle om hende gaee
 med lysen Aasyn og Pande.
 Men Englene boe hist i det Blaa
 hist i de himmelske Lande.
 Gud fri os bare for Overtro!

De give Marthe en lang Goddag,
 fast de for Syndere græde,
 og skjøndt de danne for Herrens Sag
 med Jordens Slægter en Kjæde.
 Gud fri os bare for Overtro!

Hun siger, ofte hun Psalmesang
 rundtom i Luften kan høre.
 Jeg tænker Blodet vel mangan Gang
 har suset for hendes Øre.
 Gud fri os bare for Overtro!

Hun siger, at hun en Fugl har seet,
 saa hvid som Sneen at skue,
 og om dens Hals, hvis hun saae ret,
 af himmelske Straaler en Bue.
 Gud fri os bare for Overtro!

Men Fuglen har hun nok klækket ud
 i egen drømmende Pande.
 Gud vil ei slige Sendebud
 med sine hellige blande.
 Gud fri os bare for Overtro!

Thi Han i Bibelen givet har
 os stærken Engel ved Side,
 og vor Samvittighed, øm og klar,
 er Marthas Fugl den hvide.
 Gud fri os bare for Overtro!

Gud fri os alle for Overtro!
 Sig selv Han jo aabenbarte.
 Det nok for Alle kan være jo;
 og da vel ogsaa for *Marthe*?
 Gud fri os bare for Overtro!

Gid *Syne-Marthe* faae sin Forstand,
 og desforuden sin Helse!
 Hun er for syndig til Folk og Land
 med sine Syner at frelse!
 Gud fri os bare for Overtro!

Hun er en stakkels enfoldig Tøs,
 der burde Ingen forføre;
 og at hun har sig en Skrue løs,
 er godt af Alting at høre.
 Gud fri os bare for Overtro!

Jeg vil mig vandre til Kirkens Hal,
 for Dyd og Sandhed at lære.

og hvis der saa er Messefald,
 er Gud derude mig nære.
 Gud fri os bare for Overtro!

Han peger i det svimlende Fjeld,
 Hans Skrift er de lysende Dale,
 og i det rungende Fossevæld
 jeg hører hans hellige Tale.
 Gud fri os bare for Overtro!

I *Sogn* der mangler man ei paa Sligt,
 paa Alnaturens Vidundre.
 Det hele Land er jo som et Digt,
 som Sol og Stjerne beundre?
 Gud fri os bare for Overtro!

4. Hjemkomsten.

Her, Berith, min Berith, er Gudmund tilbage.
 Nu dør i vort Favntag Adskillelsens Klage.

I prægtige Gader jeg monne omvanke,
 men Berith, min Berith, hos Dig var min Tanke.

Jeg saae kun Dit Hjem, min Lyksaligheds Bolig,
 det Tag, som beskytter min Elskede trolig.

„Gid Engle derover maae Vingerne spænde!“
 Saa tænkte jeg — „Gid de maae værne om hende!“

„Gid de maae Velsiguelser ryste derover!
 og liflige Drømme om mig, naar hun sover!“

Vel tusinde Skjönheder saae jeg i Staden.
I Silke de braste forbi mig paa Gaden.

Men blindt var mit Øje for Frøkner og Fruer.
De syntes mod Berith som Kraaker mod Duer.

Hvor bause de vare, fornemme og fine,
de havde ei Roser saa friske som Dine.

Mit Øje sig lukte, min Sjæl var derhjemme.
Jeg kunde dens Flugt i min Længsel ei tæmme.

Jeg tænkte paa Dig, paa vor Fryd, naar jeg kommer.
og, Berith, jeg tænkte paa næste Skjærsommer.

Naar guldgrønne Kaabe om Fjeldbirken bølger,
da gaaer du tilsæters, og efter jeg følger.

Der er det saa eensomt, saa eensomt og stille,
ja netop, min Berith, som Elskende ville.

Naar fjernt da du hører en Luur, som du kjender,
min Brud! det er mig, som en Hilsen dig sender.

Naar Echoet døer over Hugakolls Mønning,
da kommer jeg selv over Sæterens Grønning.

Frygt ei det Gevær, som paa Skulderen hænger!
En Rose til Dig frem af Løbet sig trænger.

Da, Berith! som nu af min Elskte omfavnet.
i glødende Kysse forglemmer jeg Savnet!

5. Lad-Hans.

(Mel. Ifjor gjettæ Gjeita.)

Det Guld er tilvisse ei meget at rose,
som drypper ei Kobber i Armodens Pose.

Men, *Ladhans!* idag faaer du ikke en Skilling;
thi Lediggang, seer jeg, er al din Bestilling.

Og Dovenskabs Tiggen i Gavmildheds Hæle
vil ei den alene, men Nøden bestjæle.

Men hør, hvad jeg siger! Det gavner tilvisse
dig mere, min Gut, end en Dalers Almisse.

Dog mærke du først, at du Hjælpen forsager,
hvis Raadet du kun gjennem Ørene jager.

Den Sult maa arbejde, som lyster at æde.
Den Armod maa spinde, som vil sig beklæde.

Det Brød, jeg vil spise, det maa jeg vel hente.
Thi førend det flyver til mig, maa jeg vente.

Gud giver hver Fugl nok dens Frø til at æde;
men ikke han kaster det hen i dens Rede.

Og det er en Regel, du vel bør at vide:
hvo Kjernen vil spise, maa Nødden først bide.

Og glem ei, at, hvile en Fattigmands Hænder,
da hvile medrette vel ogsaa hans Tænder.

Hvor griner du, Ladhans, som Arbejde hader:
men Flittighed leer, som i Sveden sig bader.

Og Den, som vil dovne sig Ugen tilende,
vil Gud ingen Sabbath derovenpaa sende.

„Godvilje“, den Smaagut, har, sig til en Ære,
optrukket det Vognlas, „Drog Rise“ lod være.

Den Rise var „Doven Drog“ — Tosken, som undred
sig over, om Fjeren ei vejede et Hundred.

Tag fat paa dit Værktøj, min Gut, uden Votter!
Med Handsker paa Lab fanger Katten ei Rotter!

Den Flittige faaer vel et Huus af en Hytte.
God Spinderske ofte sit Linned kan bytte.

Men let vil det Barn, som ei lærer at virke,
først stjele i Naalehuus, siden i Kirke.

Sin Løn maa paa Haanden Arbejderen have.
Tag glad imod Løn, men saa glad ei mod Gave!

Et Haandværk, om end det er sodet om Munden,
af skinnende Guld har sin Hjerterod tvunden.

Reent fattig er Ingen, thi Tiden er Penge;
men ikke som disse den gjemmes kan længe.

Og det er en Sandhed, vel bedre end Penge:
„Hvo hjælper sig selv, hjælper Herren, den strenge.

Og, trykker dig Armods Elendighed svare,
da laan af dig selv ved at virke og spare!

Et Fattigmandsbarn, som gjør Træskeer, kan hænde
ei, før det til Gjæst be'r al Bygden, vil ende.

Thi Flid, som sig gifter med Tiden, til Smykke
har Glæde, og Barnet, de faae sig, er Lykke.

Langeleiken, en Krands af Digtninger i Dölemaal.

1. Tel den venast Gjente i Hallingdal.

(Mel. Markje grönas, Snjogen braane.)

Næbnas ska taa me ho inkji,
 Ho, som Prisen bæra skal,
 so desfleire vene Augo
 glema kan i Hallingdal,
 aa desfleire fagre Kjaka
 raune kan som Ros i Sol.
 Thi der æra mange slike
 ifraa Næs aa alt te Goel.

Aa kor fins den vene Gjente,
 som trur inkji um se sjøl,
 at ho gjævast æ taa alle,
 lik'som Gull imyljo Sylv,
 lik'som Bjørkji myljo Græna,
 at dæ æ umogele
 nokan a'en meint kan væra,
 nær der talas so taa me?

Ho, e meina, har no Augu
 like Markjis Klukku blaa
 glemande ti Morgoduggi,
 Tænna just som MjølK aa sjaa,
 Smiledækka som dæ Haale
 ti eit Rosebla, aa Maal
 klingande som nær ein Gullring
 ringla ti ein Sylverskaal.

Henna Let æ kvite Jukkuls
 Raunande ti Morgons Brand.
 Haare bær ho i ei Krune,
 fletta um mæ raue Band.
 Dæ æ gjylt som Solestraaler,
 som ein Dronnings Kaape si.
 Va' e no ein liten Blomme,
 døie ville e deri.

Levandes ho æ som Bækken,
 rak som einstak Syljuvaand.
 Arbe gaaer, som Kulu trille,
 unde henna flinke Haand.
 Grasstraaé som Staalfjør æra
 unde henna lette Fot.
 Tænk de henne daa i Dandsen!
 Dands mæ henne, har du Mot.

Jedne taa glaværugt Hjerta
 kvæe ho mæ Trollemagt,
 som um Huldres bedste Langspel
 va ti henna Bringe lagt.
 Aa ho kjenne Tona fleire
 ell' ein minnug Talatrost.
 E nok trængte fleire Visu
 før e henne fuldt fek rost.

Aatte Gull aa Sylv e, skulle
 e vel henne gjeva daa
 slik ei prægtig Brurekrune,
 som dæ kunne ljøse taa.
 Men daa bærre Vers e eige,
 kem skull' dei tehøire daa
 an el' den venast Gjente
 e ti Hallingdale saag?

2. Devegge-Hodne.

(Mel. Je tente paa Kjolsta iljor.)

At Huvudn hava Hodn,
 kan ikkje rarar væra,
 end dæ at sit strivuxte Kodn
 dei høge Bakkji bæra.
 Men dæ, at eit Hodn te Øl
 kan hava Huvu sjøl,
 ja Vilu som stivaste Kar,
 den Tingen tikji me rar.

Ja hverken ein Bok hell' ein Kar
 kan hava striar Vilu
 end Hodne paa *Devegge-Gar*
 i Stugu te Fru *Belju*.
 Før vælte e „Brusteinene“ op
 paa Skogshodns høge Top,
 for e ville vaaga paa
 at taka Hodne derfraa.

Sju Alni vel Karadn rak
 daa Kubba vax saa druge.
 Tri Stokka fraa Gaalve te Tak
 va nok te den heile Stuge.
 Saa faste som klingande Jødn,
 va tvau no nok te Dydn.
 Mæ Klæe saa fint aa saa blaas
 va Stugo dytta te godt.

Aa Tjuven, saa dristeli tok
 i gamle Daga Hodne,
 han turt ikkje slaa nogen Krok.

daa han glap gjønnom Dydne.
 Saa stiv i sin Ryg som i Sind,
 han ubøgd gik derind.
 Mæ Dydne dæ had inkjen Nau,
 skjøndt hoggjin bærre taa Tvau.

Nigjønnom den gapande Ljor
 dei bleike Sjednudn stirra,
 daa Tjuven fraa Beljus Bor
 greip Hodne heilt forvirra.
 Dæ Bore ein Plankji va' breit;
 dog satt' en romt aa greit;
 mæ Saum i ein glemande Ring
 dæ va besliggi omkring.

Huf! Han taatte dæ va likasom Saume glema up imot
 Sjednudn som bleike Dauingaaugon, aa som 'en i dæ blaableike
 Staalljøre skull' sjaa *Fru Belju* aa Greive *Klemet*, Mand henna,
 sittan' ti Høgsete.

„Tak Hodne,“ sa' dei, „aa me sko 'kji ire paa dæ, æ du
 Kar te beholde dæ.“

„Dæ ska e væl,“ meint'en, „bærrest e fyst fær dæ,“ aa
 tok saa telaups mæ Hodne onde Ærme.

Men Hodne i Vægte tok tel
 jo lenger dæ kom fraa Bore,
 aa kvilte han se lite Bel,
 dæ grodde fast i Jore,
 saa, skulle han atte te gaa,
 dæ va som aa skarka paa
 ein knulldrete Bjørketrærøt.
 der holdt i Bergje imot.

„Dæ maa væra greskt Gull,“ tænkt'en, aa kom saa aalende sveit te Tjuvehaale sit for dæ tok te ljøsne.

Men Naatte fek eingaangen Slut;
 daa saag'en se bedrigjen:
 eit raumaala Hodn taa ein Stut,
 mæ Masseingring besligjin,
 sto gapande paa has Bor;
 daa banna'n fæle Or.
 „Men,“ tænkt'en, „dæ dugar enddaa
 te Øl at drikke utaa.“

Saa tok'en ein Donk, aa slo ti:
 men Tjuvgos drugar ikkji.
 Te no kunn'en sligji ti,
 men inkje faat te drikje.
 Dæ rann som ein frusande Bæk
 ti Hodnes Djupheit væk.
 „Dæ Farian va daa!“ 'en skreik.
 aa blei saa darrande bleik.

„Ja dæ va daa Farian!“ sa'en; aa skull so sjaa n'i Hodne kos dæ hadde se. Daa va dæ som Hodne hadde drigji se ut rat n'i Midten paa Jore, aa som 'en skull set n'i ei Juv fuld taa Eldslaaga mæ hoppande Nissar uti.

„Gu' gjì e ælder hadde rørt dæ!“ tænkt'en. „Detta Hodn vil nok væra der dæ va.“

Han Hodne saa tok i ein Fart,
 aa bar dæ trast atende.
 Men alt som 'en vandra, saa vart
 dæ Hodne lettat i Hænde.
 Men daa han dæ satte saa ne,
 af Stærtol rann dæ full;
 dæ glema paany som Gull,
 men Fingradn brændte han se.

Aa slikt eit Mærkji skull alle Tjuva have, som vaaga skjæma ut Hallingdal, om dei endda inkji ville gripe ette Deveggehodne.

3. Thor Hallings aa ho Bergits Attekomst fraa Kristián.

Hallingvise om Bymoderne.

(Mel. Aa kjöre Vatten aa kjöre Ve.)

Gammal Kallen.

„Vælkomin, *Thor*, fraa Kristián!
aa Tak for Bergit 'kji blei atte!
Men, Kors! du seer me ut so dann.
Saag Du ein Dauing siste Naatte?“

Omkvædje taa Alle.

I Hallingdale æ dæ godt aa bu:
der Gar'n min ligg', aa der æ e aa du,
gammaldags Tru finn's der enno,
der æ dæ morosomt aa læva.

„Æ du 'kji vorte Drifte kvit,
so me kunn' Bryllaupøle brygge?
El' læva Bymadn fett aa frit
taa gamle Gjoldsbeviis aa tygge?“

Omkvædje.

I Hallingdale o. s. v.

Kjærringa.

„Gu' sign de, *Bergit*, som enno har
dei blanke Soljudu ofordækte!

Aa raue Huva sitt' der enno kvar.
 Men jabbe sjaa dei ut forskrækte.“
 I Hallingdale o. s. v.

Thor.

„Ja Gu ski Lov me æra her!
 I Sta'en fælen ret e værte.
 Po Gatudn Dauinga saa e der
 i Kistekjole spankelerte.“
 I Hallingdale o. s. v.

„Dei likna Fauter fraa gammal Ti,
 den ljote Faut, han Gofa' svalle,
 for hundre Aar sea heisjili
 regjerte her i Hallingdale.“
 I Hallingdale o. s. v.

Bergit.

End e daa? Fautfrua saag e brei
 mæ Fiskebeine uti Stakkji,
 aa alle Døttadn henna; dei
 bortsopa Steinadn taa Bakkji.“
 I Hallingdale o. s. v.

Thor.

„Dæ maatte væra me Stakkji daa,
 for Kaapa bærre rak te Svangen,
 saa Fjortonæringen va' te sjaa
 som Kjærringa ti Kjørkegangen.“
 I Hallingdale o. s. v.

Bergit.

Aa saag du Kjysa dei hadde, Thor,
 taa svarte Flyel kring Kjaka?

Dei likna plent henna Gomorsmor
mæ kvite Stremmel kring Haka.“
I Hallingdale o. s. v.

Thor aa Bergit.

„Dæ va som om forbi us gjik
dei gammaldagse heisjilie
Belætudn, maala po gammal Skjik
po Prestgarsvæggjen taa Strije.“
I Hallingdale o. s. v.

„Ja, Kjole, som for hundre Aar;
som Kaparskjilinga va Knappa.
Men vist e trur, at Læg aa Laar
mæ Bomullsfillu va' stappa.“
I Hallingdale o. s. v.

Som Bikjeragg va Haare klyvt;
dæ haang som ein Paryk i Nakka.
Som Rivuskast ti Saaten stivt
sat Snurpelive ti Stakkji.“
I Hallingdale o. s. v.

„Ja Gu' veit ko me skulle tru,
om dei'kji voro plænt dei samma
Figuradn vandre te Folkjes Gru
'or Prestestugos Væggjeramme?“
I Hallingdale o. s. v.

„For skjøndt dei bærre Ungdom va',
dei likna plænt dei fæle Draugo,
kring Nasen bleike som Dauinga,
aa raatengrøne unde Augo.“
I Hallingdale o. s. v.

Gammal Kallen.

„Dæ Syn va' ljot. Gu' hjelpe us!
 Kjæm gamle Fautens Ti atende,
 so tør mæ den ti Bondens Huus
 den gamle Striheit væl vende.“
 I Hallingdale o. s. v.

„So kjæm vel Øxé atte mæst
 i Næva stærk hos Hallingmænadn.
 Dei gjær' me Faute som vores Prest
 ha gjort mæ alle Væggjeklænadn.“
 I Hallingdale o. s. v.

„Han skar dei te Bryllaupe ner
 aat Jomfrué ti Prestegaren.
 Aa, Bergit, du ska' stande mæ,
 æ Drifte nokoleine faren.“

Thor.

Aa jau, e trur daa dæ kan Bryllaup bli:
 Po Vægen hadde e no Ti aa fri.
 Bergit mæ me eintes i Fre.
 No bli'r dæ morosomt aa læva.

4. Valdrisen po Heimvægen.

(Mel. Længje venta Lourdagskvællen.)

No kan inkji væra langt te Valdris at:
 Hjæarta bli'r so heit ti Live.
 Skogjen taatte loipe, Aasadn glie rat,

Æ Drifte nokoleine faren, dersom det er gaet nogenlunde med Driften.

skjele so nær Skyadn drive.
 Beinadn bli so kvikke so te Springedands;
 no æ inkji tænkje meire po ein Stands.

Hei! no gaaer dæ glat;
 Bakka høg aa brat
 taatte jamn so Isens Skjive.

Nær mæ sjumiils Randsfjor eingaang Slut dæ faat,
 daa tæ Valdrisen te læji.
 Nær ti Etnaelven fyst dæ blinkji blaaf,
 glime Augo hass taa Glæi.
 Nær se Nøsekampen vise so ei Skjy,
 fær'en Hug te springje, so po Vinsterfly
 Reinans raske Flok
 over Stein aa Stok,
 over snøbetækte Heje.

Inkji ska e tru e kvilte mangestan:
 po Krokkleve va den fyste,
 for aa glæe Hjærtæ mæ den fyste Rann,
 so langt Nor taa Snøfjell lyste.
 So po Dynnasteinen kvilte e me best,
 over „Astri, Halands venast Gjente,“ rest.
 Men e gjik min Væg,
 tænkte kun po dæg,
 so æ venaste i Valdres.

Inkji saag e Fjell so burge heldan blaa
 so de høge Valdrestindadn:
 Hugakøll aa Bitihødne, grust aa sjaa,
 Grønsendknippun elle Grindadd'n.
 Korkji Ringerikji, Haland heldan Land
 bar eit Gras so grønt so Valdres allestan.
 Dær æ Blomma au
 meire frisk aa rau;
 aa som Blomo so æ Gjentudn.

Skjele, hurtigt. Daa tæ Valdrisen te læji. da begynder Valdresen at lee
 Burge, stoute. Grust, børst.

Sjaa! Dæ glime alt ti Bængna, so ho rann
 ti ein solblank Sylverrænna.
 E vil fulgji ho saa skjele so eit Band
 beinast Væg te Heimegrænna.
 Men ein liten Bæk ska, onde lystig Rol,
 onde Hugakøllen syne me ein Støl,
 hvor ho Gjenta mi
 bur den korte Ti
 Blomo blumstre vent i Liidn.

Rap dæ, Foten min, daa! Skunda dokker, Bein!
 Thi alt Nypekjørre strodde
 Røisidn sina bleiknand over Astris Stein,
 venast Møi, so Haland fødde;
 aa dei fina Blomo kring mi Gjentes Støl
 do før fyste Riimslag ifraa Hugakøll.
 Alt han længes ret
 te sin kjære Vet:
 aa so staaer jo Stolen øje?

5. Ragne Hallinggjentes Vise.

(Mel. I fjol jett e Jøiten.)

Ho *Ragne* va fattig; maa ut no aa tene.
 „Gud trøste ho Mor, som no bli so aleine!“
 „Farvel, gamle Farmin! Farvel, vesle Syster!
 E gaaer no te Byen, som lite e lyster.“
 „Farvel, vesle Brormin! Farvel Allesammen!
 E skriv' dikko te nær e kjem' ne te Drammen.“

„Farvel, gamle Stugo! Farvel gamle Laavaa!
Farvel, gamle Stabur mæ Spirid'n aavaa!“

„Farvel, Hallingdale, mæ Fjelle ti Skyen!
E seer dei (men inkji mæ Augo) ti Byen.“

„Farvel, gamle Fjose! Farvel alle Kjyre!
Men pas Den, som gjæte, aa gaa kringom Myre!

„Farvel, Pellegjeita mi! Farvel Sauo alle!
Pas nøji aa kalle som *Ragne* ho kalla!“

„Daa kjæm dei — dæ veit e — saasnart som dæ kvæller,
som sprat dei, som Huldres, or Bergo aa Heller.“

„Farvel *Bjellekua*, *Gullblomma* aa *Maane*!
No inkji ho Ragne meir kalle „Kubaane.“

„Men skulle e gaa før e *Blomma* ha kjæle’?
Ho skjona, den Stakkar, ‘e sørje, paa Mæle.“

„Ho tænkje paa me meir ell’ *Han* aa dei Are,
der banna aa kommaa naar e skull’te fare.“

„No kjæm’ der jo Ingjen? Men mest dæ me gnager,
at Han, som dei Are, ska’ væra Bedrager.“

Aa *Ragne* sit Anlete bøjir mot „*Blomma*“,
at Mor inkje sjaa skal kor Taarid’n flomma.

Kor venlige Augekast „*Blomma*“ kan senne!
Dei synes aa spørja: ko fela der henne?

Kor blanke som Spiglar! kor store aa svarte!
Kor botnlaus en Kjærliheit dei openbarte!

Der syntes staa skrivi mæ Glands taa ei Sjedne:
„o kunne e gjæra de' Glæe! kor gjedne!“

Der saag ho se sjøl, aa der bakom . . Ko seer ho?
Nys gret jo ho *Ragne*: ti Bringa no leer ho?

Der sto jo ti *Gullblommas* Auge bak Jenta
han *Endre*, den Eine blandt Alle ho venta?

Den kom vel, som hadde dæ heitast kring Hjerte.
Gullblomma! du *Ragne* en Kjærest forærte.

En Viisdomens Brynd blev dit Auge for henne.
No kunne ho Den, som va' trufastast, kjenne.

Du al hennes Ømhet, *Gullblomma*, betalte,
daa Belaren se ti dit Auge afmalte.

Mon Himlen har Engle saa smaa og saa glade,
som dei der i *Gullblommas* Auge seg bade?

Der tedde seg tvau jaa korare ve' Barmen.
Og bakom sto' Mo'r, puffa Kallen paa Armen.

Fordums-Venner.

Ballade.

Med Døden i mit Hjerte,
 og Smilet om min Mund,
 og i mit Blik en Smerte
 ifra vor Afskedsstund —
 kom, *Ludvig Daa*, min Svorne.
 jeg beder, kom min Ven!
 Af tusinde forlorne
 jeg har en Stund igjen.

Jeg har en Stund at tale
 om rundne Dages Strøm,
 der kunde søndermale
 til Skum vor fagre Drøm.
 Vi os ved Fossen sætte!
 Se, hvor den Skummet slaar!
 Saa, Venskab, knust din lette
 Meeneed i Skum forgaaer.

Du gyser der ved Faldet;
 Du tør ei see derned,
 som om Du hørte Skraldet
 af en forsvoren Eed.
 Friskt Mod! Ved Fossen Birken
 sin Fane frejdig slaar.
 Histudenfore Kirken
 vort næste Møde staaer.

Vi os paa Engen sætte!
 Dens Græs er guult og tørt.
 Ak, just et Liv som dette
 har jo vort Venskab ført?
 Det skjød som Græs i Vaaren:
 det visnede som Straa;

og Vindens Flugt har skaaren
de Ax, som sad derpaa.

Vi sætte os paa Tinden,
hvor Skyen flyer forbi!
Der sejle To for Vinden,
forbundne fast som Vi.
De splittes i Sekunden.
Forbi Fostbroderskab!
Saa af vort Venskab vunden
vi har hinandens Tab.

Kom, sæt dig ved min Side!
Kom, tryk dig til mit Bryst!
Du skal dets Kvaler vide;
saa lærer jeg din Lyst.
Der var Du engang hjemme
med al den Førstes Ret.
Ve mig, som ei kan glemme!
Ve Dig, som kunde det!

Vi sætte os paa Randen
af vildest Afgrunds Hang!
omfavne saa hinanden,
og saa, min Ven — et Sprang!
Lad Dybet Tvende glemme,
som vare engang Eet!
Ve mig, som ei kan glemme!
Ve Dig, som kunde det!

Maurits Hansen.

○ hvad Dristighed jeg vover,
 Maurits Hansen, naar jeg veed.
 at din Geist nu blikker over
 Skuldren paa Papiret ned!

Dumhed! Graad paa Vers? O Dumhed!
 Bort du hykleriske Pen!
 Sorgens Poesi er Stumhed.
 Aandens Øre hører den.

Jeg vil stirre ud i Himlen.
 Tanken flyve som den vil!
 . . Ak, der venter Englevrimlen,
 Maurits, en Novelle til.

Den har bag din Hyttes Vægge
 lyttet mangan Aftenstund;
 nu den kommer for at lægge
 Øret nærmere din Mund.

Himlen mangler ei Sujetter,
 hvor der elskes kan saa ømt.
 Genialske du gennemfletter
 dem med hvad du selv har drømt.

Genius! du maa fortælle.
 Himmelens berømte Gjæst!
 din fortrinligste Novelle
 aldrig blev paa Jorden læst.

I hans Hjerte stod den skreven,
 tvang Usynlige til Graad,
 Slutningen, isønderreven,
 af hans egne Taarer vaad.

Norges Fjelde.

(17de Maj 1842).

Norges bedste
 Værn og Fæste
 er dets gamle Fjeld.
 Skumle Død sig skjuler
 i dets dybe Huler.
 Varden oppe
 paa dets Toppe
 spejder Dag og Kvel.

Hør fra Urens
 Styrtning Lurens
 klagende Signal!
 Jægerkjæden skrider
 langsad Aasens Sider.
 Fjeldets Stemmer
 den fornemmer
 fra den dybe Dal.

Vælten venter
 paa dets Skrænter.
 Bonden passer paa,
 om han snart kan lade
 Friheds Barrikade
 ned fra Tinden
 over Fienden
 som et Uvejr gaae.

Ingen Fejde
 kan han spejde.
 Hæng da Riflen hen,
 gamle Bjørneskytte!
 krands med Lov din Hytte!

Tappre Jæger,
tøm et Bæger
for dit Fjeld og den!

Høje, klare
Toner svare
fra det gamle Fjeld.
Folkets glade Løfter
klinge fra dets Kløfter.
O hvor mange
tusind Gange
sang de Norges Held!

Held da Eder,
blaa Geleder
om mit Fædreland!
Fred og gode Dage
over Bondens Tage
stedse skinne,
stedse rinde
over Fjeldets Rand.

Paa en lykkelig Moders Geburtsdag.

Til Mandeltræets Priis, af Blomsters Byrde
til Jorden bøjet af en Sølvverregn,
sin Mandoline stemmer Spaniens Hyrde
i Ly af sine fulde Bankers Hegn.

Han seer i det sin Arnes Lykkes Billed.
sin egen sejerrige Kjærlighed,
en øm Penat, med spredte Arme stillet
ved Hyttens Dør, en Vogter af dens Fred.

Romancen lyder; og hans Hustru gjetter,
 at Mandeltræets Priis er hende meent,
 og under Sangen hun af Efen fletter
 en Krands, og krandsen ham, naar den er endt.

Men Nordens Søn taus til sit Hjerte trykker
 sin elskte Viv, og peger stille mod
 en Glemmigei, som sine lyse Smykker
 har slynget yndigt om en Roses Fod.

„Han mener mig, han mener mig og Disse!“
 Saa tænker hun, og sætter paa sit Knæ
 de elskte Smaa — da skuer han tilvisse
 Kjærminder, slynget om et Rosentræ.

Da faaer en taus Romance i hans Øje
 paa eengang Ord som Spaniolens Lyst,
 og Jublen bryder ud i glade høje
 Triumphens Toner fra hans fulde Bryst.

Han kalder sine Venner hid at skue
 hans Lykkes Billed i dets fulde Liv,
 og i Pokalen, fuld af Sydens Drue,
 de tomme Skaalen for hans hulde Viv.

Saa, elskte Ven, i Aften vi besynge
 den Lyst, som blomstrer i din Arnes Læ:
 din *Caroline*, hvem de Smaa omslynge,
 — dit glemmigeiomkrandste Rosentræ.

Frants Henrik Aubert.

(ingenieurcapitain ved Hatten)

Heller styrte ned i Gruus
 stoltest Taarn paa *Agershauns*,
 heller briste
Haldens gamle *Gyldenlöves*
 tordenmørke Bastion,
Fingers Tind sin Krone miste,
 — den, som skinner i det Fjerne
 som en sjunken søndret Stjerne —
 end du skulde saa bedrøves
 i dit Hjerte, min Nation!

I Hans kloge Pande stod
 mangt et Taarn paa stolten Fod.
 Bød Du, *Norge*,
 op i Høiden flux sig drejed
 qvadersøilet hans Idee,
 og du i hans Hjerne ejed
 mangel herlig Stjerneskanse,
 mangel Borg med Krands og Tinde,
 truende mod alle Vinde.
 Vilde Bølge skulde standse
 for hans Størværk at beseje.

Ak, nu ligger Muur og Borg
 brustet i en Enkes Sorg!
 Alt forsvinder,
 som en Drøms Kontur, der blegner.
 i den Taare, som sin Flugt
 skynder over hendes Kinder!
 Værket ved de vilde Vande
 standset staaer paa Ligets Pande.
 — O jeg seer den . . o hvor tegner,
 o hvor meiser Døden smukt!

Ak, en Krands af mørken Eeg
 gjør den endnu mere bleg.
 som en Bystes
 af en Romer, ædelt skaaren,
 marmorhvid som Maanens Skjær!
 Ak, hvor Døden skjønt forlystes!
 Krands om Panden, naar den smuldrer!
 Fanen sænkes, Trommen buldrer,
 Folket sørgeklædt ved Baaren
 for sin stolteste *Aubert!*

Henrik Anker Bjerregaard.

(1 St. Olavs Loge, paa hans Begravelsesdag den 14de April 1842)

Lukt er vor Broders Grav, og intet Støvets Øje
 har Hans Indvien seet.
 Men Vi, Vi vide, at af Mesteren, den Høje,
 er den høitideligen skeet.

Han feirer nu sin Pagt med Himlens Saliggjorte
 i denne samme Stund.
 Det stærke Løsensord, som aabner Himlens Porte,
 har han nu lært af Dødens Mund.

Hvor kjærligt hvisket den, bedøvende hans Kummer!
 Han lytter henrykt til.
 Og om hans blege Mund sank Smerterne i Slummer,
 og Glæder vaagnede i Smil.

Han Logen aaben saae, hvor Universer tindre.
 og Verdner slukkes ud,
 og hørte Mestrens Kald til Helligdommens Indre,
 hvor Han, den Skabte, skuer Gud.

Nu er han en Cherub, imellem Himlens Sjelø
 som højen Mester sat;
 men her i denne Hal hans Genius vil dvæle
 i Aften som en kjær Penat.

Ved Bjerregaards Grav.

Kom med Laurbærkrandsen hid!
 Nu er Skjaldens ædle Pande
 kold og livid.
 Gylden Regn af Laurbærblade
 kan ei Ham nu mere skade,
 om hans Grav
 lige til dens sorte Rande
 overdyngedes deraf.

Nu, da Han er bleven Leer,
 er det Tiden, at den sene
 Retfærd skeer:
 Døden faaer sin Laurbærkroning.
 Livets Smerte sin Forsoning:
 Verdens Dom
 bytter sine grebne Stene
 nu til gyldne Frugter om.

Nu, da Skjalden ligger Liig,
 er Triumfens Time runden.
 Laurer sig
 mellem Tornens Grene blande,
 som sig bored i hans Pande.
 Paa hans Grav
 lægges nu en blomstomvunden
 efeukrandset Thyrsusstav.

Om en Stund sin sorte Top
 Graven over Muld vil skyde
 sagte op.
 Den er Ærestemplets Tinde,
 som skal gemme Skjaldens Minde.
 I sin Nød
 Norge kan sin Skjald kun byde
 Pantheonet i sit Skjød.

Men fra hver en Mund, som kvad
 om Hans „Elskede blandt Lande,“
 er et Blad
 viftet hen, at strø de Veje,
 Aanden gaaer fra Gravens Leje
 til sin Fred,
 langsad elysinske Strande.
 under Laurers Dunkelhed.

Og om tvende Uger vil
 Graven fuld af Blomster dækkes.
 Lyt da til,
 skal du med forbauset Øre
 Aagots søde Vise høre.
 sjungen af
 Klokker, som af Vinden vækkes
 til en Sang paa Skjaldens Grav.

**Med nogle Bøgekjerner til Udsæd ved Christians-
 sand.**

Paa gamle Oddernæs vox op.
 du ædle Bøgesæd!
 Vox rank, vox høj, indtil din Top
 blier Ørnens Ynglested!

Da skal hver Stamme nyde Agt,
 som om den var en Mand!
 En Kjæmpeskov skal staae paa Vagt
 paa *Lund* for *Christianssand*.

Ak, sagt med Sorg og ei med Spøg:
 ak, mangen Mand med Sværd.
 med Sværd og Hjelm, kan med en Bøg
 ei maale sig i Værd.

Thi Bøgen er en Patriot,
 ja til sin sidste Fliis.
 Dens Væxt er et Arbeide blot
 til Landets Gavn og Priis.

Den drømmer i sin Skygge kun
 om patriotisk Daad.
 Den tømmer stilt den seige Bund
 til kjække Sømands Baad.

Og sagte af metallisk Steen
 paa haarde Voxested
 den suger Funker i sin Green
 at varme Hytten med.

Det gamle Byens Furutræ *)
 seer da din Væxt med Lyst.
 og rister for hver Fod du groer
 en Rune i sit Bryst.

En Pagt skal mellem begge staae,
 fornyet hver en Vaar,
 at Ingen af dem skal forgaae,
 saalænge Byen staaer.

Giv Ungdoms Elskov snart et Ly.
 en Skygge gyldengrøn!

*) Byens Vaaben; — staaer paa Kirkegaarden.

Den Gubbe, som dig planted, fly
din Green en Stav til Løn!

En Slægt meer fri og stolt end vor
beskygge du engang,
mens i dit Ly et Drosselchor
dig gier en bedre Sang!

Norges Storthing.

Norges Højtidsstund er kommen:
aabnet har sig Thingets Hal.
Højt og lydt i Helligdommen
røster nu hver Norges Dal.
Agdesid og Throndelagen
sammen nu kan vexe Ord:
Dovre i sin Døl er dragen
nu tilthinge for sit Nord.

Se, der sidder Gudbrandsdalen
i en gammel Gubbe graa!
Naar han rejser sig i Salen,
høre alle Fylker paa.
Blaa som sine egne Fjorde
sidde De dervesterfra:
høje Opland ta'r tilorde
som paa sit Heidsivia.

Der er Horden og Halogen;
Dølen taler Landets Ret.
Som den klare Øx i Skogen
dybt og hjemligt klinger det.

Norge hører gamle Stemmer,
 Asbjørns Røst fra Medalhuus;
 onde Tiders Flugt forglemmer
 dets Erindring i sin Ruus.

Nidaros og Bjørgvin sidder
 der i gjæve Borgermænd.
 I en Dommer og en Ridder
 triner Oslo frem igjen.
 O hvad Fryd for dine Taarne,
 Akershuus i hviden Sky!
 Herredag af Odelsbaarne
 samles atter i dit Ly.

Hakons Hal og Olafs Kirke
 rejse ville de af Gruus.
 Ha, det var Normannavirke!
 Var det ikke, Akershuus?
 Og hvad Fryd for dine Taarne,
 saae Du Hakons Tid igjen!
 Det beroer paa Norges Kaarne:
 Tidens Guder er dens Mænd.

Sognefjorden.

Den har været Dødens Gæst.
 Den har sejlet paa en Torden.
 Den er døbt i Rædsler vorden.
 som har pløjet *Sognefjorden*
Forthun fra til *Sognefæst*.

Har Du glemt dit Fadervor,
 mindes Du ei Bøn at bede:
 lær den af en Guddoms Vrede!
 tænk dig, Synder, da tilsæde
 i en Baad paa *Sognefjord*!

Fjorden selv, den Havets Søn,
 af sin Fader dybt i Landet
 bortforviist, som Kain forbandet,
 i sit Mulm, med Fjeldets blandet,
 selv den kjender ingen Bøn.

Men den bedre end en Præst
 kan dig lære fromt at bede,
 ryste Hjertet i dets Rede,
 frem de glemte Budord lede.
 Du engang som Barn har læst.

Til Befal, til Bøn ei, vant,
 Sognefjordens Stiim af Bølger
 kun sin egen Vilje følger.
 Selv sin egen Storm den dolger
 som et Sværd i sit Gevandt.

Vil den suge endnu meer
 Sorthed af Hurungers Skygge,
 skyder den af sine snygge
 tandudskaarne Bølgers Rygge
 ud en „Havguuls“ sorte Fjer.

Som af Ravne pidsket da
 skynder den sig didindunder
 Skyens Taarn, hvor Fjorden bunder.
 mætter sig med Mulm, og blunder
 til den atter vil derfra.

Da — det er een Times Ro:
 Slumren endt. naar den begynder —

aa, da er det Tid, du Synder!
 at du dig i Baaden skynder:
 Fjorden slumrer ei i to.

Uden Rast og uden Rist
 vil den atter til sin Fader:
 til det store Hav, som hader
 Sønnen med de vilde Lader,
 og har derfor ham forviist.

Saa, til evig Fart fordømt,
 Fjorden fremad og tilbage
 mellem Hav og Bund maa jage.
 indtil alle sine Dage
 Tidens dybe Horn har tømt.

Hytten.

En Jagthistorie.

Første Jæger.

Herover, Jæger! Her er Ly:
 en Skorsteensmuur paaheld.
 Her kan vi os for Veiret dy.
 Lad Fuglen til imorgen fly,
 og Haren gaa i Fjeld!

Anden Jæger.

For Himlens Skyld! paa dette Sted?
 Jeg kjender det igjen.
 Her var en Jagt, og jeg var med.
 her klæber en Begivenhed
 i Blod ved hveren Steen.

Første Jæger.

Se her, et Kongelys har ind
 i Arnens Krog sig trængt.
 Der staaer det dødt med gusten Kind.
 Herind! Her bedre Ild maa op,
 naar Kjedlen paa er hængt.

Se, Nesler gennem Gulvet gro.
 saa aabent som en Rist!
 Og Taget maa du meer ei tro;
 her ligger Duefjedre jo;
 her slog en Høg forvist.

Anden Jæger.

„Ja her en Høg slog Due ned,
 med Næb og Klo af Jern:
 en fattig Viis Uskyldighed,
 den hvide Glands om Armods Fred,
 dens skrøbelige Værn.

Jeg mindes denne Plet en Dag
 med vilden Skog bedækt,
 før stakkels *Arnes* Øxeslag
 fik Granen fældet, Fyrren flækt.
 og reist sin Hyttes Tag.

Her bruste Fyrrene med Magt,
 og Lyngen laa i Blod.
 Saa øde var den hele Trag
 som Jorden, nylig nøgen lagt
 af Straffens sjunkne Flod.

Her dufted vilde Rosmarin
 i søvnig Jæterdreng
 mangt Underværk af Drømme ind:
 og Bakkens mosbegroede Røs
 var hvide Trøldorms Seng.

Da sov jeg mere roligt der,
 end nu, om Højen var
 bedækt med Fløjls og Svanefjer:
 thi en lebendig Satanas
 herover jaget har.

Jeg mindes denne Plet, fortabt
 i Skogens vide Skjød,
 da den engang i Sved blev skabt
 af Fattigdom om til en Eng
 af Kløver hvid og rød.

Jeg mindes her en Hytte trang.
 Jeg seet har dens Røg:
 hvor mild og logrende den strøg
 til Skogen, som med Bøn om Plads
 for Hytten og dens Vang.

Og Gran og Furu gjerne veeg.
 skjøndt Grundens Odelsæt.
 Men Satan drive kan sin Leeg
 i Skogens Øde, onde Blik
 kan glo i Skyggen tæt.

Nu Hytten, somom den kun var
 en Larves Blomsterknop,
 saa hurtig som en natlig Sop
 forsvunden er; hvor Vangen bar.
 nu voxer Skogen op.

Thi Aand saa ond som Satanas
 herover jaget har.
 Hans Jagtrevier var denne Plads,
 og dræbende Forbandelser
 hans Hundes Hylen var.

Hiin Aand vel gik i Blod og Kjød:
 men mere farlig *saa*

han var, end om hans Væsen flød
 som tynde Taagegeist paa Myr,
 naar Kvellen svaler paa.

Thi Flammer brændte i hans Blod,
 og Kjødet var i Gjær.
 Til Guld hans Hu ei ene stod,
 men fattig Skjønhed tog han god
 med brunstig Ulvs Begjær.

Hans Ondskab blev ei mindre ved,
 at Han var Advokat.
 Da fik han Fjedrene, hvormed
 den Rovfugl fløj saa langt afsted
 han lysted Dag og Nat.

Hidover Moen jog Han — Ha!
 Haloh! Det var en Lyst.
 Vel bukked Vandreren, men tyst
 han ønsked: gid en Kugle fra
 din Flint sad i dit Bryst!

Hidover Moen jog Han — Ha!
 Haloh! Det var en Lyst.
 Jagttumlen hørtes langtifra.
 og muntre Sange tonte da
 fra Skogens dybe Bryst.

Men Bulmen drikker Lys og Dug
 med en begjærlig Mund,
 men gjør til Gift dem i sin Bug,
 og Ondes Fryd er en Maneer
 at være ond paa kun.

Hidover Moen jog Han — Ha!
 Haloh! Da klang det da!
 Da hører Han alt langtifra

i Skogens Dyb den klare Lyd
af Lja, som bed ifra.

Der gik i nybrudt Eng en Mand,
af unge Hustru fulgt.
Men Jægren saae, at arm var han.
at Armods Dragt, hvor skøn hun var.
endmindre havde dulgt.

Fra Skogen havde nygivet Par
sig vundet Huus og Hjem.
Just førstegang hans Ager bar.
Fjernt suste lune Fyrre ned
Velsignelse til dem.

„Nu, *Arne*, har du her dig gjemt
for Bladet i min Bog?
Har jeg, saa har ei den dig glemt.
Hvad, om din hele Rydningsplads
jeg nu i Afdrag tog?

Og har du fundet Raad tilsidst
til Bryllup og til Bo?
Hvad, om jeg nu din Hustru tog.
som Fuglen ifra Magens Kvist.
den Ene af de To?

Men pas nu her paa Jagtens Gang!
Der har du mit Gevær!
Din Hytte er dog ei saa trang,
at ei din Viv for denne Gang
mig gjerne huser der.“

Foruden Lyst for første Gang
til Huus hun fulgte Gjæst.
Saa fræk og stolt hans Tale klang.
og uden den dens Mening har
hun i hans Øine læst.

Hvor rulled, da han traadte ind,
 omkring de overalt!
 Fra dem i Flammer skjød hans Kind,
 da de paa Ægteparrets Seng
 af Straa og Røslung faldt.

Han Angsten saae i hendes Sind;
 han gjennemsaae det grant
 som Vindvets klare Balsamin;
 Han stirrede med Ormens Blik,
 der binder Fuglens Fart.

Hvor undres Han! Thi første Gang
 ham Guldets Magter sveg.
 „Jeg er et Barn af Nød og Trang:
 dog gjør din Tanke meer end den
 mig Kinden kold og bleg.“

„Du Nar, hvad veed din Mand deraf?
 Du for et Øjeblik
 kan slette ud det hele Krav.
 Det er det usleste Salar,
 jeg i min Praxis fik.“

„Dog ingen anden Ejendom
 jeg har end Hjertets Fred.
 Det denne er, du beder om.
 O *Arne, Arne, Arne*, kom!“
 — Hun kun med Taarer stred.

„Det koster *Arne* Huus og Hjem
 og al hans Rydningsjord,
 hvert Straa, som han har trællet frem,
 den Sved, hvormed han gjøded dem.
 Tro mig, jeg holder Ord!“

Den Arme tænkte paa sin Mand
 og paa hans stride Sved.

Saamangen Sommer trælled han.
 Nu alt gaaer tabt: det gaaer ei an.
 — Hun kun med Taarer stred.

Som Olje faldt de i hans Brand.
 Det Vaaben var for svagt.
 Hun tænkte paa sin arme Mand.
 Før Uhret faldt i Slag og slog
 var hendes Offer bragt.

*

Men ude vinked *Arne*: „Se
 hvad jeg har skudt imens:
 en Duehun midt i dens Bryst!
 Men ak, nu ogsaa Magen dens
 vil dø af Hjertevee.“

„Jeg ogsaa skudt en Due har,“
 lo fuult den onde Gjæst.
 „Saa hvid som Sneens Glands den var.
 Jeg vædder paa, du er en Nar,
 og at jeg sigted bedst.“

„Og kom nu, Mand, med mit Gevær!
 Der! drik min Sundhed du!
 Og Tak for jeg har været her!
 Din Hytte og din Hustru med
 kan du beholde nu.“

Nu gik det over Moen — Ha!
 Haloh! Det var en Lyst!
 Jagttumlen fjernte sig derfra.
 Dens Jubels Echo sagtned af,
 og Skogen blev saa tyst.

*

Umærkeligt som Lyden dør
 langsad de Aaser blaa,

henblegned *Arnes* unge Viv;
 ei Aaret løb tilende før
 i Hytten Liig hun laa.

Mod Væggen skjulte *Arne* ei
 sin Graad da meer som før.
 Den strømmed frit i Furens Vei.
 „Nu dræber den ei hende meer.
 Nu frit den flyde tør.“

*

En Dag til Advokaten kom
 en Mand med Bylt og Stav.
 „Nu, Morder, tag min Ejendom!
 Alt er forbi, min Glæde død,
 min Hustru i sin Grav.“

Han løj. Thi ensom Maane veed.
 at *Arne* Natten før
 lod Hytten, hvor hans Hustru laa.
 fortvivlet op i Luer gaa
 til Alting brændte ned.

Nu staaer kun denne Muur igjen.
 Kom, lad os gaa herfra!
 Maaskee er dette Hvide der
 en Rest af *Arnes* Hustrus Been.
 den Arnes — kanskee ja?

Og dette gustne Kongelys
 — kom lad os herfra gaa! —
 mig stirrer Sjelen fuld af Gys
 med Blik saa sygt som *Arnes*, da
 jeg sidste Gang ham saae.

Thi *Arne* blev for Mordbrand dømt
 ved Advokatens Flid.
 Hans Tale bleven er berømt,

han talte stærkt, han talte skjönt
for Jern paa Levetid."

Men *Arne* er forlængst alt rømt
af sine Slavejern.
Sin Viv han syntes vinked ømt.
Da sprang han over, som paa Skrømt,
det svimmelhoje Værn.

Ak, *Akershuus*, din Bastion
af Kløver vajer rød,
som om et vældigt Norgesflag.
til Ære for den fri Nation.
rundt alle Volde flød.

Men mon du har en Kløverknop
for hver en Draabe Blod,
som flød uskyldig fra din Top.
fra *Herluf Hyttefuds* til Hans-
der sprængtes om din Fod?

Første Jæger.

Men Advokaten selv? hvordan? —

Anden Jæger.

Han er en Hædersmand.
Nu sidder han paa Dommerstol.
og Folket troer han skifter Ret.
som Gud sin Regn og Sol.

Sujetter for Versemagere.

I. Snekløkkens Roman.

Ak, kunne ogsaa Blomstre være vanvittige? Med hvilket sygeligt blegt Smil staaer Snekløkken der paa sin grønne lille Plet midt i Sneen!

*

„Jeg venter paa Rosen, min Beiler, Sommerens Søn. Han har sat mig Stevne her. Jeg kunde ikke vente. Jeg er kommen for tidlig; men han vil nok komme.“

„Stakkel! du maa have drømt det under Snelagenet. Han vil ikke komme. Han er Sommerens rige Søn, men du den fattige Vinters Datter.“

„Saa er det; dog siger mit Hjerte mig, at han vil komme. Han har Guld og Fløjel for os begge. Han talte til mig, og nævnte denne Plet.“

*

Tre Dage dvælede Snekløkken, zittrende i den kolde Vind. Men hun følte den ikke mere end Enebærbusken; thi stedse tænkte hun: „nu kommer han og trykker mig til sit glødende Hjerte.“ Den fjerde bøjede hendes Hoved sig; thi hendes Haab begyndte at vakle; den femte bedækkede en graa Blegthed hendes Kinder, thi Tvivl begyndte at nage hendes Hjerte; den sjette kunde Ingen gjenkjende den Fagre; thi hun tvinede hurtigt under Tanken, at hun nu alligevel var for hæsleg til at elskes af Rosen: og den syvende var hun ikke mere, thi hendes Hjerte var brustet med Troen paa den Elskede.

*

Hvil sødt, smukke Snekløkke! Din Roman var saamangen stakkels Piges: simpel, men rystende nok til at knuse et Hjerte og en Tilværelse.

*

Udpaa Sommeren kommer Rosen, som en Ridder i Guld og Flojel. Han veed af Intet; men vilde lee, om han hørte Snekløkkens Historie, og fortælle den for Georginerne og Narcisserne og sin Brud, den kongelige Lilje.

Men se, hvert Foraar kommer jo Snekløkken igjen paa sin Plet. Skulde hun engang have blusset af Liv før Rosen bedrog hende eller hun maaskee selv bedrog sig med Indbildningen om hans Kjærlighed, og den blege, jeg talte med, og som jeg saae forsvinde, kun være Gespenstet, som hvert Aar gjenopliver sin ulykkelige Lidenskabs Historie?

2. Historikeren Munthes sorte Kat.

○ vidunderlig deilige sorte Kat, hvorfra kom du, letsvævende som en Taage, sagte somom du vilde betro mig en Hemmelighed? Ak ja, den sørgelige, at din Herre havde forladt Dig. En Oriental vilde kalde dig Nattens Diamant; en ufordærvet Hedning vilde dyrke dig som en formummet Dæmon; men Jeg troer, at Du selv er en Fee, omfortryllet til en Kat af en overlistig skinsyg Medbeilerske, eller en Prinsesse fra et fjernt Land, forvandlet til hvad du synes at være formedelst et Forræderi i Kjærlighed.

*

Brudens Handsker ere ikke hvidere eller blødere end dine Poter; Jomfruens Haand ikke uskyldigere; thi skulde der engang være Blod paa dem — hvem har da beregnet alt det, Roserne have maattet udgyde forat pryde Skjønheden? Topasen og Smaragden lyser ikke som dine Øines Speile af gjenemsigtigt Guld; Steenkullets friske Brud er mat imod din glittrende Sorthed, der ligesom er oversprængt af et Regnstov af knuste Perler.

*

Ak! saaledes lister Døden sig omkring os paa lydløs

Fodder. Saaledes stryger den med trolos Venlighed, mild som et Pust, de fagreste Kinder; saaledes forfølger den os overalt med stirrende Øine, i hvis gule Flammer et sort Glødpunkt af Begjærlighed finder frem som en uforbrændelig liden Djævel i Helvedes Luer.

*

I Graven maa det være somom der paa den Dødes Bryst ligger en Kat, stirrende i Mulmet med fosforskinnende Blik ind i det brustne Øje, gennemskuende hans syndige Hemmeligheder, knugende tung som en Marmorløve, indtil de vise sig een for een, uden Lyd i de rædsefulde Miner.

*

Kun een gemmer den Døde mellem de sammenbidte Læber: kun een Hemmelighed, som han vil søge at skjule for det gyselige Blik, for de Kloer, der ligesom gennemrage hans Indre. Det er den, hvorom han fortvivler; den han ikke tør røbe med en Mines Zittren forat Katten paa hans Bryst ikke skal forvandle sig til en Slange og stikke sit Hoved ind i hans Hjerte.

*

Men endelig efter tusinde Aar, i Sekunden da han ikke mægter længer at bevare sin Hemmelighed under det kvalfulde Tryk, da den vil forraade sig for det utaalelige Blik — endelig, i denne Sekund faaer han Luft i et Skrig. Den Albarmhertige hører det. Paa cengang er det somom Himmelhvælvet revnede overalt under indstrømmende Floder af Lys. Det knugende Uhyre flyer. Dødens Mellemrum er forbi. Aanden forlader sit Liig, og stiger op mellem de Himmelske, hurtig som den stjernelige Draabe fra Kildens Bund forener sig med den skinnende Overflade. Bjerger skulde han bære i sin Flugt.

*

Vidunderlige Kat! du gør mit Hjerte blødt med din milde Strygen mod min Kind. Du sørger. Din Herre har forladt

dig, men hans Ven har fundet dig som en kjær Huusgud i et Tempels Ruiner. Stryg dig fortrolig mod min Pande, som du gjorde imod hans; thi maa du ikke da elektrisere hans Aand med nogle af disse Funker, den udsprængte over Sagaernes gamle mørke Ruller?

En slet dansk Fremstiller af Hakon Jarl.

Dine Landsmænds Tort, hvem Hakon slog ved Thy,
Du blodigt har paa Hladejarlen hevnet.
Thi Du af Hakon (han, som, dræbt af Karkers Kniv,
igjen fremsprang til Liv paa Oehlenschlägers Bliv)
i Seirens Overmod ei mindste Stump har levnet.
Nu, om ei Karkers Løn, saa vent dig Karkers Ry.

Skinke- og Sylte-Vise.

(I den Schmahrskes Stil)

(Mel. Gubben Noah).

Julegrisen

Julevisen

har fortjent at faa.

Hvis Princip for Dyder

øget Offer byder.

hvo kan taale

vel at maale

sig med Grisen saa?

Kun at made

Andres Fade

er dens ædle Meed.

Derfor spekulerer
 den, imens den tærer.
 paa hvorlunde
 dog den kunde
 blive rigtig feed.

Mangen Præst er
 Grisens Mester,
 mangel Skrifer med:
 mangel tyk Madame
 grunder paa det Samme.
 men de tænke
 ei at skjænke
 Andre Fryd derved.

Meget mere,
 hvis den nære
 Gisen kommer til,
 tage de det Bedste
 fra sin egen Næste.
 Det er ikke
 hvad den skikke-
 lige Døde vil.

Sig at dele
 til det hele
 Selskab er dens Meed.
 Maa jeg da ei bede
 om lidt af det Fede.
 Ellers smager
 det af mager
 Christenkjærlighed.

Hid med Skinken!
 Den Cithrinken
 vil jeg spille paa.
 Og foruden Sylte
 kun som luftopfyldte

ustle Nuller.
tomme Huller
Julens Dage staa.

Serenade

af „Venetianerne.“

○ søde Nat, du Geist af yndig Dag,
jeg veed, du muntres af Citharens Slag.
at du kun lytter, naar du dybest tier,
til Fromheds, Sorgs og Elskovs Melodier.

Ei Stjernenattens Negerdronningpragt.
ei Dagens gyldenblaa Emalj slig Magt
har over Hjertet, som din Maanes Smilen.
saa from, som Helgenens i Dødsenshvilen.

I slig en Nat. med Maaeneglands saa reen.
at den til Marmor bleger hver en Steen.
og fængsler som med Sølvplader Voven.
og tvinger med et Flor til Tysthed Skoven . .

I slig en Nat, da drømmer Armods Søn
sit Suk saa mægtigt som en Engels Bøn;
hans Hytte reiser sig paa slanke Søiler:
til kjøligt Efav blive Fangens Bøiler . .

I slig en Nat er strengest Jomfrus Bryst
for Sukket aabent. aandet fjernt og tyst.
Det ind ad hendes Jalusier finder.
Indsuget det i hendes Barm forsvinder.

Velkommen, Georg Fein!

I min Pokal det klinged
 iaftes af sig selv,
 som om en Ring sig svinged
 rundt i dens gyldne Hvælv.
 Tre Gange klang det, trende,
 som om der Perler faldt.
 Jeg tænkte: mig kanhænde
 et Varsel blev fortalt.

Hvad Bud mon det betyder?
 Et Glædens er det vist.
 Saa lifligt ikke lyder
 en varslet Sorg fra Hist.
 Det kan en Ven ei være,
 i denne Time død.
 Nei, heller en er nære.
 ilive, frisk og rød.

Og se! just som jeg vilde
 Pokalen hælde fuld,
 og hver en Draabe spilde
 ud i den sorte Muld,
 i Tanken, at da springer
 en Geist af Jordens Skjød,
 som mig Forklaring bringer
 paa hvad den Klang betød . . .

Da se! i Vinen speiler
 et Aasyn sig bekjendt:
 min Feins, den raske Seiler,
 just nu tilbagevendt.
 Det stod i Gyldenramme,
 i Perler fattet ind.

Hvert Haar det var det samme,
 hver Fure paa hans Kind.

Deg sprængt med Hvidt var Haaret,
 O Syn, hvor slet du saae!
 Hver Kummer, han har baaret,
 er bleven Blommer smaae:
 smaae Malver og Linnæer
 fra Serafiners Bed,
 og Paradisets Træer
 sin Sne har drysset ned.

En Fred laae paa hans Pande,
 hvor Tanken rulled før
 som mørke høje Vaande,
 som Skyers revne Slør.
 O mon Germanerinden,
 hans Moders Skygge, tyst
 og mildt som Søndenvinden
 just har sin Georg kyst?

Og i hans Furer legte
 nyfødte, muntre Smil.
 omkring hans Mund bevægte
 de sig med Straalers lil.
 O Sorg! hvo kan dig hade,
 saa yndig i din Død?
 Du gjør af Rosenblade
 din Yndlings Aften rød.

Han elsket har dig ærligt
 — o dybt, med Blod og Marv!
 Derfor hans Smil er herligt.
 hans døde Kimmers Arv.
 Hans egen Død om Munden
 det finder blidt som nu.
 Nu, da hans Sorg er svunden,
 o Glæde, kom nu du!

Lad nu Pokalen klinge
 for gjæve Georg Fein!
 Jeg ud en Skaal vil bringe
 for gjæve Georg Fein.
 Mit Blod det skulde springe
 for gjæve Georg Fein.
 Thi Vinen er for ringe
 for gjæve Georg Fein.

17de Mai 1843.

(A la Schmah. Gammel Melodi)

Hammerslag
 hør's idag
 overalt at laate.
 Aldrig før den Dagen fik
 saa bedrøvelig Musik.
 Derfor og
 i en Krog
 vil jeg ud den graate.

Nei, jeg vil
 strikke til
 Publikum en Hue.
 Den skal være ganske hvid:
 slig en, som ved Nattetid
 findes paa
 gammel graa
 Høker i hans Stue.

Er du kjæk,
 slaa saa væk
 Kneps udi din Lomme!

Vil du have Festmusik
 kan du jo et Tiktiktik
 i din Pisk
 paa din Disk
 noksaa lystig tromme.

Hvisk saa da
 et Hurra
 i din Naboes Øre!
 Kanske da, til Dagens Priis,
 du af ham paa samme Viis
 faar et kjækt
 nævedækt
 Hurraraab at høre.

Hvis du vil
 have til
 dit Hurra Salutter,
 slaa da Klap med Vaatter paa!
 Andre Skud de duudre saa.
 Fyr nu for
 gamle Nor
 og de norske Gutter!

Men hvorfor,
 kjære Bror,
 skal vi disse ligne?
 Nathuen for os ei due'r.
 Friere er vor Natur.
 I vort Lag
 Majens Dag
 vil vi højt velsigne.

Herman Ruge.

Bed Gud om en Retfærdigs Død!

O, den dig bedre frommer,
end om dit Liv som Bækken flød
imellem Vaarens Blommer!
Bed om en Grav, mens Du er rød.
om venlig Host og Hvile sød
midt i din travle Sommer.

O saa Du Ham, hvis Stov vi nu
i Gravens Dyb nedsænke.
Du vilde Døden uden Gru
som venlig Engel tænke,
der smilende til Ham var traadt,
og, om hiin Nat den havde graadt,
da var det for hans Enke.

Hans Læbe smilte, som om nys,
for Dagdry var oprunden.
Han havde faaet Engles Kys
paa Pande, Bryst og Munden.
Han laa som bunden af en Drøm,
som om i søde Tankers Strøm
Han slumrende var funden.

Far hen, du Ædle, hen i den!
Du bedre ei kan drømme,
end om dit Liv i Himmelen
forbi dit Blik vil strømme.
Du tog dit Barnehjerte med,
og Maudens Daad kun Dødens Fred
kan lønne og berømme.

*

Bed Gud om en Retfærdigs Død:
om Hans, som nu paa Bunden

af denne Hules mørke Skjød
 har Himlens Indgang vinden.
 O, hvis som Han vi leve kun.
 man finder os en Morgenstund
 som Han med Smil om Munden.

Velkommen hjem til Robert H * * *

Velkommen hjem, vor gode Bob!

Velkommen hjem!

Nu op og nedad Dovres Top

Du Resten gjør i strakt Galop

til gamle Fatter siger stop.

og trækker frem

de bedste Flasker, som han har;

og var vi der, vi hjalp din Far

med dem.

Thi Du est kommen ifra Rom,

ja fra Paris

i Sind og Sjel ei skiftet om,

trohjertig, norsk og sønlig from:

og, skulde Pungen være tom

paa Ungdomsviis,

saa tænker jeg, at Fatter tror.

at Ho'det fuldt er Godtkjøb for

slig Priis.

Paa Ætna har Du været med?

Paa Ætna? O!

Velkommen da til Os, som ned

om Bollens Krater har i Fred

os sammen sat i Sikkerhed

i hjemligt Bo.
Ikvel den flammer til Din Priis;
thi Du er bleven Normænds Viis
saa tro.

Men Død, Ulykke, Spot og Spe
hver Den, som gjør
sin Fader Skam, sin Moder Ve
ved sig som Jean de France at te
saasnart han fik Paris at se
(ja kanske før).
Thi Mangeren er bleven Nar
i Kjøbenhavn, naar Emnet var
der før.

Ved Overfører Ulrik Møllers Solvbryllup.

Hvad Sværmerier er det som henføre.

I To! i denne Aften Eders Sjel?

Mon I Fiolerne og Floiten høre,

som klang for femogtyve Aar ikvel?

Paa Bruden Brudgoms Øine kjærligt hvile.

De flamme . . Aften, kommer du igjen?

Mon Han paany i Dandsen ned vil ile,

i den, de sammen Bryllupsaftnen treen?

Det var en Drøm. Han saae i Tanken Hende,

med Myrthebrandsen i det dunkle Haar.

Men Dandsen, som de treen, har jo ei Ende

endnu selv efter femogtyve Aar?

Han endnu stedse Hendes Haand jo holder

saa ømt og trofast til sit Hjerter trykt,

som dengang Brudeslørets hvide Folder
var med de friske Myrthegrene smykt?

Og paa hinanden hvile Begges Oine
som i hiin Aftens jublende Quarrée,
skjøndt hine femogtyve alt Hensfloine
har overdrysset Lokken med sin Sue.

De Blomster — o de ere Livets bedste,
vel skjønnere end Myrthens hvide Flor,
og samme Engle dem i Haaret fæste,
som tegned op, hvad I hinanden svor.

Thi Aar, ja Aar er Kjærlighedens Prove,
ei den i Fryd hensmeltende Sekund,
da Elskeren i Kysset kunde røve
det første Ja ifra sin Elsktes Mund.

Nu toner det, af Dagene bekræftet,
med Glæders og med Sorgers Eed belagt,
saa stærkt somom til Stjernerne det heftet
var blevet evig af Dæmoners Magt.

Det er det. Eders Pagt er nu udrustet
for fleer end andre femogtyve Aar.
I Livet ei og ei i Døden brustet,
den hisset først sit bedste Bryllup faaer.

Da sænkes ned i Hallen Stjerners Krone:
i Paradisers sode Dunkelhed
Serafers Floiter og Fioler tone . .
. . O Venner, vare ogsaa der vi med!

Norge til Amerika

ved Ole Bulls Digreise.

① Amerika, betro'd
 har jeg dig med ængstlig Anen
 Ham, min Fattigdoms Klenod.
 Ham, mit Hjertes bedste Blod!
 Lad Platanen
 kjærligt ham imødebruse.
 Alleghannen
 ham i venlig Grotte huse.
 Susquehannen
 som en dæmpet Harpe suse
 Ham, min Elskling, ham imod!

Han med Buens lette Spil
 kan til Dands din Panther tvinge,
 og (hvad der skal mere til)
 Slave-Ejeren til Smil.
 Han kan bringe
 Carolinas arme Neger
 til at springe
 gladere end Barn, som leger,
 sig at svinge
 snellere end Hjulets Eger . .
 O, Han kan det, om han vil.

Men, som om hans Bue blev
 pludselig med Tordner svanger,
 som om den i Luften skrev
 trylleformlet Frihedsbrev.
 Skræk og Anger
 fylder Herrens Hjertekammer
 som med Slinger.
 tusind Blik i Mulmet flammer
 hos hans Fanger . .

Ve ham, ve ham! Slavens Jammer
klagende min *Bull* beskrev.

Far da hen, far hen, min Søn!
Lad din Tryllebue skjænke
arme Negers Suk iløn
Styrken af en bønhort Bøn.
saa hans Lænke
for dens Strøg maa sonderbriste!
Da sig sænke
signende Platanens Kviste.
og jeg tænke
kan med Stolthed, dig at miste.
Ole Bull, min Søn, min Søn!

Thi hist Vest, did Du vil fly.
er min egen Friheds Kjerne
voxet i Plataners Ly,
baaret hid paa svanger Sky.
Derfor gjerne
vilde jeg taknemlig sende
til dens fjerne
Fosterland ved Havets Ende
herlig Stjerne.
og af dem, som hjemme brænde,
straaler ingen med dit Ry.

Tiedemanns Petum.

(Ved en Pibe Tobak efter et behageligt Budskab).

Snak med denne fine blege
 Sommerkvellens Trylletaage
 over Enge,
 hvori Alfer skulle lege,
 Feer, som forlænge vaage
 oven Senge,
 holde alt til Morgnen Bal!
 — Tiedemanns Petum! Tiedemanns Petum! —
 I dens lyse Skyer svømme
 Sylfer og Sylfider ømme.
 Englehovder tusindtal.

Hvor de boltre! hvor de hoppe!
 Snart det er som store klare
 Perler briste,
 som om hvide Rosenknoppe
 sprang isønder og en Skare
 Alfer viste,
 som i deres Bæger laa.
 — Tiedemanns Petum! Tiedemanns Petum! —
 Mig en Englevagt ompænder:
 døde Venners Aasyn kjender
 jeg i disse Masker smaa.

O hvor smukke, skjondt saa spæde,
 disse Aasyn, jeg ei glemmer!
 Smukke, blege,
 ligne de paa Blaat en Kjæde
 ædle Alabastergemmer.
 (De, som svege.
 ligne sortegraa Agat).

— Tiedemanns Petum! Tiedemanns Petum! —
 Træk for Træk jeg sammensanker

af min *Maurits, Henrik Anker*
 min Erindrings døde Skat.

O livsalig Guddomsglæde!
 Sky'er udaander jeg, og mine
 Skyer vrinle.

Høje Geister dem betræde,
 Engle svæve, som i sine
 lyse Himle,

tydeligt mit Blik forbi.

— Tiedemanns Petum! Tiedemanns Petum! —

Læben aander ud en Sommer
 hvide og violblaa Blommer.

Drømme vugge sig deri.

Her, her er mit Kongerige
 inden disse hvide Bjerge.

 som saa hvalte
 rundt mig taarne sig og stige.
 fulde af en Slægt af Dverge.
 der gestalte

flux sig efter mit Befal.

— Tiedemanns Petum! Tiedemanns Petum! —

Vil jeg, flux de af dens Skyer
 bygge marmorsoilte Byer
 og en prægtig Kongesal.

Vil jeg, flux min Armod haste
 de med Guldstøv at besprænge;
 rundt min Hytte,

let som om de Slør udkaste,
 brede de violblaa Enge.

 . . O hvad Bytte
 mod Novembers udenfor!

— Tiedemanns Petum! Tiedemanns Petum! —

Paa mit Hoved valmuprægtig,
 gylden, skjøndt som Guld ei vægtig.

Kongekrone sat jeg tro'r.

Ja, her er mit Kongerige!
 her min Republik (den sande)
 inden disse
 Grændser, som mod Fjernet hige,
 blaauende om glade Lande!
 her mit visse
 odelsegne Landestrog!
 — Tiedemanns Petum! Tiedemanns Petum! —
 O hvor stolte Idealer
 ere mine Generaler
 i mit ~~G~~inistan af Røg.

Archiv-Vise.

Archivaren,
 — Gud bevar'en!
 kvæles fast af Støv.
 I sit Kjælderlukke
 maa med Savn han sukke
 mod Pokalen
 tømt i Svalen
 af det friske Løv.

Udenfore
 høje store
 Træers friske Suus
 trænger til hans Øre.
 Ha! han maa dem høre;
 han er bunden
 dybt i Grunden
 under Agershuus.

Nattens Fugle,
 Ravn og Ugle

føre bedre Liv.
 Frit de kan derude
 rundt om Faarnet tude:
 men hans Tunge
 kan ei sjunge:
 den er tør og stiv.

Hvilken Slyngel-
 „Esel-Yngel
 kan misunde ham.
 om han i Madera.
 Guldvijn fra Frontera
 Struben lædsker.
 eller vædsker
 Støvet med en Dram?

Sine Skroller
 vel han holder
 i en høj Respekt.
 Men hans Sjel og Tunge
 hylder Nord. det unge.
 om han kvæder
 Oldets Hæder.
 af sit Støv bedækt.

Deraf roder
 han Klenoder
 for sit Norge frem.
 „Eressagn han henter
 frem af Pergamenter.
 Intet heller
 han fortæller.
 end Alverden dem.

Archivaren
 — Gud bevar'en! —
 elsker da sit Støv.
 Han i det jo finder

Norges Hædersminder.
 I sin Kjælder
 boer han heller
 end blandt Rankens Lov.

Dorthea Gloersen.

Saa stille gaar Nymfæen under
 sin tyste Indsjos dybe Blaa,
 som hun forsvandt for ham, der grunder
 histhenne over Tabet saa.
 Som Tonen i et Instrument,
 saa leved Hun, saa har Hun endt.

Thi væver Døden selv i Floret
 en Krands af unge Roser ind;
 thi hendes Liv, skjondt Døden svoret,
 var viet Livets Glæder ind.
 Forbi! forbi! . . . I Gravens Hjem
 Han veed, Hun bedre har, end dem.

Der groe de graynedlagte Kjerner
 som Zvibler op i Liljers Glands.
 og Ømhed øjner ingen Fjerner
 fra hendes Hjerte og til Hans.
 Til Hans? — O, Død, nu sejrer Du!
 Nei. Døden har kun dette Nu.

Til „Intelligenssedlernes“ Factor, Jensen,

paa hans 63de Fødselsdag. (1ste Juledag 1843).

Mel. Gubben Noah.

Gamle *Jensen*

(„Telligensen“)

har idag levert

Døden udi Hænde

Blade sexti trende

af sin lille

Livspostille

sat og korrigeret.

Vist paalænge

har den strenge

Principal ei faat

Text saa reen at læse . .

Lad ham paa sin Næse

Briller sætte, —

knap at rette

finder han lidt Smaat.

Derfor hefter

han bagefter

nye Blade ind:

Livsensark *in blanco*,

Folio nyt *in banco*.

Tigang trende,

kan vel hænde,

faar det gamle Bind.

Da kan Døden*

ufortroden

lukke Bogen til.

Permen han begrave!

men til Julegave

han forære
Engles Hære
Jensens Livspostil.

Den vil smage.
ja behage
vist af dem Enhver.
Thi med skjonne Skrivter
staar deri Bedrivter.
som belønnes
hist. og skjønnes
bedre der end her.

Naar vi ende
sexti trende.
gid vi Alle da
saa korrekte være
som vor brave kjære
gamle *Jensen*.
„Telligensen!“
Gubbeus Skual! Hurra!

Med „Tone“, Maurits Hansens sidste Novelle.

Ak! imellem disse Blade
og den himmelske Novelle.
Maurits Hansen nu for glade
Serafiner maa fortælle.
har hans Dødssuk tont: Vi have
her i Haand Hans sidste Gave.

Harde Døden Pennen revet.
for han endte. Ham af Haanden.

„*Tones*“ Slutning digtet blevet
 var blandt Himmelske af Aanden.
 Elsket vilde de hans *Tone*,
 Engelen som Bondekone.

Muntrere da var tilvisse
 hans Fortællings Ende vorden.
 Thi en serafinsk Novelle
 skjøndt begyndende paa Jorden.
 ender ei ved Graven; denne
 er kun et Kapitels Ende.

Tones Fryd, da Hjertet kunde
 af sin Kval omsider briste.
 da hun hørte selv, hvorlunde
 Mulden faldt paa hendes Kiste.
 maatte han i Skjaldefale
 da i Engles Kreds afmale.

Hendes nye Skjønhed, dannet
 i den Gravnedssænktes Billed.
 skabt af Lys med Skygge blandet.
 Perlens ligt, saa skjært formildet.
 skildred Han med Skjaldegaver
 da for lyttende Serafer.

Og hvorlunde Himlens Fyrster
 sig forelskede i Hende.
 at et Bryllup med den Bedste
 blev tilsidst Novellens Ende
 — dette alt om *Tone* vilde
 Han for Englene afbilde.

Og af deres Smil han fatted.
 hvor dem Døden lidt betyder.
 at de fryde sig, naar Klokken
 til den Edles Liigfærd lyder.

Vi, vi fatte ei den Glæde.
Vi, som for den Tabte græde.

Og naar endt Han havde, vilde
Jubel gjennem Himlen lyde:
„Held os! hid en Skjald er kommen
for de Himmelske at fryde!
Elskte Digter! du fortælle
maa os endnu en Novelle!“

**Til Sognepræst Hesselberg, paa hans Hustrus
Begravelsesdag.**

● Mand og Præst! af Gud Du prøves
i Troens Trofasthed idag.
I Kamp med Død og Sorg Du øves.
Nu tæller Gud Dit Hjertes Slag.
Lad slaae, men som et Sejersværk!
Du sejrer, thi din Tro er stærk.

I sidste Smil, som over Kinden
din elskede *Alette* gled,
imellem Englen og Christinden
forsvandt den sidste Forskjel med.
Det er jo Dødsmysteret, Præst?
Det er, det er: Du veed det bedst.

Thi vende frejdig Du tilbage
til Huset, som hun har forladt.
for ind sin Plads i det at tage.
som over Stjernerne er sat.
Der venter hun paa Dig og dem.
som sørge i dit ode Hjem.

Og naar din egen Læbe blegner
 med omt Farvel til Dine hen,
 med fromme Kors hun den betegner,
 og kysser Livet frem igjen.
 „*Alette*,“ hvisker da din Mund,
 saa glad som i din Bryllupsstund.

Og Himlenes Serafer komme,
 en Højtidskrands de bringe med:
 et Barneansigt af hver Blomme
 vil smile frem i søden Fred.
 De ligne dem, hun dig har bragt,
 og ved dit Faderhjerte lagt.

Efter Døden.

○ da! didhen ei Sorgen naar!
 O da, o der ei Meen og Saar
 den Skjønhed, jeg til Legem faar
 kan skjænde eller skade!
 I Dybet af Algodheds Smil
 den unge Engel lys og mild
 sit Legeme af himmelsk Ild
 evindeligt kan bade.

Til Njøs-Dampbaaden Jernbarden.

Jernbarden selv kan sjunge
 sin egen Poesi,

som Bølgens hvide Tunge
 skal højlydt stemme i.
 Og alt som stærken Bølge
 har sjunget ud sit Chor.
 den i et Eresfølge
 med Perler strøer hans Spor.

Da maae vel norske Hjerter
 forene sig i Sang
 til jublende Concerter
 med Vovers stærke Klang.
 fra Minde, hvor nu Valen
 er rød af Kløvrems Blod
 til vi i Gudbrandsdalen
 alt øjne Dovres Fod?

Se alt som Snekken higer.
 som Fjernerne forgaae.
 se gamle Kongeriger
 i lange Omrids blaae!
 Som Mjøsens Kongethrone
 hist dukker Helgø frem.
 O her lad Sangen tone
 i Hjertet af vort Hjem!

Held dig. Vidundersnekke
 paa Mjøsens stolte Fjord!
 Dig som maa Minder vække
 om Dragerne i Nord!
 Thi staalsat er din Bringe.
 berømmeligt dit Navn.
 og. som til Kamp at springe.
 staaer Loven i din Stavn.

Gid frie Mænd du bære.
 Jernbarde, maa ombord.
 hvis Daad er Norges Ære.
 dets Glæde deres Ord!

Gid Frihedslaget flyde
 med Signen over dem,
 mens stærke Aander skyde
 den stolte Snekke frem!

Af deres glade Sange
 fra Dragesnekkens Stavn
 skal Stormen tiest fange
 det Norges dyre Navn.
 saa videnom det føres.
 og overalt det da,
 hvor langt paa Land det høres.
 gjensvares derifra.

Men skulde Frihedslaget
 forsvinde fra din Mast.
 som Blomsten, der er slaget.
 hvor Ljaen bider hvast.
 naar trælket er Nationen
 og knet i sit Sind.
 i Mjösen Gallionen
 du bore og forsvind!

Men før vil Skreja briste
 som usselt Leerfald ned.
 sin Skjønhed Toten miste.
 og Hedemarken med.
 Derfor vi kunne hæve
 vort Glas med disse Ord:
 „Jernbarden længe leve!
 Malmdragen i vort Nord!“

Sang paa Kong Carl Johans ottiaarige Fødselsdag.

I det dramatiske Selskab.

Mel. Gubben Noah.

Norges Gubber
 staae som Kubber
 midt i Skovens Ork;
 men Kong Carl alene
 staar med friske Grene;
 hoi og fager
 frem han rager;
 Kronen frisk og mørk.

Tiden gnaver,
 Gubben raver
 tidt for otti Aar.
 Stærken Stamme fulner,
 Lovets Friskhed gulner:
 ned i Taver
 Mosen laver
 med sit hyide Haar.

Haard er Barken
 nok paa Knarken
 knuldret, bruun og ru;
 men en frisk, en liden
 Kvist gror ud ved Siden:
 i de faste
 gamle Knaste
 er der Saft endnu.

Nordmandsbarmen
 holder Varmen
 længe længe kvar.
 Gamle Gubber hyide
 i sin venstre Side

endnu kjende,
 det kan brænde
 i det Blod de har.

Mange Vintre
 kan nok splintre
 Manddoms høje Top:
 men de gamle Gubber
 leve fort som Stubber.
 fra hvis Sidste
 friske Kviste
 endnu skyde op.

Ak, med Gammen
 Allesammen
 sidste Draabe Blod
 vilde fluxen byde
 for Kong Carl at flyde.
 hvis den blege
 Draabe kvæge
 kan hans Hjerterød.

Spar den, Gamle!
 Mens I ramle
 En for En i Støv,
 staar Kong Carl alene.
 høi, med friske Grene,
 stolt og mægtig,
 som en prægtig
 Gran, med evigt Løv.

Grene, spreder
 friske eder
 over vide Nord!
 Livsensstyrke flamme
 i den stolte Stamme!

Dyb og sikker
 Roden stikker
 i vor Fædrejord.

Engang Konning
 Halfdans Dronning
 drømte om et Træ.
 som mod Skyen frodigt
 skjød sin Krone modigt.
 Norden skulde
 i dens fulde
 Skygge finde Læ. *)

Gud vil lønne
 alle skjønne
 Drømme med at skee.
 Ja, paa Ragnhilds Drømme
 vi vort Bæger tømme! —
 Kongen leve!
 Høit sig hæve —
 høit det stolte Træ!

*) Snorre. Halfdan hin Svartes Saga.

Scene paa Christiania Theater

paa Kongens ottiaarige Fødselsdag. *)

(Scenen forestiller Hagbarths Værelse. Over Bogenolen et Par korshaugte Sabler. Kongens Byste paa en Piedestal. Et Laurbætræ og to blomstrende Rusetræer paa et Sidebord.)

Hagbarth

(flyttende de sidste Bøger væk idet Teppet gaar op.)

— — **S**e saa! Nu bort med Schweigaard og med Stang,
med Tingsret, Huusret og det hele Væsen,
som kanske gjør en lærd Jurist ved Læsen,
men høist uduelig til Digt og Sang!
Dog har idag min Pen for første Gang,
skjøndt ellers kun til tørre Gloser skaaren,
mig gjennem Poesiens Skyer baaren,
og Digter blev jeg ved mit Hjertes Trang.

(Banker paa Sidedøren.)

Madam?

(Maria kommer ind.)

Ah, Jomfru, *De*?

Maria.

Nu, Herr Student?

Hagbarth.

Jeg har et Ønske . .

Maria.

Saa vær det bekjendt!

Hagbarth.

Her kommer nogle Venner . .

Maria.

Intet Andet?

Velan, jeg sikkrer for, at kocht er Vandet,
og Lys i Overflod skal være tændt.

*) Personerne: Hagbarth, juridisk Student. En Moder. Marie, hendes Datter. Studenter.

Hagbarth.

Tak! Tak!

Maria.

Aa, ingen Aarsag! langtifra!
Det er jo Kongens Fødselsdag, den Godes;
og kan, Hr. Fætter, det Dem undre da,
om saadant Ønske, halvkvædt kun, forstodes?

Hagbarth.

(rækkende hende Haanden.)

Maria! —

Maria.

Hagbarth!

Hagbarth.

O, Maria, ret!

Gid altid Du forstod hvad halvt er kvædt!

(gaar rasht ud.)

Maria.

(Seende efter ham.)

Aha! — Men nu er ikke Tid at grunde
paa Sagn af flygtige Minutters Munde.

(Raabende ind ad Sidedøren.)

Kom, Moer! kom nu, og lad os ordne lidt,
skjøndt første Gang hos Hagbarth jeg opdager,
at Bøgerne er væk, og at hans Sager
er nogenlunde komne Hvert til Sit.

Moderen.

(En borgerlig klædt Kone, er kommen ind under
sidste Replik.)

Først Kongens Byste!

(Stiller den frem.)

Maria.

Ja! Og staa den skal
paa gamle Snorre som Piedestal.

(Lægger en Snorre Sturleson under.)

Moderen.

(Forændrende det.)

Nei, opslaaet bør den ligge: *der* just aaben,
 hvor det i Hakon Gamles Saga staar,
 at han helbredte Borgerkrigens Saar
 og knuste Brødres blodbesprængte Vaaben.

Maria.

Mon Hagbarths Faders Sabler — de derhenne —
 korslagte ikke skulde pryde smukt?

Moderen.

Nei nei, mit Barn; de brugtes jo i denne
 Fostbroderkrig, som Kongen selv har slukt.

Maria.

(Gjøreude til hver Strofe, som hun siger.)

Saa vil en Green jeg af min Laure bryde
 og dermed Kongens ædle Tinding pryde,
 og mine Roser, just i fulden Flor,
 jeg om hans Hjerter i Guirlander snor,
 og mellem alle disse simple Smykker
 et Kys jeg paa den Ædles Pande trykker.

(Under denne Replik ere Lysene omkring Bysten tændte
 af Moderen. Hagbarth og hans Venner træde ind,
 rangerende sig perspektivisk paa begge Sider af den.)

Moderen og Maria.

(Til de Indtrædende.)

Velkommen!

En af Studenterne.

Ah, hvor smukt!

Hagbarth.

O Tak. Veninder!

En Anden af Studenterne.

Blyllisk Digt er denne Rosengreen,
 som blomstreude om Kongens Bryst sig vinder.

En Tredie af Studenterne.
Og første Strofe jeg af Epopeen
til Heltens Priis i denne Laure finder.

Hagbarth.
Mit Digt er mat mod disse Tanker i
Marias Blomsters tause Poesi.

Maria.
Et Digt?

Hagbarth.
Maria, ja! og *Du* bedømme,
om jeg kan elske eller *kun* berømme.

Hagbarth.

(Trædende frem.)

Kunde jeg, som Solen letter
højt sig over viden Land
og med første Straale sætter
Alpers Tinder først ibrand
i en Krands om dunkle Sletter . .
kunde jeg nedblikke over
Folkets tusind Issers Vover,
vilde Blikket først nedglide
paa de gamle Gubbers hvide.

Mændene paa femti Aar.
hyllede i Dunkelheden
af de friske mørke Haar.
vilde jeg ej se derneden.
Synet heller ikke trængte
først ifra sin Højde ned
til de Mænd paa Sexti, med
sine Lokker graatbesprængte.
Gubber selv paa Sytti vilde
ej mit Bliks Beundring hilde:

men, som Tinderne, hvem Solen
 skiinner paa fra Midnatspolen.
 vilde hine hvide, faa
 Ottiaarige fremrage,
 og mit frie Øje paa
 sin Ærværdighed hendrage.

O idag, I Norges hvide
 Gubber! o idag, idag,
 jer Triumfdags Timer glide
 henad Himlens Stjernetag.
 Hver en Gubbe, sølverhaarig.
 som i Aar er ottiaarig.
 siger smilende idag,
 glattende de hvide Haar:
 „Børn! se Jeg er Kongens Jevning!“
 og med frygig Stolthed slaar
 Blodets svage svale Levning
 endnu nogle raske Slag.

O hvad Scene!
 O hvad herligt Syn at se:
 Folket bedende paaknæ,
 saaat *Carl Johan* alene
 knejsende som Konning staar
 mellem dem paa otti Aar!

O, hvi fyldes mit Øje med Taarer ved dette Syn: den
 ottiaarige Konge mellem Folkets Ottiaarige? kun de hvide
 Isser over Folkets knælende Mængde? Er det ikke skjon-
 nere, end om de stode der om ham som ung Prinds, med
 Vaabnene udstrakte, som Birkebenerne om Hakon? . . .
 Hakon! O liflige Ord, kling igjen! Thi tre Hakoner have vel-
 signet Norge, og Gud har ladet Hakon den Gamle, som forli-
 gede de blodige Bagler og Birkebener, komme forherliget igjen
 i Carl, i *Carl Johan*, som forligede de to blodigere Sonner
 af samme Moder: Bagger og Svear.

Derfor Bønner op fra Norden
 stige tættere idag
 end fra Skyens tætte Lag
 Sneen daler over Jorden.
 De i Herrens Skjød (højlovet!)
 falde og sig sammensamle,
 og *Han* vil dem sende ned
 over *Carl Johans* det gamle,
 laurbærkrandste, elskte Hoved
 som Velsignelser og Fred.

O, ere Folkets Velsignelser hans Livs søde Næring? El-
 ler ligge hans Livs Rødder i hans øgen Sjels Menneskekjær-
 ligheds Varme, saa de ere evig unge? . . . Tilhest! Den
 gamle Konge er tilhest! Nu knæler hiin Kreds af Folkets Ot-
 tiaarige og dets Mænd rejse sig . . Det røde Banner flager
 om ham . . Loven flammer . . Afsted! Hil! Hil! Normanna-
 konning, Hil! . .

Haanden hviler fast paa Sværdet.
 Ojet over Folkefærdet.
 Kongen spejder. Han opdaget
 Nøden har, som tyst har klaget,
 men som nu i Hyttens Dør
 smiler ved hans Syn som før.
 — Ædelhjerte, har Du fundet
 endelig din sidste Fiende?
 ham, som Du imøde stunded.
 ham tilsidst at overvinde?
 Kongens Oje funkler saa,
 sig i Rødme Kinden bader,
 Haanden Sværdets Tag forlader,
 arme Nød dens Hjelp at naa!

O, Folk! Guds Miskundhed er skeet med dig og din
 Konge: at dine Ældste endnu besidde ham, som de i sin
 Ungdom elskede. O Konning, om Du drog dit Sværd, skulde
 ikke det Mirakel ogsaa ske, at det udsprang i Blomster? Laur-
 bæret grønnes jo om dets Hefte? O Konning, trin ind i Hyt-

ten! Den vil være strøet med Skovens Eviggrønt af dens fatige Ejer, og den ottaarige Bedstefader vil rejse sig og sige: „min Konge, hvil her! Velsign mig! Jeg gaar foran herfra.“

Chor.

(Mel. For Norge, Kjæmpets Fodeland.)

Ja Gud velsigne *Carl Johan*,
den gode gamle Herre!
Gud signe gamle Norges Land!
Det vil ham ej undvære.
Her er ham Hjerterne saa tro,
her kan han trygt i Hytten bo,
som midt i Carleborgens Ro,
den gode gamle Herre.

Ak, naar til Himlens Stjerneborg
den gamle Helt vil flytte,
da blier i viden Norrig Sorg
i hvert et Huns og Hytte.
Han elsket er paa gammel Viis:
det blier et Allemands-Forliis,
naar gamle Carl med Paradiis
sin Kongestol vil bytte.

Da Norrige i Marmor hvid
sin elskte Drot vil skjære.
Gestalten af en Haraldid
skal højen Søkkel bære.
Paa Panden hviler Aand og lid,
om Munden leger Æmhed blid.
i Sekler stimler Folket did,
hans elskte Træk at lære.

Ja signe Gud vor *Carl Johan*,
den gode gamle Herre!
Han strøet har om Norges Land
Glands af sin Sejerære.

Og fra hans rige Hjerte flød
 der Lindring i den Armes Skjød.
 Han skar den Arme mangt et Brød,
 den gode gamle Herre.

Thi dale let, som Sneens Duun
 ved klaren Himmel falder.
 hver Time mild og blid og luun
 ned paa hans Hoveds Alder!
 Til *Oscars* Hjerte trykket tæt
 den blide Engel finde det,
 som søger *Carl*, naar Guds Basun
 til Himmelen ham kalder!

Kongen lider.

O, at der i al min Graad.
 Konge! var et Helsensraad
 for din svare Smerte!
 At der var en Helsebod
 i den varme Strøm af Blod
 i mit friske Hjerte!

Som en Reen og vilden Elg
 over hver en Frastands Svælg
 vilde jeg da springe:
 sank, bedækket af min Sved.
 for min Konges Leje ned.
 Frelse Ham at bringe.

Og jeg badede hans Fod
 i det varme friske Blod
 af mit eget Hjerte.

og i sidste Graad, som flød,
 svalte jeg med Balsam sød
 Kongens svare Smerte.

O, med Doden kjæmped jeg: —
 Som en Slange skal den ei
 paa en Helt sig liste.
 Jeg den frelsende Sekund
 i en Søvn saa sød og sund
 skulde fra den vriste.

Og naar Kongen vaagned saa.
 liig en Ørn fjernt i det Blaa
 Dødens Skygge svælte.
 Men ved Foden af hans Seng
 klang det som om brast en Streng
 naar den højest bælte.

*

O, Kong Carl, det Liig, man nu
 midt i Glædens Hast og Hu
 af din Hal mon bære,
 har en Nordmands Hjerte gjemt.
 hvori klang en Harpe stemt
 til hans Konges Ære.

Carl Johans Død.

(Kantate.)

Stille! Kongen fantaserer .
 Stille! Stille!
 Stille, Hellebardierer.
 som i Forgemakket spanke!

Mine Herrer Officerer,
 stille! Lad ei Hjertet banke!
 Kongens blege Læber spille:
 Perler liig af brystne Snor,
 som hentrille
 hvor de ville,
 sværme vildsomt nu hans Ord:
 og hans Tanker.
 liig de fine Alfespind
 drivende for Morgnens Vind,
 mellem Jord og Himmel vanker.
 Han i Paradiis sig troer
 allerede,
 skjøndt hans Geist i Feberhede
 flaggrer kun derudenfor.

Stille! Stille! Lad os lytte!
 Hvilke Syner
 maae sig skyggehurtigt flytte
 indenfor det brystne Øje,
 bag hvis Dunkle Hans Erindren
 netop nu med Stjernens Tindren
 friskest over Alting lyner!
 O Han smiler! . Mon Han seer
 Bearns Hoje
 sig at bøje
 for de stolte Pyrenæ'r?
 Mon Han skuer
 Fædrehuset, som det stod,
 da som Dreng Han det forlod?
 paa dets Gavl de samme Duer?
 samme Ranke ved dets Dør?
 Vist Han dvæler
 der derhjemme? Vist Hans Sjel er
 Barn igjen idet Han døer?

Stille! Stille! Lad os lytte!
 Hvilke Syner

maae sig skyggehurtigt flytte
 indenfor det brustue Øje!
 — over Marken spredte Fløje . .
 Bernadotte foran lyner . .
 Rundtomkring de fjerne Hoje
 Himmelen i Flamme staaer . .
 Ovenover
 Røgens Vover
 Trikoloren sig udslaaer . .
 Fremad, Brave!
 Fremad! *En avant, Français!* . .
 — O! Han andre Syn maa see
 for saa blidt et Smil at have:
 Børn i Himlens Port maae lee
 Ham imøde;
 Rosenkvast af Morgenrøde
 sin Velgjører bringe de.

O, hvad Under, om hans Tanke
 maa forvildes,
 naar i slig en Sværm Han hildes?
 naar Hans Øre ganske døves
 af de Hjerter, som i Himlen
 Carl Johan imødebanke?
 O hvad Under, om i Vrimlen
 Tanke, Syn og Sands forgaaer?
 om de mange
 Takkesange
 pludseligt Hans Øre slaaer?
 om de Arme,
 Han har varmet. klædt og født.
 Ham, de endelig har mødt.
 jublende imodelarme?
 om den Graad, Han stillet har.
 Ham forblinder,
 glimrende paa Engles Kinder
 endnu mere reen og klar?

Stille! Kongen troer sig hisset . .

Stille, Alle!

Stille! Alt til Paradiset

drømmer Carl Johan sig baaren . .

Stille! Stille! Lad ei Taaren

fuld og tung til Jorden falde!

Den Ham kan tilbagekalde

fra de Syner, som Han har.

Se! Han smiler,

som om spiler

alt Han ud sit Vingepar.

. . Tys! Han stræber

at fortælle hvad Han seer.

Tys! Hans Sjel er endnu her:

Oscars Navn er paa hans Læber:

Det er *Ham*, Han tænker paa,

Ham, som knæler,

Ham, hvis Mæle Smerten kvæler,

Oscar, Han, som hulker saa . . !

Stille! Kongen løfter sagte

sine Arme,

fromt ikors paa Brystet lagte . .

Faderen sin Søn vil favne,

Ham, sin Eneste, med Varme.

Ak! de zittrende ei magte,

dalende sin Kraft de savne;

og det Favntag, som Han vil.

i sin Dignen

en Velsignen

omforvandles langsomt til.

Haanden finder

famlende sit Hvilested,

dalt paa *Oscars* Hoved ned.

Paradisets Glands, som blinder

Kongens brystne Øje alt,

Livets Minder.

Jord og Himmel, Alt forsvinder,
da hans Blik paa Oscar faldt.

Stille! Tydeligt, men sagte.
som naar lunde
susende Skjærsommervinde
henad Græssets Toppe jagte
og i Æolsklang bortføres.
„Oscar!“ fra Hans Læber høres . .
Een Gang høres det: de magte
blege zittrende ei meer;
og fra blegen
Læbe vegen
Kongens Sjæl i Navnet er.
Thi en herlig
Engel i den samme Stund
lyttede ved Kongens Mund
saa nysgjerrig og saa kjærlig.
og da Navnet „Oscar“ lød.
Han henrykket
fyrigt Kys paa Læben trykket.
. . Engel! *det* blev Kongens Død!

Det norske Folks Sorg over Carl Johan og dets Hyldest til Kong Oscar.

Hvi græde hist i Kongens Hal
saa haardt de unge Prindse?
Hvi mørknes saa i Norges Dal
fast Sneen nu mon glindse?
Hvad Sorgens Bud er det som lød?
som frem i mørke Skyer flød?
Ak! Carl Johan forvist er død?
thi Alles Øjne glindse.

Ja Carl Johan forvist er død!

Vor Angest sandt har spaaet.

Saa var det som det Budskab lød.

der Norrige har naaet.

Thi er det Folket sørger saa:

thi er det tungt dets Hjerter slaae:

thi er det alle Klokke gaee.

Vor Angest sandt har spaaet.

Nu vender sig den Bonde graa

alt mod sin Hyttes Vægge.

Han Taarer har, men ikkun faa:

de maa hans Ord belægge.

Nu trille de, han har, ham ned

paa Bringen — o saa fuld og heed!

Du vidste, Carl Johan, du veed

du var hans Kjaeledægge.

Thi er der Sorg i Norges Land.

saa svar som det ei fristed;

thi Døden har dets Carl Johan

ifra dets Hjerter vristet.

Til Himmelen Han stegen er;

som Fyrste mellem Engle der

dog ned han til sit Norge seer.

Det har ham ikke mistet.

I Oscars Bryst, i Kongens, slaaer

Hans Faders ædle Hjerter.

og paa Hans klare Pande staaer

hvad Ham Hans Fader lærte.

Alt i sit første Kongeord

Han æret har vor Fædrejord.

Det dulmer mildt, skjøndt dyb og stor.

for Carl Johan vor Smerte.

En hellig Arv Han tager ved.

vel bedre end hans Kroner:

En òm og trofast Kjærlighed
 af begge to Nationer.
 Den er Hans dyreste Klenod.
 den er jo alt vort Hjerteblod.
 hvert Nordens Sværd, hver Bile god.
 som funkler om hans Throner.

Den er en Odel for hans Slægt;
 thi, Oscar, Du den ejer.
 I den er himmelsk Varetægt
 og skjønnest jordisk Sejer.
 For Dig, o Konning Oscar, vil
 Forjættelser den lægge til
 de hyldende Nationers Hil.
 hvis Kjærlighed Du ejer.

Paa Kong Carl Johans Begravelsesdag.

Den 26de April 1844.

Forgjæves skal Kapel og Kiste
 sig lukke over *Carl Johan*;
 thi Døden ei og Graven vriste
 Hans Træk ifra mit Hjerte kan.
 Der luer end Hans kjække Øje
 i min Erindrings dybe Grund,
 der skinner Panden end, den høje,
 og Smilet leger om Hans Mund.

Did ei Fortærelsen kan trænge,
 som slipper ind i Hans Kapel.
 naar Døren hviner paa sin Gjænge
 til Sørgetoget sit Farvel.
 Thi Kongens Træk i Hjertets Gjemme

med Taarer har jeg balsamert.
 og min Erindring ei kan glemme
 den ædle Skjonhed i ethvert.

Lad Landets Klokkeklang forstumme,
 mit Hjerte dog for Ham skal slaae
 saalænge Blod dets Kamre rumme,
 saalænge mine Pulse gaae!
 Lad Verden sine Klæder vende
 fra Sort til Purpur og Skarlag,
 mit Hjerte vil dog ikke ende
 for *Carl Johan* sin Sørgedag.

Som Stjernens Gjenskin ei sig bryder
 i Duggen blot paa enkelt Straa,
 men speilende fra Engen skyder
 sig tusinddoblet mod det Blaa:
 saa vil i alle Norges Sjele,
 o Salige, Du see forklart
 dit Billed, det jeg maatte dele,
 men som jeg har saa tro bevart.

Døg vil min Kjærlighed jeg maale
 med Alles i det hele Land.
 Deri jeg skinsyg ei vil taale
 i Norrige min Ligemand.
 Det er min frie Ringheds Hæder,
 en Glæde i min Sørgefest,
 en Blomst paa mine Sørgeklæder,
 at jeg har elsket Kongen mest!

Claus Ferdinand Tønder.

Artillerikapitain.

Carl Johan ei venter længe
 paa de hvide
 Stjerne-Enge
 for han faaer en Helt ved Side.

Brave, ærlige *Claus Tønder!*
 Skyggers Række
 Du begynder,
 som med *Carl* vil didhen trække.

Og et Hjerte vist hos Ingen
 mere modigt
 slog i Bringen,
 mere frygt, skjøndt koldblodigt.

Frederikssteen om Ham kan melde:
 Ham, den Kjække.
 Haldens Fjelde
 ønske at de kunde dække.

Om ei Glemsel Alting rammer.
 Borgen minde
 maa i Flammer
 brave *Tønder* paa dens Tinde.

O *dengang* Hans Øje brændte
 som hans Klinge,
 som den tændte
 Lunte. Han i Haand mon svinge!

„Fagrest Yugling var han“ — kunde
 mange blide
 Kvindemunde
 hviske om fra Gammeltide.

„Barns Gemyt i mandigt Hjerte“ —
 saa bekræfter
 i sin Smerte
 Hun, der sidder ene efter.

„Stolteste iblandt Soldater,“
 saa bevidne
 Kammerater,
 de, hvis Haar forlængst alt hvidne. —

Se ham hist paa Batteriet
 ufortrøden!
 Ei fortiet
 være Sandheden af Døden!

Livet fyldte i hans Bæger
 besken Drikke;
 Døden kvæger.
 Ve, Troløse! gør du ikke!

Død! o bedste Herrens Sendte!
 Ham, som blegned
 her, Du kjendte;
 sanddru Du hans Billed tegned.

Du, først Du ham ret betænkte.
 Æresgaven
 Du ham skjænkte:
 disse sidste Skud ved Graven!

For Ret og Sandhed!

Hans Majestæt Kong Oscars Valgsprog fuldbyrdet.

(Folkevisen paa Oscarsdagen den 4de Juli 1844).

(Mel. Ung Adelsteen paa Thingestød).

„**F**or Ret og Sandhed“ er et Ord,
 som Himlens eget Sprog maa ligne;
 det mægtigt er den hele Jord
 med alt det Bedste at velsigne.
 „For Ret og Sandhed!“ — Lad det skee:
 lykkelig vi da Jorden see.

Og hvis den Aand, som farer hen,
 kan sanddru disse Ord udsige.
 da er Sankt Petrus strax hans Ven,
 og aabner for ham Himmerige.
 „For Ret og Sandhed!“ Løsnet er
 ved Himlens Port — Gid saa var her!

Ja Held Os! Kongen selv har sagt:
 „De Ord jeg til mit Valgsprog tager.“
 Og sandt! i dem er herlig Magt
 mod Folkets Lidelser og Plager.
 Af Kongen selv sat paa hans Skjold,
 de aabne Norges gyldne Old.

Nu skal, ikraft af Kongens Ord,
 ei Bonden og hans arme Kvinde
 forlade sine Fædres Jord,
 i fjerne Vest sin Grav at finde.
 Ak! om ei Ret og Sandhed var,
 da Graven store Fortrin har.

Naar Ret og Sandhed er i Kraft,
 forsvinde De, der Folket suge,
 som Brems og Myg for Svøbeskaft.

naar Bonden rigtig vil det bruge.
 Det er som Dommersværdet sang
 i Konning *Oscars* Valgsprogs Klang.

Som Iglen i sin Mudderbund
 de sig bag sine Dynger gjemme:
 men fra den frelste Bondes Mund
 de skulle Kongens Priis fornemme.
 Hurra, Kong *Oscar*! I dit Skjold
 forjettet staaer vort gyldne Old.

Og Ret og Sandhed raader i
 hver Dommerhal, i Højensale:
 og nu maa hvert et Kryberi,
 som grebne Slange, dyrt betale.
 Hurra, Kong *Oscar*! I dit Skjold
 forjettet staaer vort gyldne Old.

Som med det klare Lynildsblink,
 Fortjeneste og Dyd opdages:
 de kaldes frem paa Kongens Vink,
 og frem til Æressæde tages.
 Hurra, Kong *Oscar*! I dit Skjold
 forjettet staaer vort gyldne Old.

I Folkets Barm har Kongen læst,
 og Skyen i dets Blik opdaget.
 Nu er den væk som Fnug for Blæst:
 thi Kongen rakt har Folket Flaget.
 Ja just det Flag Kong *Oscar* gav,
 som i hvert Bryst stod tegnet af.

Skarlagenrødt med Loven i —
 saa drømte Folket sig som bedste.
 Nu flyver ingen Ørn meer fri
 end Bann'ret op paa Borg og Fæste.
 Det er et Syn godt som et Ruus
 det Syn paa gamle Agershuus.

Ja, Koning! højrodt er vort Flag;
 saa er vort gamle Koningmærke.
 Gid vi for dig saa varm en Dag
 maa i vort Blod dets Let forstærke!
 Thi Ret og Sandhed har du øvt,
 det Folk gjort glad, som var bedrøvt.

Hvad kan sig Norge ønske meer?
 hvad røres i dets gamle Bringe?
 — At Folket selv liig Kongen er,
 og ta'er hans Valgsprog an paathinge!
 „For Ret og Sandhed?“ O Hurra!
 Hvad meer kan Norge ønske da?

Det Sol og Regn kan ønske blot
 maa falde jevnt udover Landet;
 dog ønsker det, at himmelsk Godt
 for Kongen er i Veiret blandet.
 Paa Ham gid Blomster regne ned
 fra Paradisets eget Bed!

Min Moder.

Skjøndt kun dunkelt — ved en Hvilen,
 som de fine Græsstraæes Zisken
 under Vindens Gjennemfart —
 i en Drøm mig aabenbart,
 er det dog ei meer en Gaade,
 som mig Hovedbrud forvolder,
 hvor min Moder sig opholder
 efter Aandens fri Behag,
 siden hiin den Rædslers Dag.

da vi miste
 maatte selv det Allersidste
 i den sorte krandsste Kiste —
 da vi saae med sortnet Blik
 hvor den dybere alt gik:
 med bedøvet Øre hørte
 gennem tunge Fald af Muld,
 at vor arme Fars forgrædte
 Smerte raabte paa „Alette;“ —
 saae med Øine graadtilslørte
 Graven voxte hurtig fuld,
 at i Sandets løse Spil
 Højen ligesom sig rørte
 indtil den blev klappet til.

Siden *da* sit Paradiis
 har Hun søgt hos sine Kjære,
 gjæstende dem skifteviis,
 Alle hende lige nære.
 Oftest hos vor stakkels Far
 sidder hun ved søvnløst Leje:
 ofte følger
 Hun de Eensomhedens Veje
 langs den skjønnede Vormens Bølger,
 som saa kjær hans Tungsind har.
 Naar hans Sorg hun ind har dysset,
 flyende hans Pande kysset
 med et hørligt „fra Alette,“
 Hun, den Ømmeste af Mødre,
 søger sine Børn, de spredte,
 upartisk og ligelig:
 dog af Søstre og af Brødre
 først den Førstefødte: mig!

— — Gjør Blaakammeret istand!
 Det skal nu min Moders være.
 Navn af hende altid bære.
 Friske Blomster sæt i Vand!

Roser, som hun elskte saa,
 altid skal i Vindvet staae:
 Bogen, som hun ei fik endt,
 ligge skal paa Bordet vendt,
 med det hornindbundne stærke
 Øjenglas deri til Mærke:
 Strikketøjet ligger hos
 (derpaa var hun Virtuos):
 og ved Sofahjørnet maa
 hendes Skammel ikke fattes.
 Alt med hendes Minde paa,
 som om det var indbrodert,
 som Relikvier skal skattes,
 Stort og Lidet lige kjært.
 Hendes Jomfru-Silhouette,
 fra den Gang hun Christianssands,
 Fødebyens, Skjønhed hedte,
 smykket med en liden Krands,
 gjort af nogle mørke Kviste
 tagne ifra hendes Kiste,
 under hendes Spejl skal findes.
 Og paa Væggen ligefor
 viser et Portræt — det sidste —
 Hende, som her stundom boer,
 skjøndt jeg hendes smukke Træk
 meget meer livagtig mindes
 end til Lærredet de bindes,
 hvorifra de blegne væk.

Nøglen stikker jeg i Lomme.
 Did maa ingen Fremmed komme.
 Heller end jeg det vil lide,
 skal det hede, at der spøger.
 Men hver Dag ved Middagstide.
 naar som herligst Lyset flammer.
 jeg min elskte Mo'r besøger
 der paa hendes eget Kammer.

Og som før, da jeg det pligted.
 allerførst jeg bringer Hende
 hvad som nyest jeg har digtet.
 Og „Jodinden“ jeg en Dag
 lægger da paa Bordets Ende.
 Den er ret i hendes Smag;
 thi med hendes Egne ikke
 hendes Kjærlighed var endt.
 Den i hendes milde Blikke
 var for Arm og Fremmed tændt.

— — O Lyksalige! nu maa
 Du de Æmhedsarme, som
 bundne i dit Hjerte laae.
 frit i Himlen sprede om.
 Men Du glemme ei, at lade
 Dine Hænder paa mig dvæle!
 Sagte, skjøndt som Rosenblade,
 hvem ei Vindene afryste,
 men som af sig selv neddale.
 vil jeg føle dem, og knæle
 under Din Velsignens tyste
 ømme moderlige Tale.

Auktion over „Grotten“.

Nu skal jeg blive — o saa arm.
 saa arm som ribbet Straa:
 mit Huus og Grund,
 min Hest og Hund
 skal sælges nu i denne Stund.
 Men jeg har Noget i min Barm.
 Juristen ei skal naa.

Det er et Hjerte med et Slag,
 jævnt som mit Stueuhr,
 I al min Nød
 en Vin saa sød
 jeg har dog i dets dunkle Skjød.
 Begeistret er deraf hver Dag
 min freidige Natur.

Men engang i min Ungdom gik
 det kanske lidt for fort,
 Af Bondens Ryg
 en Igle styg
 jeg vilde rive altfor snyg;
 men selv jeg fik et giftigt Stik,
 et Ar saa dybt og sort.

Kanhænde er det Overtro.
 kanhænde ikke med:
 men Tanken har
 jeg ganske klar,
 at for min onde Geist kun var
 den giftige og sorte Slo
 som Puppens Gjemmested.

Begyndt er nok Auktionen alt.
 Tænd mig en Pibe nu! . . .
 Ræk mig lidt Vand! . . .
 Jeg er en Mand:
 dog stundom svimler ogsaa Han.
 Mit Huus er med min Sved betalt;
 det kom mig blot ihu.

Kanskee nu i min Hytte skal
 en Høker fæste Huus.
 Min kjære Pult
 skal blive skjult
 af Flesk og Ost og Smør og Smult:

Øl trilles ind i Grottens Hal,
Kognak og Spiritus.

Lad gaa! lad gaa! endskjøndt jeg for
mit vakkre lille Huus
saae ødelagt
af Ildens Magt,
af Lynild tversigjennem jagt.
Til Vaaren ligger dog et Slør
af Blomster paa dets Gruus.

Lad Huset gaa! men Brunen skal
en ærlig Kugle faa . . .
Her er en Hud . . .
Kom, gjør et Bud!
Det Hul ei skjæmmer Tingen ud.
Men kjøb min Hund ei; dit Befal
den vil dog ei forstaa.

Jeg finder vel et Tag et Sted;
og er det ikke nok?
Snart fire Bord
og sex Fod Jord
er nok for aldrig En saa stor.
Min Genius skal flytte med,
min Viv, min Dueflokk.

Istedetfor min Pult et Bræt
paa Knæ jeg breder ud . . .
Kom, kjære Viv!
Din Haand mig giv!
Paany begynde vi et Liv.
Men er det værd? Hvis Du er træt,
da lad os gaa til Gud.

Jeg længe har paa Himlen se't:
meer stærkt er Stjernens Blink.
Mig syntes med

ved Søens Bred
 den var meer blaa — som Klokkers Bed.
 Hjælp mig, min Viv! Jeg veed ei ret,
 om det er Himlens Vink.

O! Stjernen blinked ikke saa,
 saa blaaned Søen ei,
 som hendes Blik;
 en Straale kvik
 mod Himlen skjød, en øm jeg fik . . .
 Kom, Viv! nu kan vi trøstigt gaa
 i Verden ud vor Vei.

Fra Dödslejet.

I. Paa Sygelejet.

(Indledningsdigt til „Jødinden, elleve blomstrende Tornekviste.“)

Det Iisdryps Rislen i min Barm . . ?
 og disse Stik af Ild . ?
 Lad Døden kalde det sin Seir!
 Det er min Himmels Foraarsveir,
 dens Vaarfrembrud — snart kold snart varm,
 min Saligheds April.

Dog kæmper Hjertet i mit Bryst
 mod Dødens Trængen ind.
 Det slaar den endnu Dag for Dag
 tilbage kjækt med tunge Slag.
 Mit Sind er roligt, klart og lyst
 som Kjær i Maaneskin.

Kanhænde *da* min Torneflor
 udsprungen jeg faar see?
 Først Kviste syv, saa to fremskjød.
 ialt der elleve frembrød.
 Og kommer ikke Dødens Le,
 den skyder fleer jeg tror.

Ak! blomstrer som i Gulistan,
 som Schiraz' Centifol!
 Dog søger Ingen eders Sted:
 I blomstre i den Eensomhed.
 hvorhen jeg er forjagt i Ban
 fra Folket, fra min Sol.

Ja til den øde Eensomhed
 af Landsmænd jagt i Ban!
 De vrede Daarer ikke veed,
 at den en herlig Urskov er.
 Som sluppen Fugl jeg levede der,
 som frien Indian.

Brasiliens Skov med Palmetrær
 af hundred Alens Top,
 hvortil den blaa Passionsblomst med
 Kamellien klattrer sammen op,
 saa stolt og pragtfuld dog ei er
 som denne Eensomhed.

Der mangler det paa Syner ei
 og Aandernes Besøg.
 Som Skyer, der gaa lavt og midt
 igjennem Skoven søge Vej,
 de Minder graa forbi mig tidt
 i Eensomheden strøg.

Dog maa jeg være bleven ramt
 her i min elskte Ørk
 af Trolddom eller Slangebid:
 min Arm er mat, min Kind er hvid.
 mit Blod det rinder nu saa taumt,
 og Aaren er saa mørk.

Ah, Døden har, den store Aand,
 blæst af min Livstraads Haar.
 Til Folk jeg vil mig slæbe frem:
 jeg gjerne vil fortælle dem,
 hvor sidste Plantning fra min Haand
 i Blomst i Ørken staar.

Se, om ei Honning drypper sød
 fra hver en Rosenknop!
 om ei hvert udslaa't Blomsterblad

er tegnet med et kjærligt Kyad.
 hver Roses aabne Purpurskjød
 en hellig Bog lukt op!

Blot Døden vil mig skjænke Frist
 til Floren frem er brudt!
 Men o! han har mig alt onsuust,
 mit Bryst med Knokkelhaanden knuust,
 med Blæserørets fule List
 mig lydløst gjennemskudt.

. . O Følelse som af et Bad!
 Jeg Alt tilgivet har.
 En Finger paa mit Øje kom.
 En Engels; det min Moders var.
 Nu er min Sjæl en toet Blom.
 saa nyfødt, barneglad.

2. Til Niels Dahl.

Giv mig en Flaske Sundhedsviin.
 og tag mit Renomee!
 Man dig da snart vil melancholsk
 og mig lykkelig see.

Send mig et Blad af Haabets Træ,
 og tag min Laurbærkvast!
 Naar du er bleven kjed deraf.
 den for din Føle kast!

Men giv du mig dit Hjertelag,
 og tag saa mit igjen!
 Det Bytte troer jeg saa omtrent
 gaaer op i op, min Ven!

Saa tornet som et feiret Navn
 ei Vejens Tistel er.
 O sad jeg fri paa ti Maal Jord
 og hedte bare Peer!

O Jordens Paradiis: en Plet,
 jeg havde dyrket Selv,
 en Halmhat og en Kofte graa,
 en Hytte ved en Elv!

Dog leve vil og døe jeg med
 min Harpe ved mit Bryst.
 Den vejer Intet op; thi den
 for al min Nød har Trøst.

Berømmet? Nu! Hvis jeg blier frisk,
 en Pibe god Tobak . . .
 Hvis du vil give en derfor,
 du til skal have Tak.

Kun eet Berøm — og det er dit,
 og nogle Faaes dertil —
 For Schaks og Zars og Sultans Skat
 jeg ikke bytte vil.

3. Norges politiske Forsvinden.

(Spaaet i den Constitutionelle.)

Naar Russerne komme,
 som yderste Dom,
 med Pauker og Tromme
 — Bombombelibom! —
 Til Kampen da op,
 til Død eller Sejer

hver Fiber du ejer,
min nordiske Krop!

Men, Norrig! o skulde
i Fred Du forgaa,
som Træer henmulde,
som Snefanner dø:
fra Gravhøjens Skjød
min Beenrad skal stige,
til Vaaben at skrige
hver Normannafød!

Hvor ende de Fjelde?
hvor fjernt i det Blaa?
Et Konningevælde
de omspænde maa.
Se stor som et Hav
hvor Mjøsfladen glindser!
Et Riges Provindser
fremstige deraf.

Ve, *Skuld*, om Du spinder
som Røsterne spaa,
at Norrig forsvinder
som Kilde i Aa:
o Gud! i min Grav
da lad mig forglemme
det herlige Hjemme,
Du Normanden gav!

4. Moderens Korstegn over Barnet.

(Barnekammer-Julevise).

„**V**ist, Barn, er Spurven iaften mæt.
Han sidder alt under Taget tæt.

Han op skal aarle, at hilse fra Tag
Jesu velsignede Fødselsdag.

Thi spiste han tidlig sit Julekvels-Maal;
hvert Korn han pilled af Gyldenskaal.

Gud signe dig dog, som spørger derom!
Det husker Han Dig i din Alderdom.

Bliv graa som Spurven — der kommer den Tid —
Han sender dig altid en Julefest blid.

Nu takke du Gud for du selv er mæt
og for den lillige Julekvelstvæt!

Thi nu, mit Barn, du uden Skam
gjerne kan lege blandt Himmels Lam.

Med Kors paa Pande og Kors paa Mund,
sov sødeligt nu til Morgenens Stund!

De Korstegn svæve, til det blier Dag,
da op og ned paa dit Aandedrag.

Som spaltede Rosenkviste i Luft
de svæve dig over med lillig Duft.

Men naar det gryer ad Dag igjen,
og Aandedrættene tystne hen —

Da staar ved dit Leje Jesus alt,
saa skjon som Drømmen ham af har malt.

Og flux paa'dit dalende Aandedræt
han fanger de svævende Rosenkors let.

Dem flytter han saa til Vinduet hen.
Der seer om Morgnen du dem igjen.

*

— Vaagn op da, Barn! Det er Juledags Gry.
Spurven alt sidder i Neget paany.

Op, op! og se den deilige Flor,
som over det hele Vindu gror!

Den maa du tyde, den Billedbog!
Den taler din Juledrøms yndige Sprog.

Det er dine Drømme den Julenat,
i Glas og Ramme af Englene sat.

Men mellem det Alt du finder dog vist
de tvende Korstegn af Rosenkvist.

Du der kan se Paradiis, om du vil.
Den Mængde af Blommer strækker nok til.

Blandt Blommernes Mængde og Stjernernes Flok
du finder de blomstrende Korstegn da nok.

Thi Jesus selv i det Drømmespind
som herligste Pryd har flettet dem ind.

De freded din Slummer og gjorde, at Du.
o Elskede, drømte med Englenes Hu.

*

. . Du græder, mit Barn, fordi de forgaa?
To nye min Haand skal dig tiudrende slaa.

Før bliver paa Funger Fyrstenen arm
end paa sin Æmhed Moderens Barm.

Og Moderens Kjærlighed ene det er,
som gemmer betroet det Korsets Myster.

Hun Korstegn kan slaa, der straalet med Klang,
som om af smaa Sølvklokker fulde de hang.

Hun Korstegn kan slaa om de elskede Børn,
som laa de under bredvingede Ørn.

Var Barnet hiinsides Havet, jeg tror
som skinnende Seil didover de for.

Saa bæres da Barnet, det værnløse Kryb,
imellem to bundløse Kjærlighedsdyb:

Imellem en Moders Æmhed og Hans,
der gav med sit Hjerteblod Korset dets Glands.“

5. Til en blind Dame.

Det, ædle Dame, har jeg fattet,
det har mig Ord og Aasyn sagt,
at Gud har rigelig erstattet.
En Engel ifra Lysets Lande
har blot sin Finger over Øjet lagt
imens den kysser Deres Pande.

6. Efter et Damebesøg.

Nu Liv jeg haaber;
 dog ei af Pulver, Piller eller Draaber;
 men Genier, husvalende og blide
 jeg saae en Dag ved Smertenslejets Side.

7. Sidste Reis.

Sjömandsvise.

Nu sidste Reis mig forestaaer,
 — *Sing, Sailor, oh!*
 Afsted til Himlen Farten gaaer.
 — *Sing, Sailor, oh!*

Snart rinder ud det sidste Glas.
 Se noje efter dit Kompas!

I Hjernekasen ligger det.
 Det pege maa paa Sandt og Ret.

Se efter om du Ballast har:
 en Bravmands Hjerte! — gjør saa klar!

At Alle vel du vilde her,
 den Last i Priis i Himlen er.

Det Flag, du toner fra din Stavn,
 maa være reent, med Herrens Navn.

Frisk an! lad modig til da staae
 igjennem Sky op i det Blaa!

Der seile Englene omkring,
som paa udspændte Svaneving.

Med Strande af Demant og Guld[•]
er Himlens Hav af Øer fuldt.

Guld og Demant — hvad gjælder det?
Nei, det er Lys og Æther let.

Det er de Stjerner, klare, smaae,
som du paa Nattevagten saae.

Da tænkte, Manne, du paa Gud,
som strøet har dem alle ud.

Suart midtiblandt Hans Stjernehær
du skue skal Hans Storhed nær.

Frisk an da! modig til lad staae
igjennem Sky op i det Blaa!

Frygt ei for Djævelens Korsar!
Du gaaer ham ganske sikkert klar.

Han entrer hule Skurke kun.
Dem borer han i dyben Grund.

I blodig Inkassator har
han Bytte som en Chinafar.

Og Thingstud, som brød Lov og Ret,
er ham en god Stykgodspaket.

Men træffes han, dit Flag da ton!
Det viser Himlens fri Nation.

Seil væk, som paa din gamle Viis!
og spørg dig frem til Paradiis!

Du møder Viv, du møder Ven,
du møder dine Børn igjen.

Da bryder større Glæde løs,
— *Sing, Sailor, oh!*
end naar du her kom hjem frasjøs.
— *Sing, Sailor, oh!*

S.

A.

Man dræber Wergeland i Bladet atter
i smukke Vers. Troer De han døer?

B.

Man *Vierre* hørte om ham før.
Men skal det skee, da tro mig, Fatter,
et Epigramma først af Taarer og af Latter
paa Verden og sig selv han gjør.

9. Hilsen til Konning Oskar.

Ve mig! meer jeg kan ei kvæde.
Døden kryster Hjertet først
for den lædsker fuldt sin Torst,
sugende dets sidste Væde.
Ve mig! Sang jeg har ei længer;
Sjælen mægter kun at bede;

og den selv mod Dommens Vrede
hvert af sine Suk tiltrænger.

Men da det blev sagt min Smerte:

Oskar kommer med sin Viv,

Hun og Nordens dyre Liv —

o, da bankede mit Hjerte,

liig en Bølge, kvalt af Stene,

stængt i grusomme Cisterne,

skjøndt den sprang af Fjeldets Kjerne,

fostret under Skovens Grene!

Brist! o brist! Thi *Oskar* kommer.

Til et Kvæde bliv, min Bøn!

I den bundne Bølges Løn,

Oskar, staaer dit Navn i Blommer.

Vældet, Dødens blege Kvader

knuger alt, da sprang iveiret.

tonende som naar din Fader

over Fiendehjerter seired.

Ja, *Hans* Aasyn stod der præget

i mit Hjertes klare Brønd,

Josefine, Søn for Søn

og din Datter ved *dit eget*!

Ha, hvor skulde Aaren springe,

som om den til Himlen vilde

Dig og alle Dine bringe,

og sig selv i Lyst forspilde!

Brist da, Steen! Hvad underjordisk

Tone suser fra mit Bryst?

Siden, Død, dets Draabe kryst —

hed som om den ei var nordisk!

Lyt da til de svage Toner,

Oskar, fra min knuste Bringe!

Jeg kan mindst mit Hjerte tvinge

mellem dine Millioner.

Jeg vil hviske i dit Øre,
 at jeg Himlen alt har seet.
 O, beskrive skal jeg Det!
 Jeg paa Grændsen tør det gjøre.
 Salige, som jeg gjenkjendte,
 hvilte i det Blaa i Klynge,
 og til Hymnerne, de synge,
 Harper lod, med Straaler spændte.

Under dem, paa Skyers Hoje
 Skygger løb af ædle Dyr.
 Hjort og Hest et Sjelefy
 havde i det stolte Øje.
 Ah! hvor lysteligt at skue!
 Under hine Engles Fodder
 Skyen skjød af friske Rødder
 hver en Blomst fra Jordens Tue.

Al hvad Flor paa Jorden blegned,
 Alt hvad Vintren mejed ned,
 spirte her i evig Fred.
 Himlens Bund var herlig tegnet.
 O, hvor lysteligt at skue
 Hyacinther halvt besjelte
 Roser, som idømme mælte,
 Glimt af Geist i Nelkens Lue!

Men, hvor herligt end hint Fjerne,
 — *Oskar* lyt! O, *Oskar*, hör!
Oskar! før min Stemme doer —
 nu jeg levte, o saa gjerne!
 Thi det for mit Øje bæres,
 at Du Norge skal velsigne:
 Ved dit Scepter skal det rigne,
 ved dit Sværd rundt Jorden æres.

Ja, jeg glemt Edens Sletter,
 badede i Fryd min Ve,

hvis jeg kunde *Oskar* se,
Oskar og Hans fire Ætter.
 Op! Skarlagenbannret flyde
 om den Helteynghels Fader!
 . . Ha! nu brast den tunge Kvader.
Oskar jeg en Sang kan byde.

Nu kan Sangens Bølge springe.
 O, hvor sælt jeg Norge seer!
 Se de tusind Blink af Leer!
 Stolten Rug paaknæ de tvinge.
 Hjulets Klap ved Fossens Vove,
 Seilets frie Bruus for Brisen,
 Oskar, er en herlig Prisen
 af dit Folks og dine Love.

Frihed! Landets Blod maa lobe,
 Frihed! Hvor saa hvast et Sværd?
 Frihed! Hvilket Folkefærd
 skal Du ei i Lyset døbe?
 Slavers dorske Flok sig rorer
 liig Rosmarerne paa Skjæret . .
 Oskar, korsbetegn da Spæret,
 naar Du Tidens Vaagnen horer!

Ha, hvad stolte Sejerssyner
 for mit matte Øje stod!
 Bjerkebeinens hede Blod
 gjennem sorte Aare lynet.
 Bjerkebeinens? O, din Fader,
 Oskar, og din Daad og Tale
 har for Dig alt Landets Dale
 fyldt med Bjerkebeinerader.

Hvis alt hist min Grav er aabnet,
 Grav, o lov mig: af dit Skjød
 skyd en ukjendt Blomme rød,
 rød som Lovens Felt i Vaabnet.

til et Mærke, at derunder
trofast Bjerkebeinerhjerte,
sligt som Hakon det begjerte,
Oskar, om din Hæder blunder!

Aanders Blik fra Himlen tindre.
Deraf Hvælven er saa blaa.
De i Fjernet kunne spaa
og det Glemtes Dyb erindre.
Herligt skal min Spaadom orde:
at et Ax med gyldne Dopper
og en Rosenstok i Knopper,
Oskar, skal dit Tvespiir vorde.

10. Brasilie-Farten.

Paa Hds. Maj. Dronning Josephines Födselsdag, den 14de Marts 1845.

Troer mig, uden Ord at klandre:
trende Nætter paa hverandre,
var min Geist
over til *Brasilien* reist.

Nattelampen i mit Kammer
kastede imidlertid
sine bange blege Flammer
paa en Dødning, mere hvid.

Spørger mig, I tusind Munde!
spørger mig kun ad og om!
Hvad jeg saae, det skal jeg melde:
men jeg veed ei Sely, hvorlunde
fra de hvide norske Fjelde
jeg til fagre *Rio* kom.

Kun saameget kan jeg sige,
 at man gode Vinger trænger,
 Uglens udi Tysthed lige,
 og end Albatrossens længer.

*

„Kom!“ — saa lød den Geistes Ord
 sagte bag Gardinets Folder,
 som med Styrkens Spot mig holder
 mellem Himmelen og Jord.
 „Norges Marts, i Sne indsvøbt,
 har ei Martsviolen døbt,
 ja forgjæves
 efter kun et Blad den kræves.
 Men i fire Vingeslag
 skal Du nok af Blommer fange
 mere talende end Sange,
 til din elskte Dronnings Dag.“

Jeg i Fartens tre Sekunder
 hørte først dernedenunder
 barske Nordsjøs Ulvehylen,
 saa Kanalens vrede korte
 Hundetuden
 i de hvide Grændseporte,
 og deruden
 Verdenshavets Løvebrolen.

Ovenover
 og i Speil i Havets Vover
 jeg paa begge Sfærer saae
 Stjerner op og ned at gaae.
 „Store Bjørn“ i Nord gik ned.
 „Korset“ høit paa Hvælv skred.

Tvivler Nogen, Han mig fritte.
 mærke Ord og skrive op!
Rios underskjønne Egne

kan jeg af livagtig tegne.
 Blind jeg skulde Vejen hitte
 opad steile „Sukkertop.“

Thi paa alle *Rios* Skrænter,
 ja fra „Corcovados“ Tind,
 sværmende som travle Bi,
 jeg til *Josephine* henter
 al Brasiliens Flora ind.
 Grusomt raste jeg deri.
 Intet Blomster Naade venter,
 hvori der var Fantasi.

Jeg en Regnbu' vilde spænde
 for *Eugenes Datters* Fod
 af Convolvler med de trende
 Farver, skjøndt af samme Rod.

Oscars elskte Viv til Ære,
 over *Hendes* Hoved sænke
 vilde jeg et Morgenskjær,
 skabt af Roser, som man her
 i vor kolde Hemisfære
 ei kan male eller tænke.

Og for *Carl Johans Velsigtede*
 Myrthe- og Orangeblommer
 skulde ganske tæt udstroes,
 saa det lignte
 disse Snefog i vor Sommer,
 Æbletræet slipper løs.

For den *elskede, jubelkeiste*
Dronning Baldachiner blaae
 op jeg af Kjærminder reiste
 under Vinterhimlen graa.

Men til Ære for *Christinden*
 og for *Moderen* og *Kvinden*,
 foran hvert af Hendes Trin
 spredte ud jeg Liljers Lin.

*

Naar jeg meer ei kunde hytte
 i mit vildtudspændte Fang,
 ilte hjem jeg med mit Bytte;
 men det hændte hver en Gang —
 ak! at jeg opvaagned med
 tomme Hænder paa mit Sted.
 Til en Bøn for *Hende* bare
 fromt i Kors de lagte vare.

Fosforhvidt min Harmes Blus
 flammed mod min Genius.

Men han hvisked kun igjen:
 „Frisk! Til „Belvederet“ hen!

Just til „Sao
 Christovao!“

I din Dronnings tvende Frænker
 der Du finder
 Floras rigeste Præstinder,
 som dig nok af Blomster skjænker.
 Ere de til *Josephine*,
 kappes vil da hver med sine.

To Prindsesser — ganske sandt —
 jeg i Slottets Have fandt.

Tyst *Francisca*, som var ældst,
 skrev paa Noder Rad paa Rad,
 hvad en Harpe kyad som helst,
 der i Cedrens Grene sad,
 mens *Maria*, hendes Søster.

sig forlyster
 med at have fanget i
 Rosens Kalk en Kolibri.

„Ak! — hun sagde — vilde denne
 smukke Fange
 være blot lidt mindre bange,
 skjøndt dens Buur er uden Tag.
 under Overreisen blunde,
 saa jeg kunde
 den til *Josephine* sende!
 Snart er *Hendes* Fødselsdag.“

„O jeg var fornejet, Søster,
 vilde Luftningen, som røster
 gennem Harpen, paa sin Vinge
Hende blot min Hilsen bringe!

Men, for ikke strax at dø,
 for ei som den trætte Svale
 midt paa Havets Dyb at dale,
 var det for den Zefyr bedst,
 om den ved den sidste Ø
 blev en herlig, stærk Sydvest —
 mørkblaa fjerntifra at se,
 nær som jagende i Sne,
 men paa ny en Zefyr tyst
 under *Josephines* Kyst.“

„Gid — saa lo Maria — gid
 Vinden førte Halvten did
 af vor altfor rige Sommer!
 Thi vi kvæles fast af Blommer.

Tænk, det hænder
 tidt, at en — ja ret en Laps
 af Passionsblomst dristig titter
 med de store lysblaa Øine
 gennem vore Vindvers Gitter.
 Over vort Altangelænder
 den og en Lian omkaps.
 begge op i Luften fløine.
 klattrende sig ofte høine.“

Neppe sagt.
 før begjærlig af jeg mejer,
 med et tropisk Vindstods Magt,
 Halvedelen af den Pragt,
 Belvederets Hauge ejer.
 Ja det gik i saadan Hast,
 at en Sværm af Kolibrier,
 Sommerfugle, Gyldenbier
 fulgte med mig i min Kvast.

*

Ak! jeg ogsaa denne Nat,
 hvortil alt mit Haab var sat.
 vaagnede, da den var omme.
 med korslagte Hænder tomme.

Bønnen var endnu ei endt.
 Skjøndt den var, som den var ment,
 sammensat af Ord, der brænde,
 er det Tegn mig dog for mat:
 maallos Bøn i ensom Nat.
 Hvem kan af et Intet kjende,
 at jeg vil tilbede *Hende*?

Vel, javel! jeg vil tilbede.
 Jeg for Ordet veed ei andet.
 Det er lært af Fædrelandet.
 Landsmænd, men jeg skinsyg er.
 Hende elsk, I Tusinder!
 Men kun Skjalden i sin Hede.
 kun en Digter i sin Sejer
 Retten at tilbede ejer,
 og kun Han
 syndeløs tilbede kan.

Første Nat som Patriot
 over Dronningen jeg bad.

syntes i mit Huus *Hun* sad,
tryllende det til et Slot.

Nat derpaa for mig blev baaret,
at jeg var en Ridder saaret.
Jeg, saa langt min Klinge kunde,
af paa Valen Blomster skar,
som min Dronnings Farver bar:
og de svaled min Vunde,
Blodet stansed,
saa, imens jeg bad, jeg sandsed.

Sidste Nat — o da jeg atter
laa tilskamme
atter med mit tomme Fang —
bad jeg med en Christens Fred,
dog med Calderonisk Flamme:
og det serafinske Navn
horte henrykt jeg, hvormed
Herrens Moder
kalde vil sin fromme Datter,
naar Hun trykker første Gang
Hende i sin omme Favn.

Dog forsandt jeg troer, at mine
Bønner i de trende Nætter
for den elskte *Josephine*
stege flux til Himmerig
hurtigt som paa Lysets Fjere;
friske fra mit Hjerte rundne,
at de ere
nu til Jesu Hjerte bundne,
brad forsvundne, Duften liig
af den Dronning for Tacetter,
som, i hine Nætter hust
i mit Kammer,
vist maa have mig berust,
køgt en Gift ved Lampens Flammer.

Thi hvergang jeg aabned Øjet
 Blomsten sig tilbage bøjede
 paa sin Stengels slanke Talje,
 rædselskjon, en Circe liig,
 som just havde rækket mig
 Tryllebægret af Emalje.

*

Ve mig! ve mig! Dagen gryer.
 Disse Straaler ikke skromte.
 Men ved Lampens sidste Fyr
 Blomst for Blomst af hine drømte,
 næsten synlige, som graa
 Snirkler og Rosetter paa
 Skyggens sorte Bund, bortflyer;
 og min ud af Sjelen tømte
 Bøn — o den, den er saa tyst!

Ve! jeg har da intet Tegn
 for de Følelser for *Hende*,
 som jeg dyrker i mit Bryst.
 Derfor, Zitterflamme, blegn,
 som en trolos Glæde tændte!
 Du, som med Bedrag kun endte,
 ned i Sorgens Aske brænd!

Thi slig Armod under Sol,
 saa bedrøvelig Elende,
 om du raaber efter den,
 ikke letteligen findes,
 som en Skjald, hvis Tanker brænde,
 men som har ei et Symbol.
 Armere er ikke Rummet,
 om dets Stjernepande blindes,
 bladløst Træ, en Føs forstummet,
 naar den under Isen bindes.

. . O, mig skeer en Aabenbaring!
 Jeg et Symbolum opdager,
 som behøver ei Forklaring.
 Trods min Genius, den Bedrager,
 skal i Simpelhedens Klædning
 (Nøgenheden selv har Svøb)
 det mig yde Seir og Redning.

Gyldengrøn en Straale løb
 pludselig for mine Øjne.

Dem at højne
 og at se
 solbestraalt mit Laurbærtræ,
 fatte Tanken og udføre,
 var kun eet Minut at gjøre.

. . Tak, Trofaste, som har levet
 under fattigt Vennetag,
 frisk og karsk
 over denne Vinter barsk
 indtil *Josephines* Dag!

Jeg vil tage, Du maa skaffe
 af din Krone fagrest Green.
 Se, som en Smaragd-Agraffe
 glimre friske de hver een!

Den, ja kun en Laurbærgreen
 bringer jeg *Eugènes Datter*.
 Hun Betydningen nok fatter.
 Thi selv Fiender for slig Helt
 planted Laurer ved hans Telt.
Josephine er fra Liden
 mellem dem opvoxet siden.

Ædle Green, mit Tegn da vær!
 Gaa, Gesandt, udfør din Pligt!
 Bær Du frem min fromme Hyldest!

Gjør for *Josephine* Fyldest
for et endnu bedre Digt!
Vær et selv! Ja et Du er!

Laurens Kvad
er nok taust, men tankemægtigt.
Gaa da frejdigt! Hemmeligt
dog jeg kysser først hvert Blad
i det smukke Lauredigt
— hemmeligt, men fromt, andægtigt.

Men du Gejst, som mig bedrog
for Brasiliens Underflor,
skjøndt du, af dit Lunes Naade,
gav mig hurtig Oversætning,
snellere end Svalers Tog,
snellere end Svaners Flaade
henad Stormens Strømme foer
i den sekelgamle Retning . .
Du — thi Alt du kan, jeg troer,
blot du vil —

stærke Genius, du skal mine
blege Kys forvandle til
hvide Rosers Gjennemfletning.
Thi saasandt med vaagen Sands
nu jeg føler Blodet strømme,
og som Tiden ryster sine
Sandkorn ned foruden Stands,
bar Hun netop saadan Krands,
da jeg sidste Gang idrømme
saae i Himlen *Josephine*.

11. Paa Hospitalet, om Natten.

Igjennem det store Fønster
 Fuldmaanen stirrer ind.
 „Ak, ligger du der, min Elsker,
 vel blegere end mit Skin?“

„Jeg gik forbi din Hytte:
 paa Arnen var ei Glød,
 paa Væggen stod Uhret stille.
 i Vinduet Rosen død.

Nu gaar jeg til Stjernehaven.
 Der falder Dugg saa sval.
 Jeg den din Feber bringer
 i mine Horns Pokal.

Nu gaar jeg til fjerne Høje,
 hvor Evighedsblommer gro.
 Fylt er med Livsenshonning
 Nektariets Gyldensko.

Jeg gaar til Drømmenes Rige:
 jeg fanger et Par saa smukt.
 De skulle med Vifter jage
 din Pandes Sved paa Flugt.

Om fiirogtyve Timer,
 imellem Eet og To,
 du kan igjen mig vente
 med Helsebod og Ro.“

Mens Maanen har sin Sanger
 frelst med sin Panacee.
 om Hospitalet siges,
 der Underværker skee.

Saa gaar det til i Verden,
 saa skiftes Æren ud.
 Den kalder sig Bjørnens Skytte,
 som kjøber kun dens Hud.

12. Anden Nat paa Hospitalet.

Ad hvad jeg vil fortælle
 vil lærde Doktor lee.
 De Folk i Maanen Maanen
 og intet Andet see.

En himmelsk Nonnes Aasyn
 den Syge seer uden Spøg,
 en himmelsk barmhjertig Søster,
 som gjør ham et Besøg.

Precis som det var lovet
 gik Maanen igjen forbi.
 Den bar saa deilig en Guld kurv
 med hvide Roser i.

Hun kasted dem indad Vinduet:
 de spredtes paa Gulv og Seng.
 Af Dugg end Kvistene glittred,
 hver liig en Solverstreng.

Saa reent de Roser lyste,
 ak, at min Haand saa hvid
 blev sort, som om den havde
 i Graven alt lagt en Tid.

Min himmelske Nonne hvisket:
 „i Rosernes Bleggheds Skjær
 Du Skjønhedens egen Farve
 og Himmelens Aanders seer.

Den skal Du dig udkaare,
 ja med en Ridders Mod;
 for mine hvide Roser
 udslukke de rødes Blod.

Udslukke dem paa Kinden
 og paa din Læbe med.
 Naar Du er bleg som min Rose,
 da har din Smerte Fred.“

13. Mulig Forvexling.

Beholder Maanen, Poeter!
 Dens Væsen er mig for flaut.
 Min Maane er gamle Moer *Sæther*
 i hendes snehvide Skaut.

Paa selve Rigshospitalet
 jeg saaе hende hver en Nat.
 Hun kom igjennem Portalet
 i Skikkelse af en Kat.

Den Portner sig klø'de bag Øre:
 „Det var da en underlig Puns.“
 Man Væsen af Katte bør gjøre
 i Bygninger fulde af Muus.

Men under mit Vindu kommen.
 flux skiftede Katten Ham.

Der stod i Skaut og i Kaabe
 en pyntelig gammel Madam.

Ad Vinduets Glar hun længe
 som Maanen stirred ind,
 saa Begge jeg forvexlet
 har vist i Febersind.

Hun nærmer sig, Hun nærmer sig
 som Maaneskinnet stilt.
 Hvem sidder der? . Nu kan jeg kun
 fortælle Resten vildt.

Saa skinner ei Aftenstjernen.
 ei Mars'ies Karneol,
 som Lægedraaberne funkled
 i Tryllerskens Phiol.

Der sad Hun som af Fosfor,
 i Natdragt hvid som Sne;
 dog lyste mod den Phiolen
 som Ild mod Lysetræ.

Der sad Hun som Lapmarks-Uglen.
 den hvide med guldguult Blik;
 dog lyste mod det Phiolen,
 ja med et Iisblinks Stik.

Jeg tømmer et Primulabæger,
 en Aurikel med Nektarsaft
 til Ære for gamle Moer *Sæther*
 og hendes Phioles Kraft.

Thi Draaber tre jeg smagte,
 og deraf Følgen blev
 de tre Minutters Helse.
 hvori jeg dette skrev.

14. Til Foraaret.

⓪ Foraar! Foraar! red mig!

Ingen har elsket dig ommere end jeg.

Dit første Græs er mig meer værd end en Smaragd.

Jeg kalder dine Anemoner Aarets Pryd,

skjøndt jeg nok veed, at Roserne ville komme.

Ofte slyngede de Fyrige sig efter mig.

Det var som at være elsket af Princesser.

Men jeg flygtede: Anemonen, Foraarets Datter, havde min Tro.

O vidn da, Anemone, som jeg fyrigen har knælet for!

Vidner, foragtede Lovetand og Leerfivel,

at jeg har agtet eder meer end Guld, fordi I ere Foraarets
Born!

Vidn, Svale, at jeg gjorde Gjestebud for dig som for et

hjemkommet fortabt Barn, fordi du var Foraarets Sendebud.

Søg disse Skyers Herre og bed, at de ikke længer maae ryste
Naale

ned i mit Bryst fra deres kolde blaae Aabninger.

Vidn, gamle Træ, hvem jeg har dyrket som en Guddom

og hvis Knopper jeg hvert Foraar har talt ivrigere end Perler!

Vidn Du, som jeg saa ofte har omfavnet

med en Sønnesønssøns Ærbødighed for sin Oldefader.

Ah ja, hvor tidt har jeg ikke ønsket at være en ung Lon
af din udødelige Rod og at blande min Krone med din!

Ja, Gamle, vidn for mig! Du vil blive troet.

Du er jo ærværdig som en Patriark.

Bed for mig, skal jeg øse Viin paa dine Rødder
og læge dine Ar med Kys.

Din Krone maa alt være i sit fagreste Lysgrønt,
dine Blade alt suse derude.

O Foraar! den Gamle raaber for mig, skjøndt han er hæs.
Han rækker sine Arme mod Himlen, og Anemonerne,
dine blaaøjede Børn, knæle og bede at du skal
redde mig — mig, der elsker dig saa omt.

15. Til min Gyldenlak.

Gyldenlak, før Du din Glands har tabt,
da er jeg Det hvoraf Alt er skabt;
ja før Du mister din Krones Guld,
da er jeg Muld.

Idet jeg raaber: med Vindvet op!
mit sidste Blik faar din Gyldentop.
Min Sjel dig kysser, idet forbi
den flyver fri.

Togange jeg kysser din søde Mund.
Dit er det første med Rettens Grund.
Det andet give du, Kjære husk,
min Rosenbusk!

Udsprungen faar jeg den ei at see:
thi bring mig Hilsen, naar det vil skee:
og siig, jeg ønsker, at paa min Grav
den blomstrer af.

Ja siig, jeg ønsker, at paa mit Bryl
 den Rose laa, du fra mig har kyst:
 og, Gyldenlak, vær i Dødens Huus
 dens Brudeblus!

16. Den smukke Familje.

Mærkværdigt! O, meer end Mærkværdigt! Vidunder! Vidunder!
 O, at mine Knæ aarkede at bøje sig for at tilbede!

Min Sjel har slaaet sine Vinger sammen;
 den knæler ligesom i et tilhyllet Kapel;
 thi mine Øjne have lukket sig over det Syns Herlighed,
 jeg har havt.

„Se dog“ — sagde jeg til min Viv — „maaske gjør jeg Ro-
 sen Uret.

Kanske dog een er udsprungen inat.“

„Een fuldtudsprungen!“ — raabte hun, slaaende sine Hænder
 sammen — „og sex halvtudsprungne omkring.“

„O hvilken smuk Familje!“ sagde jeg.

„Den Fuldtudsprungne er som en Moder mellem sine Døttre.“

Vidunder! Himmelen Vidunder!

I den største Rose sad der en Matrone, ikke større end en
 Humle,

og klædt som den i Gyldenstykkets Trøje og sort Skjørt
 og spandt nogle fine Støvtraade ud af en Blomsterkolbe til Teen.

„Srrr Stille!“ sagde hun. „Aabu med et Kys de sex halvtudsprungne af disse Roser, skal du faa se mine sex ældste Døtre.

Vi ere Génier, Englenes Tjenerinder.

Alle Vi ere i din Moders Tjeneste.

Hun har sendt os for at forfærdige den Dragt, hvori din Sjæl skal fare hen.“

Jeg aabnede, som befalet, den ene Rose efter den anden.

I hver af dem sad en Genius, herligere klædt end Guldbillen.

Alle arbejdede de som Moderen.

Ansigterne syntes mig bekendte.

De syntes mig at være afdøde Elsktes.

„Se hvilken herlig rosafarvet Tunika, du skal faa!“ sagde den Første.

„Frygt ikke for at den er for liden,“ sagde den Anden.

„Saasnart den kommer ud under fri Himmel, udvides den.“

„Jeg toer dit Skjærf“, sagde den Tredie, toende nogle fine gyldne Traade i en Duggdraabe.

„Og Jeg! og Jeg,“ sagde de Andre eftersom jeg kom til dem.

„Se her! Se her!“

Og En lavede Rosenolje til at smøre de fine Fjer med, som de sagde Sjelen allerede nu bar.

En syede paa et Par Sandaler, der saae ud som et Par af de smaa hule fine Blade i Rosens Indre.

„Med dem kan du træde paa Solens Glødbund“ sagde hun, og syede og syede med en Syl ikke større end en Mygs Brodd.

Den Sjette sad med Hænderne i Skjødet.

„Jeg er alt færdig“ sagde hun: „Min Moder har alt faaet mit Spind, og saa kan jeg da sladdre lidt.“

„Men kjender du mig ikke? Jeg er det fattige Barn.
som du ønskede var dit.“

„Se!“ sladdrede hun. „Vi ere flere end syv.
Vi ere Een og Tyve.“ Og til min Forbauselse tællede jeg
fjorten Knopper til.

„Først naar den Sidste aabner sig,“ vedblev Hun,
„ønske vi Du skal flyve med til Himlen, og Du skal se,
hvor smukke og store vi blive i Flugten.“

„I den sidste Knop ligger kun en Kanarifugl, ikke større end et
Bygkorn, og en højrød Dompap, ikke større end en Granat.“

„Din Moder sender dem for at Du kan se, at Du træffer Alle
igjen i Himlen, som Du har elsket, endog det Mindste.
De søde Smaa skulle flyve med os tilbage.“

„Naar Hjertet hæves til Herligheden, fæster ogsaa det uskyldige
Jordiske, det har elsket, sig til det som til en Magnet . . .“

„Tys!“ hviskede den søde Sladderske.
Jeg forraader af Himmelen's Religion.“

„Dog vil jeg sige Dig, at Du skal faa se din Hest om du længes.
Du skal synes, at Du lægger din Haand paa hans Hals.

I en Skydal skal Du se ham spise Nelliker tilhøjre
og Levkøjer tilvenstre.

„Vil Du endnu engang tumle den:
nu vel! Himlen har vide Sletter.“

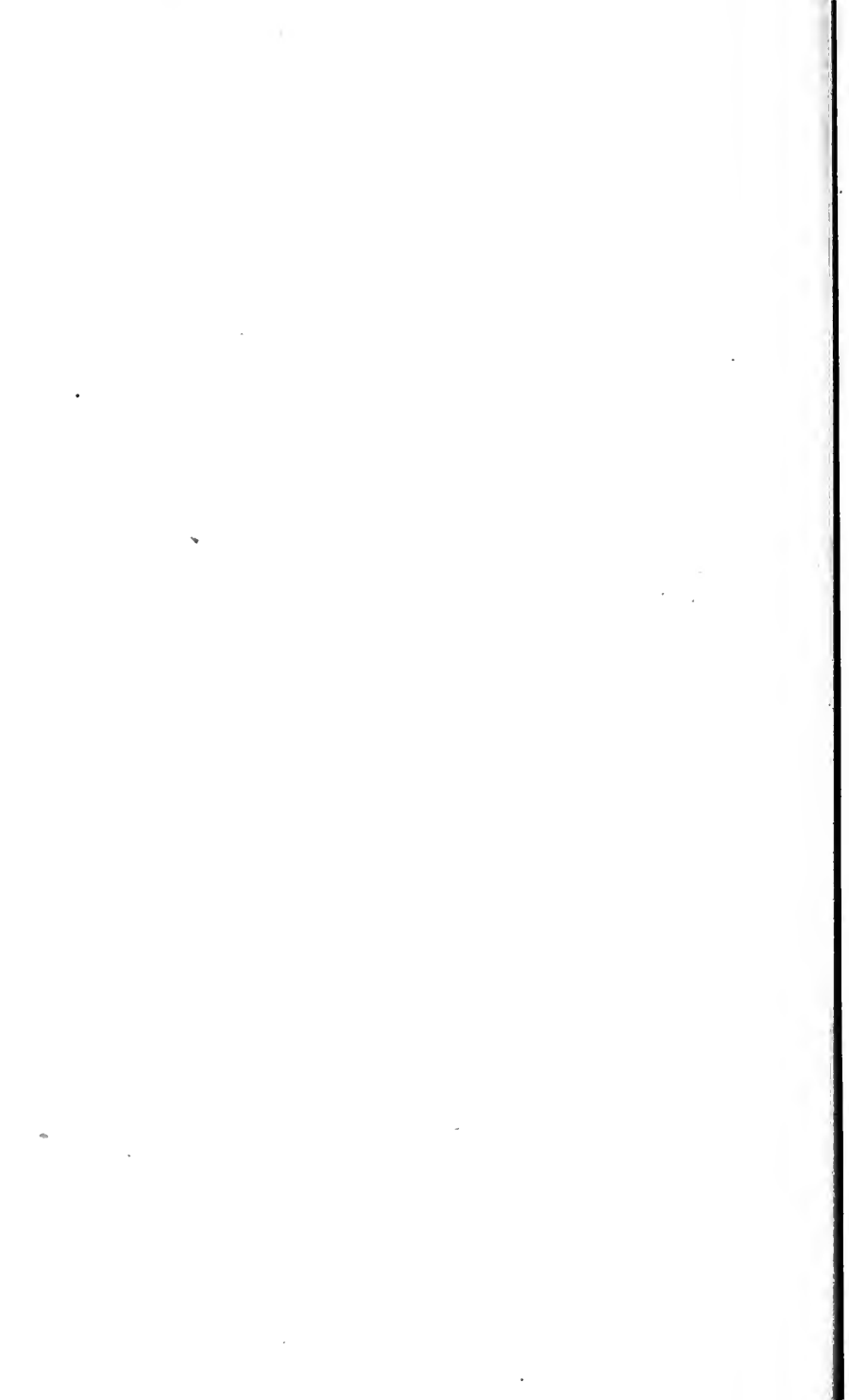
„Det vil glæde din Moder, at du ikke har glemt hendes
Yndling, som hun saa ofte har klappet.
Hun har fortalt os, at Brunen hver Dag kom til hendes Vindu
og saae med de kloge Øjne paa hende
til den venlige Haand kom ud.

Visselig, hendes Hjerte vil banke af Fryd over din Fart paa ham,
thi hun veed at dit fryder sig, naar du sprænger opad
et af Tordenens Bjerger eller over Lynildens Strømme.“

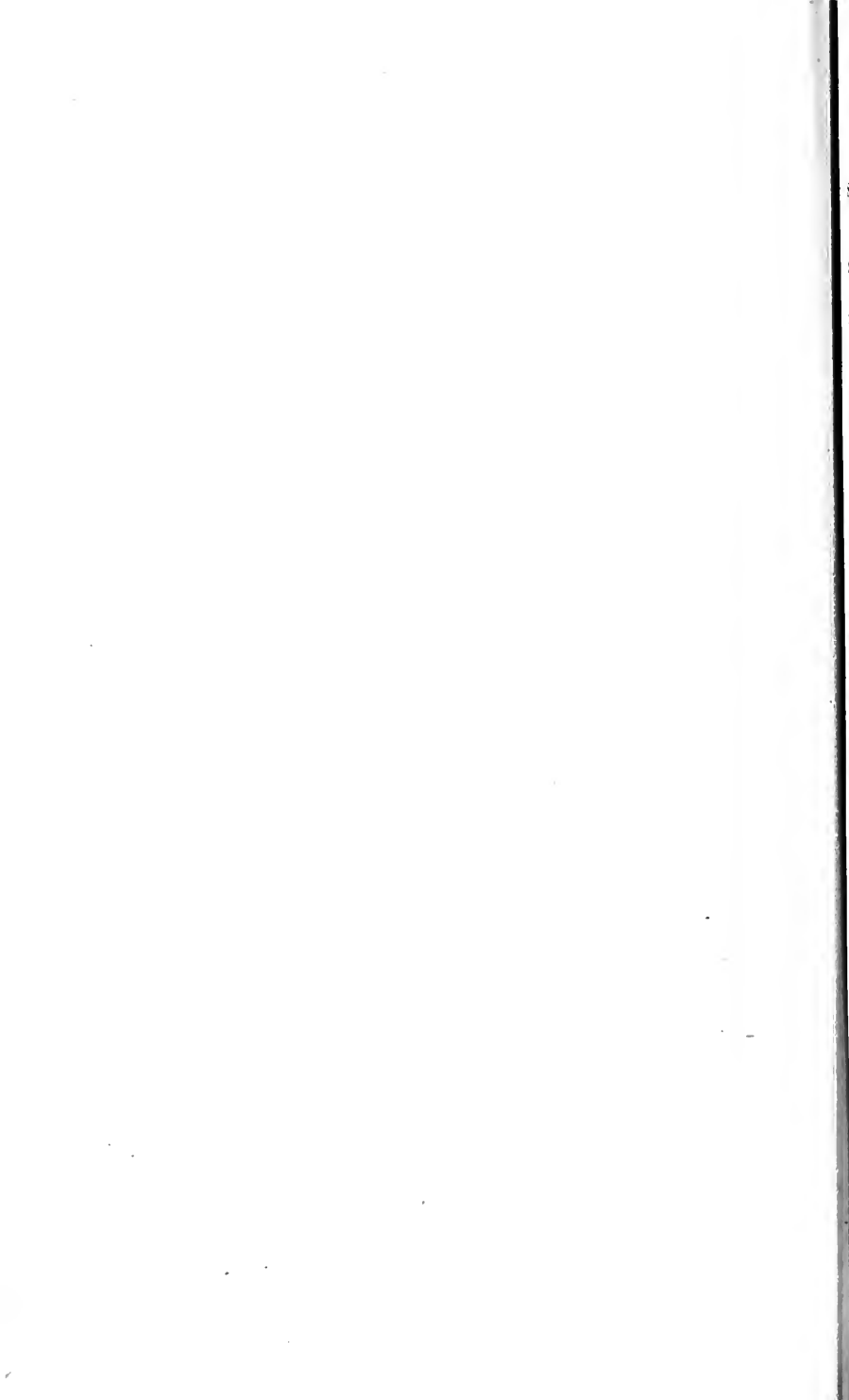
„Nu har jeg talt. Lad nu Rosen lukke sig, for jeg trænger
til Hvile efter mit Arbejde.

Kun det endnu: saasnart den sidste Knop har aabnet sig,
falde vore Arbejdsceller sammen, og vi ile tilbage til din Moder
med den himmelske Dragt, hun vil skjænke sin Førstefødte.“

Anmærkninger.

- Side 3 og 7. **„Den første Gang“** og **„Kristiania“** bleve fremsagte som Prolog og Epilog ved „Campbellernes“ Opførelse paa Kristiania Teater i Januar 1838. — „Campbellerne“ udkom 1837.
- Side 14. **Den Navnløse**, sidste Linje, Variant:
Straal for dem kun i min Graad!
- Side 17. **Fantasi.**
I 1ste Vers, Var.:
Stærke Aander har til Grunden
lænket fast mit Bryst.
- Side 22 og 23. **Min Grav.** Var.:
I 2det Vers:
Bag tvende Poppeltræer —
I 3die Vers:
Der, skeelsynt Nid, du meest bekvemt
kan læse mine Kvad —
I 4de Vers:
Det Støv, du faaer i Haanden, reent
som Liljens er o. s. v.
I 7de Vers:
Da, Bogfink, syng i Poplens Top
til Ære for min Brud!
Spring ud en vakker Rosenknop!
Jasmin, din blege Mund luk op
til Ære for min Brud!
- Side 24. **Det første Haandtryk.** Sidste V. Var.:
De høje Stjerner saae og taalte,
at deres Aarer sammenstraalte.
- Side 25. **Den første Omfavnelse.** 5te Vers. Var.:
Sødmen deri
drak Fantasien med glødende Tunge.
Styrke og Lys
skjænkte det Æmheds Geni.
- Side 44. **Norges Farvel til Ole Bull.**
Ved Holmengraa din Guerriera,
i Nidaros din Preghiera.
Allusioner til Ole Bulls Kompositioner: Polacca guerriera og Preghiera d'una madre.
- Side 48. **Fattigfolksbarn.** Af en Annonce i „Bien“ sees, at dette Digt oprindelig var bestemt til at danne Indledningen til en Digtecyklus: **Tugthuuskvinden.** Nogen Fortsættelse af Digtet fulgte imidlertid ikke, medmindre man hertil vil regne følgende Brudstykker, som jeg har fundet mellem Digterens Manuskripter:

Ha, hvor raskt de Væve gaae,
 ha, hvor tungt de Bommer slaae!
 hvor de Vævske'r larme!
 Ak, hvi hænger Svøben hos?
 Stærk jo gaaer som hyden Føs
 Rad af Pigearme?

Standse En, Gud naade da!
 Svøben fløj da til og fra
 stakkels Piges Skulder.
 Se ei til! Ei Blik af Ynk!
 Døver alle hendes Klynk
 med fordoblet Bulder!

O, der standse en, paastand
 svinger strenge Opsynsmand
 tunge Tougetvinde.
 Ynk ei Offret, thi hun er
 jo som Allesammen her
 kun en Tugthuuskvinde.

Tugthuuskvind — o Navn hvor fælt!
 Ord, af Skjændsel kun besjelt!
 Du maa bedre finde.
 Vist i Herrens egen Mund
 heder som de Alle, hun
 blot en Synderinde.

Side 52 og 55.

Flok af nuge Skandinaver
 sidste Normand snart begraver.
 Edder ifra eget Hjerte
 dryppet de i Hjelms's Smerte.

Hist dernede af den Mands
 Hoved rives Egens Krands,
 som har meer end Fjeldet Dalen
 vogtet Friheden i Salen.

Jonas Anton Hjelms havde, nogen Tid før „Norges Fjelde“ blev skrevet, frabet sig at komme paa Valg til Stortinget i 1839. Den Konstitutionelle tog heraf Anledning til en bitter og nærgaaende Kritik over Hjelms politiske Liv og Karakter. Det er rimeligvis hertil, der sigtes i ovenstaaende Linjer.

Side 58 og 61. Digterne: **De to Elskerinder** og **Damen med Harpen** ere skrevne til en engelsk Melodi. (Rory O'More.)

Side 70 og 71. **Heisevise.** 8de Vers. Var.:

I Polen voxer Hampen høj.
Deraf blir Russetampen drøj.

I 23de Vers:

Jeg mindedes min Faders Huus,
og tog mig saa iland et Ruus.

Side 71. **Opsang for „Kommerceraad Clauson“.** I den første, særskilt ndkomne, Udgave af dette Digt benævnes Skibet Konferentsraad Clauson; i et senere Aftryk, i Morgenbladet for 1844, er dette Navn, for Versemaalets Skyld, forandret til: „Kommerceraad.“

Side 73. Og Flodens Dræbtes Skygger staae,
og raabe: „vivent les deux drapeaux!“

Ja Skyggerne fra Nitti tre
de raabe: „vive la liberté!“

sigter til Myrderierne i Nantes, under den første franske Revolution.

Side 73. 8de Vers, Var.:
Det stolte Syn igjen at see
er Gamlens Favoritidee.

Side 75 og 76. **Gangspilvise om J. A. Hjeltn.**
21de og 22de Vers, Var.:
Træf blot ei Skib i aabent Vand,
med Navn forhadet i Norges Land.

Thi Hjeltn og Slige enes ei o. s. v.

Side 86. Hun har Sundastrædet klart o. s. v.

I Originaludg. staar:

Hun har Sundastrædet kløvt —

Side 104. **Kongens Ankomst.** Om dette Digts Tilblivelseshistorie se „Hasselnödder“ 44de Stykke.

Side 109. **Robert Major,** en irsk Emigrant, der efter den irske Opstand i 1798 under dette — som det heder, antagne — Navn ankom til Norge. Han endte frivilligt sit Liv.

The Emerald of the Ocean o: Oceanets Smaragd. Lord Fitzgerald og Tandy vare to af den irske Opstands fornemste Ledere.

Side 110. **Ludvig Mariboe** f. 1783 i Kjöbenhavn, af jødiske Forældre. I Aaret 1805 (?) bosatte han sig i Norge, hvor han snart ved sin storartede Patriotisme, sin Velgjørenhed og rastløse Virksomhed erhvervede sig Krav paa at henregnes blandt sit nye Fædrelands ypperste Borgere. Saaledes oprettede han, i Forening med daværende Kammerherre, senere Statsraad Rosenkranz en efter en stor Maalestok anlagt Kornhandel, der senere.

ved Krigens Udbrud i 1807, blev til væsentlig Nytte ved Kornforsyningen; under Krigen oprettede han et Frikorps, anlagde forskellige Fabriker o. s. v. Han var Stortingsmand for Kristiania i Aaret 1830 og for Akershus Amt i 1833. I 1824—1834 redigerede han Oppositionsbladet „Patrouillen.“ Forskjellige Slags Skuffelser og Modgang i hans politiske Liv, og en tildels ved hans utrættelige Virksomhed nedbrudt Helbred frembragte, i Forening med hans af Naturen febrilske Temperament, i hans sidste Levaaar en aandelig Svækkelse, der tilsidst, i Aaret 1840, gik over til fuldstændig Sindsforvirring. Det var Efterretningen om denne sørgelige Begivenhed, der fremkaldte W's Digt. — Mariboe døde i 1841. (Sm. W's Biografi i Hefteskriftet: Mærkelige Nordmænd.)

Side 115. **Smukke skyer.** Om Anledningen til dette Digt se Anm. til Side 205.

Side 118. **Skaalsang for Norges Ungdom.** Af Farcen. „Kringla.“

Side 122. Hvor mange mellem Os,
 der förend Krigens Fare
 de störste Helte vare,
 löb ei ved förste Skud fra Glommen og til Moss?
Allusionen til Krigsbegivenhederne i 1814 er let fattelig.

Side 127. Mon Hellespont, af Heros Blus belyst,
 er dybt som Stagiritens Bryst
 — og mon Skamanders Bugt
 er skönhedslinjet som sin Digters Flugt?
Stagiriten : Aristoteles fra Stagira. Ved Floden Skamander laa Troja; Skamanders Digter : den trojanske Krigs Sanger, Homer.

Side 138. Der var Övergaard, med Hovedet forbundet o. s. v.
 Kaptejn Hans Övergaard — Stortingsmand i Aarene 1833—1839
— døde (den 17de Maj 1840) omtr. en Maaned för „Skaaltale for et godt Aar“ blev til, ved Explosionen af en Kanon *).

Side 139. **Olavus Kynsberg.** Oversættelse:
 Gesvindt nu engang, i Arme, kysser denne Højrehaand, som
 ikke vidste, hvad Venstren gjorde. —

 Nu er der en Lejlighed, nu da Haanden for förste Gang er ud-
 strakt for eders Tak. Skynder eder derfor!

 Ja, skynder eder, I, som have erfaret, at den trækker sig
 ilsommere tilbage for dem, som ville takke, end den berörte
 Mimose!

 Ve, bleg og stiv er jo denne Haand, Hungerens Brödkurv,
 de Ulykkeliges Stötte!

*) Ved en Uagtsomhed af Udg. har Digtet Hans Övergaard (S. 147) faaet en urigtig Plads.
efter Skaaltale for et godt Aar.

Saaledes er det da, at hans tilhyllede Dyd modtager de for sene Kys uden at rødme.

Men kysser den dog; thi Kys bedække Dødens Marmor med skyggeagtige Blomster.

Charon sætter over ogsaa uden Skillingen, naar en Taare funkler paa de hvide Fingre.

Han gav en Ven sin sidste Skillig, og ledte ovenikjøbet i sin tomme Lomme.

O ædle Hjerte, som Perlen, skjult for Livet, erkjendt først af Døden!

Nu straalere Du i Himlens Kreds af Salige, du lyser klarere under Gravens Muld.

Se, Aanden skinner gjennem denne steenagtige Bleghed med et livsaligt Smil!

Det sorte Hav er rigere end Landene, rigere end Livet er Døden, Altings Ejermænd.

Men ingensinde bemægtigede den sig en herligere Aand eller et værdfuldere Hjerte; ingensinde en meer ædelsteensartet Tro-skab eller et bedre Godlunets Guld.

De himmelske kjendte godt hans Aands Fortrinlighed; de Ulykkelige hvor ømt hans Hjerte var.

Men de Fleste forstode ham ikke bedre, end de pleje at forstaae dette ophøjede Sprog.

Ja han var genifuld, overlegen og gedigen, som Romernes Sprog.

Endnu i selve Himmene er dette stolte Maal hans Sjels, som det var paa Jorden.

Derfor, skjönt han visselig nok forstaaer den tause Smerte, som slaaer i Hjertet, bruger jeg hans Yndlingsmaal, idet jeg sætter en sørgende Blomst paa hans Grav.

Livet var ham saa sparsomt paa Blomster; skulde han ikke have en eneste i Døden? (W.)

Side 147. **Hans Övergaard.** Se Anm. til S. 138.

Side 149. **Egebladene.** Paul Holst, fød i Drammen 1789, var fra Aaret 1831 Assessor i Højesteret, og i Aarene 1833—1839 Medlem af Stortinget, hvor han hørte til den daværende Oppositions varmeste Talsmænd. Han døde den 28de August 1840. Otte Dage efter hans Død indløb Efterretning til Kristiania om at Norges Statholder, Grev Wedel-Jarlsberg, den 27de August, Dagen før Holst, var afgaaet ved Døden i Wiesbaden.

Side 158—161. **Smaafuglene paa Juleneget.** Var.:

I 25de Vers:

Til Nytaar kommer den Skrivers Kar.

Han plundrer fra mig alt hvad jeg har.

I 31te Vers:

Lad komme nu Foged og Karlen med.

I næstsidste Vers:

Men gid det Guld, den Plundrer skal faa.

I sidste Vers:

Nei, onde Skjære: o. s. v.

Side 180. Sidste Vers. Var.:

Se, om ei blandt Himlens Skyer
en Engels jeg kan kjende.

Side 184. **Asylbørnenes Sang til Generalmajor Birch.** Overrakt
Generalmajoren med en Krands og Buketter af nogle udvalgte
Børn, samt afsjunget i Asylet. (W.)

Side 186—187. **Asylbørnesang til en Velgjörerinde.**

5te Vers. Var.:

Guds Himmell i en Moders Barm
sin Miskundhed har sænkt.

O Himmell, du er der saa varm o. s. v.

Side 199. **George Frederik v. Krogh.** Det lader sig neppe gjøre, at
give vor Tid et anskueligt Billede af denne, efter Samtidiges Vid-
nesbyrd, ualmindeligt begavede Personlighed. Man har endel
Avisopsatser og juridiske Afhandlinger fra hans Haand; hvad
der forresten kunde have udviklet sig af hans sjeldne naturlige
Anlæg, gik tilgrunde under et Hang til ndskejende Levemaade,
som de gjentagne Bestræbelser fra Slægt og Venner, (og blandt
disse var Wergeland maaske den utrætteligste) ikke formaaede
at overvinde. I April 1841 blev han fundet død et Par Mile fra
Kristiania, under aaben Himmell, ved Siden af Landevejen. Mor-
genbladets og den Konstitutionelles Anmeldelser af hans Döds-
fald fremkaldte, i det sidstnævnte Blad, en Protest fra W., af
hvilken jeg her hidsætter hvad der kan bidrage til en nærmere
Kundskab om den Afdöde:

„Man har paa den uskaansomste Maade stillet George Kroghs
Lüg frem for Publikum. Man har blottet en Svaghed, som var
bekjendt nok, og som ikke opstillede et forførende, men et af-
skrækkende Exempel. — — — Vilde man, med hiin Tilsi-
desættelse af Delikatessen, dog have været retfærdig mod den
saa Mishandlede, naar man endelig ganske unödvendig vilde
publicere hans ulykkelige Svaghed, da burde man ialfald paa-
pege den virkelige, Mange bekjendte, Hovedgrund dertil, nemlig
den bittere Fölelse af at være bleven tilsidesat ved en Universi-
tetsbefordring. At hans Temperament og fysiske Komplexion,
hans Studenterdages större Kommerseleben og hans Kammeraders
og Andens evindelige Feteren af ham ved Trakteamente ogsaa
skjöd efter, eller forud alt havde bragt ham paa Glid, er vel
ogsaa Tilfældet. Han har gjort megen Nytte imellem endel

Almuer paa Byens Östkant, hvor han fandt gjæstevenligt Ophold hos flere Bönder. Han underviste deres Börn og i Söndagsskoler deres voxne Ungdom; personlig var han Ahnuesmand til Veiledning, vakte deres Sands for Oplysning, og udbredte megen politisk bedre Viden ved sine sunde, især statsretlige Afhandlinger. Der lod sig meget mere sige til hans Ros. Manges Bonde, som kjendte ham i hans lyse og mørke Öjeblik, vil erindre ham med dybtfølt Vemod, manges godhjertet Huusmoder, som stilledes for ham som for et Barn, vil fælde Taarer over ham. Fred med ham! Det havde været ædlere at samle og udgive som en Folkebog hans mange forskellige, altid klare, sindige og vigtige Punkter oplysende større Opsatser i de forskjellige Blade, end saaledes at skjænde hans Liig.

Jeg appellerer i hvad jeg har sagt om den Virksomhed, hvormed han i de senere Aar gjorde Fyldest for sin ulykkelige Tilværelse, til Repræsentanterne Tönsager og Valstad, til hans mangeaarige Gjæsteven Ole Dysterud og O. Berg i Ondalen og til Sognepræst Ingjer i Gjerdrum, som nu har sagt hans Stöv det sidste Farvel.“

Side 201. **Omen accipito.** I Sommeren 1844, da dette Digt blev skrevet, byggede W. „Grotten,“ et over en Fjeldklöft opført Landsted nær ved Kristiania.

Side 202. **Peder Övergaard.** 3die Vers:

gjör Rosens Smil saa södt --

Denne, som man ser, ufuldstændige Verslinje findes saaledes i Originalaftrykket.

Side 205 og ff. Aaret 1838 kan i mere end en Henseende siges at betegne et Vendepunkt i Wergelands Liv. Han havde Aaret iforvejen opgivet „Statsborgeren,“ og hans stadige Indblanden i Dögnlitteraturens mangehaande Stridigheder, der er et meget fremtrædende Træk ved hans hele tidligere Skribentliv, ophörte dermed næsten ganske. Man kan vel tænke sig, at en Digternatur som hans i en modnere Alder maatte fatte Afsmag for en Publicists spredte Virksomhed; men selv om den naturlige Trang til at trække sig tilbage til Digtingens friere Regioner ikke skulde været stærk nok til at overvinde hans Hæng til at blande sig i Dagens Anliggender, blev dette dog endnu mere tilbage-trængt ved den fiendtlige Stilling, hvori han i det følgende Aar -- 1839 -- traadte til alle Hovedstadens publicistiske Organer, paa Grund af sit Forhold til Karl Johan. Denne havde givet W. Tilsagn om at erholde Nannestads Kapellani, men tilbagekaldt sit Löfte *) i Vrede over en Ubesindighed hvori W. havde gjort sig skyldig ved at deltage i et støjende Natteselskab i Pa-

*) Se Digtet „Smukke Skyer“ (S. 115) og „Hessebudder“ 45de Stykke.

læets Vagtsstue. Nogen Tid derefter tilbød Kongen ham, i Mangel af Kapellaniet, en aarlig Pension af sin private Kasse, som W. modtog med det udtrykkelige Forbehold, at den skulde betragtes som Honorar for „fritvalgte Arbejder for Almuens Oplysning.“ Dette Skridt af Flyvebladenes og Statsborgerens Redaktør var Signalet til en almindelig og voldsom Forfølgelse fra fordums politiske Venner og gamle Fiender. Denne aarlange Avisfejde fremkaldte en stor Mængde Avisartikler fra W., hvori han søgte at retfærdiggjøre sit Forhold, ofte med en krænket Selvfølelses Veltalenhed, men ogsaa ofte med en Voldsomhed og Bitterhed, som kun kan undskyldes ved Følelsen af en højst uretfærdig Mishandling. Til hans meest hensynsløse Skrifter fra denne Tid hører fornemmelig „Den Tale, jeg vilde holde ved et Prøvevalg for Akershus Amt,“ og Farcerne „Engelsk Salt“ og „Vinægers Fjeldeventyr,“ der vare rettede mod Ludvig Kr. Daa, „Granskerens“ Udgiver, hvis talentfulde Polemik mod W., fornemmelig paa Grund af et tidligere venskabeligt Forhold vistnok var den for W. smerteligste Episode i denne Strid. — Det er naturligvis ikke her Sted til at give en nærmere Forklaring af Wergelands Forhold i denne Sag; men der findes i Digtene fra hans sidste Leveaar saameget, der minder om denne Forandring i hans offentlige Forhold, at denne skisserede Fremstilling ikke turde være overflødig. Enkelte af Digtene fra dette Tidsrum *) ere undertegnede: der Geächtete (Den Banlyste).

Side 208. **Mig Selv.** Skrevet som Svar paa en polemisk Redaktionsartikel i Morgenbladet, hvori det blandt Andet heder, at „Hr. W. for Tiden er opirret og i slet Lune.“ Digtet var ledsaget med følgende Efterskrift:

Forfatteren.

Jeg anmoder de klogeste Mennesker i Verden o: Dllrr kristiske Anonymer, om at sætte disse Tanker i Vers.

Kristiske Anonymer.

Klogeste Mennesker i Verden? Ganske rigtig; det er upaatvivlelig vi Anonymer. Neitak! Ultra posse — men en Læredreng skulle vi gjøre ham til saalænge han lever.

Forfatteren.

Her er en Læreklud.

Varianter. S. 209, 6te Vers:

naar den er imellem Stene —

og S. 210, 4de Vers:

Der er Forvandtskab mellem Sjælen o. s. v.

Side 210. **Efter Tidens Lejlighed.** Var.:

I 1ste Vers: Sandheds Sejersglands frembryder o. s. v.

*) Sujetter for Veisemagele, Min Hustia og Fordums-Venner.

1

2

1

formedelst sin rørende Inskription, der omtrent tydes som i Visen. (W.)

Side 246. Skal du med forbanset Öre

Aagots söde Vise höre —

Aagots Sang (Sola gjæng bak Aasen ne) af Bjerregaards Syn-
gespil „Fjeldeventyret.“

Side 246. **Med nogle Bøgekjerner.** Indsamlede af de prægtige Bøge, som voxer i en Nordbakke paa Ullevold — i en Nordbakke, udsatte for Snoen fra Maridalen, og under denne Bredegrad, mens man troede, at denne Træsorts Grændse var en Grad sydligere, givende et brillant Finale i den herlige Skov ved Laurvig! Der er saaledes ingen Tvivl om at den vilde kunne voxer over de fleste sydlige Strøg af Agershuus Stift, og ganske vist over Smaalehnene, Folloug og Ager. Egen findes spredt over Romerigernes vindhaarde Sletter; paa Misthjergets Knæ staaer „Eidsvolds Fane,“ en knuddret Gubbe af en Eg i den stenige Grund, med vel saa mange Aarhundreder paa Bagen, at den har seet Kirken bygges nede i Bygden, hvor St. Olaf hørte Ottesang før han drog afsted til Ringsager og ødelagde Smaakongerne, og med en endnu ungdomsfrisk Krone, der sees vide over Dalen. Paa Næs paa Hedemarken ender Egen først, og da pludselig, saa Bøgen ved Laurvig, med en Skov paa Gaarden Hoels Marker, saa herlig som i Old-England. Og Bøgen er Egens Frænde, ikke meget kuldskjærere end den. Danske Havetidende siger endogsaa, at den med Forkjærlighed vælger Stederne mod Nordost. Dette Aar var saa fortræffeligt for saadan Træsæd, at det vel neppe saasart viser sig igjen. Bøgetræets mangfoldige Nytte, navnlig for Bødkere o. s. v., burde vække den Opmærksomhed for dets Udbredelse, at man benyttede sig af denne Naturens Anvisning. Nu pege de tørre Grene Fingre ad vor Ligegyldighed, og Egernet pudser sin Snude i Toppen, gottende sig over at den har spist og samlet de Kjerner i Rede, som Menneskene ikke have brydt sig om. (W.)

Side 248. Se der sidder Gudbrandsdalen

i en gammel Gubbe graa o. s. v.

Den bekjendte Gudbrandsdøl, Ole Haagenstad, der var Medlem af Rigsforsamlingen, og flere senere Storting.

Side 251. **Hytten.** I Morgenbladet for 1840, No. 58, findes følgende Epigram, der kan betragtes som Motivet til hele dette Digt:

Den ensomme Skørstenspiibe.

Hvad knejser hist? er det en Frihedsstøtte?

En Norges Hæders Marmors-Nomenklator

Ak!

Her var en Hytte

og en Inkassator!

Side 256. 2det Vers. De tre første Linjer lyde i Manuskriptet — korrektere med Hensyn til Rimet — saaledes:

Han Angsten saae i hendes Sind;
han gjennemsaae det klart
som gennem Vindvets Balsamin o. s. v.

Side 263. **En stet dansk Fremstiller af Hakon Jarl.**

Sidste Linje, Var:

Nu vent dig Karkers Lön, hvis ei, til Jylland fly!

Side 263. **Skinke- og Syltevisen**, i den Schmahr'ske Stil. I 1842 opholdt der sig i Kristiania en gammel Kjöbenhavnner, Kunsthandler I. H. Schmahr, der levede af at forevise Malerier. Mandens pudserlige Væsen gjorde ham til Gjenstand for endel Harcellas, hvoriblandt nogle Epigrammer i den Konstitutionelle, som S søgte at revengere sig over ved et Injuriesøgemaal. For at hjælpe ham af en Pengeforlegenhed, forfattede W. i hans Navn en Beskrivelse af denne Proces, og senere „Forsoningen, et fantastisk Digt af I. H. Schmahr.“ Læseren vil i disse to Skrifter — i tredje Bind — faa en mere karakteristisk Pröve paa denne Stil, hvis ejendommelige Blanding af Enfold og burlesk Vittighed i de her meddelte Digte forekommer mig mindre fremtrædende.

Side 266. **Georg Fein**, en forvist tysk Demokrat, der et Par Gange har besøgt Norge.

Side 268. **17de Mai 1843.** Se Anm. til S. 263.

Side 276—77. Træk for Træk jeg sammensanker

af min Maurits, Henrik Anker o. s. v.

Digterne Maur. Hansen og H. A. Bjerregaard.

Side 278. **Archiv-Visen.** W. var i sine sidste Leveaar Bureauchef ved Rigsarkivet.

Side 285. **Efter Döden.** I „Nogle Ord til gode Konfirmationsbørn og deres Forældre“ (1839) findes dette Digt i følgende fragmentariske Form:

— hvor Nöd i Herlighed forgaar,
hvor ingen Smerte mere naar
det lette Hjerte, Aanden faar
af Lysets Rosenblade,
hvor i Alkjerlighedens Smil
den unge Engel lys og mild
sit Legeme af himmelsk Ild
evindeligt kan bade —

Side 286. Fra Minde, hvor nu Valen
er rød af Klövreus Blod o. s. v.

Allusion til Slaget ved Minde 1134.

Side 309. **For Ret og Sandhed.** Samtidigt med dette Digt udkom:
„Det frigjorte norske Unions- og Orlogs-Flag.“ De tre første

Vers heraf ere ligelydende med det 9de til 11te i førstnævnte Digt. Til disse er føjet følgende:

O fagre Blomst paa Norges Bryst!
 hvor Hjertet under dig maa banke!
 En Rose skjøn i Fredens Lyst,
 — i Krig, naar Mænd sig om dig sanke,
 da bliver du for deres Syn
 en Baune rød, et Flammelyn.

Og foran foran flyver det,
 og gjæve Normænd storme efter.
 Det er som var i Flagets Let
 indtryllet Sejr og Underkræfter:
 og kommer røversk Örn, forsand
 han svider Fjedre i dets Brand!

- Side 314. **Auktion over „Grotten“.** I sine første Skribentaar havde W. paadraget sig en Injurieproces, hvis Omkostninger, da den efter 12 Aars Forløb blev paadømt ved Overretten, i Forening med andre pekuniære Misligheder, truede ham med en total økonomisk Ruin, hvorfra han dog ved en Vens opofrende Mellemkomst blev reddet. Til Processens Anledning sigtes i 3die og 4de Vers.
- Side 318. **Paa Sygelejet.** Dateret August 1844.
- Side 320. **Til Niels Dahl.** (Morgenbladet 15de Oktober 1844). Svar paa et Digt, denne havde tilskrevet W. Se Morgenbladet for 1844 No. 273.
- Side 321. **Norges politiske Forsvinden,** spaaet i den Constitutionelle. (Mrgbl. 13de Nov. 1844) Se Den Constitutionelle, 1844, No. 309 og 313. („Om Forbindelsen med Sverige“, Bemærkninger ved et engelsk Blads Ytringer om Foreningen.)
- Side 323. **Moderens Korstegn over Barnet.** Mrgbl. 12te Dec. 1844.
- Side 326. **Sidste Reis.** Særskilt udgivet.
- Side 328. **Hilsen til Konning Oskar.** Mrgbl. 9de Febr. 1845.
- Side 342. **Paa Hospitalet, om Natten.** Mrgbl. 22de April 1845.
- Side 343. **Anden Nat paa Hospitalet.** Mrgbl. 24de April 1845.
- Side 344. **Mulig Forvexling.** Mrgbl. 8de Maj 1845. Moer Sæther var en i den Tid meget bekjendt „klog Kone.“
- Side 346. **Til Foraaret.** Dateret 21de Maj 1845.
- Side 347. **Til min Gyldenlak.** Mrgbl. 24de Maj 1845.
- Side 348. **Den smukke Familje.** Dateret 24de Maj 1845. Den 12te Juli 1845 døde Henrik Wergeland.

T i l l æ g.

En stor Del af de her — se Fortalen til første Bind — meddelte Digte ville formodentlig forekomme Læseren saa ubetydelige, at de neppe fortjene at opbevares. — Min eneste Grund for at meddele dem er ogsaa den, at jeg, ved at udelade dem, anförende deres ringe Værd som Grund, ikke kunde forlange, at min Dom uden Videre skulde tages god. Og jeg kunde ikke vel lade mig nöje med at henrise til Originataftrykkene, da disse for største Delen ere saa ranskelige at overkomme for det større Publikum, at min Kritik ikke lei kunde kontrolleres. De faa da staa her, om man vil, som en Samling af literære Kuriositeter. Fra dette Synspunkt betragtet, kunne Enkelte, især de, der ere at anse for W.'s første ubehjælpelige Forsög i Verskunsten, endog tillægges en ikke ringe Grad af Interesse for de Venner af hans Muse, der ville studere hans Udvikling i teknisk Henseende.

Et Par Andre af disse Digte — f. Ex.: „Ved Just Hansens Grav“ og „Gid jeg var en Fugl,“ kunde nok have fortjent en værdigere Plads. De anförte Digte, af hvilke det Første er mig retvilligt meddelt af den Afdödes Bröder, Hr. Sognepräst Hansen, og det andet findes i „Ny Hermoder,“ er jeg imidlertid först kommen paa Spor efter, da Værkets Trykning var saa langt fremskredet, at de ikke kunde indtages uden at gjøre Brud paa den kronologiske Orden.

Udg.

Ida og Selma.

(1826.)

Viig bort til Syndens haarde Leie, Qval!
 Slip mig udaf din klamme Favn, og kryst
 Mit Hjerte ei med dine hvasse Kløer!
 Det er jo Nat, og Midienattens mørke
 Gudinde hyller mig jo med sit Slør:
 Forgjeves rækker Nat sin Valmuekalk.
 Skjondt paa mit Øie blødt dens Vinge hviler,
 Omsvæve mig dog Yndighedsgestalter.
 Sku hist den høie, ædle, blege Qvinde!
 Sku hist den smukke, omme Yndens Datter!
 — Men tal du dunkle Taare, Natten drak!
 Tal blege Kind, hvis Rødme Elskov suged
 Og gjorde til min Kummers Monument.

*

Hvad Skikkelse maner du frem, Phantasi?
 — Se, Hoihed paa Panden den throner!
 Om Læben livsalige Smiils Trylleri,
 Du deilige Ida!
 Ha! end udaf Elskov min Stemme jo toner.

Men ak! Skjæbnens haarde, tungtrammende Haand
 Dig boied ved Kummer, og Roserne vege.
 Min Kjærlighed skuer saa sorgfuld din Aand,
 Du deilige Dødsbrud,
 I Lidelsers Nat, og de Lilier saa blege!

Vemodig min Elskov var, haabløs jeg saae
 Min Ida i Elskerens Arme.
 Men stærkere monne mit Hjerte dog slaae
 For yndige Selma!
 Vee! Haabet *kun* nærmer min Kjærligheds Varme.

En nyssprungne Rose min Selmalil er,
 I Øiet Forglemmigei smiler,
 Og himmelske Ynder den Rosenknop bær,
 Beskedent den rødmer,
 Og Uskyld i Bægeret hviler.

Jeg drømte, jeg favned i Ungdommens Glands
 Min Selma! jeg folte dit Hjerte
 Mildtbankende — o da svandt Jordlivets Sands!
 O min Selma!
 Jeg vaagned til tærende Smerte.

. . . Vil du Emilie . . ? bøi du dit Sind!
 Lad mit Haab ei i Mulmet forsvinde!
 — Ha! farver vel Elskov din yndige Kind. . . ?
 Smiler dit Øie?
 Af Fryd da min Taare skal rinde!

Dog, Haab, gjæk mig ei! — Du bevinger min Pen.
 Du mig viser kun Elskovens Glæde!
 Dog — varsler du sandt: før mig hastig da hen
 Til min Selma!
 O, da vil ei sorgfuld jeg græde.

Nei, da skal min Munterhed Styrke gjenfaae:
 Hele Verden beundre jeg tvinger
 Min Selma, beundre de Øine saa blaae
 Hos min Selma!
 Jeg til Himlen med Selma mig svinger!

Mindeqvad over Sørenskriver Knudssøn.

(1826).

Normænd, kommer og følger
did, hvor Kummeren vinker
og peger paa Tidstrømmens Bølger,
der hylle nu Stjernen, som blinker
 høit over Frihedens Palme,
 men ak, nu mon falme.

Kommer og følger de Toner,
som døende flyve fra Streng;
de føre, hvor Kummeren throner
under sorgklædte Fyrre paa Enge,
did, hvor Sorg sidder bleg
og stirrer paa fældede Eeg.

Alvorlige Normænd, I ahne
mit Qvad — ei I Tanken tør fatte:
„hvad? tør Døden misundelig rane
Frihedens helligste Skatte?“
Følger, følger! styrer jer Gang
efter min klagende Sang!

Seer hist den sorgklædte Qvinde
imellem Fyrrenes Grene,
knælende hist ved et Liig,
Friheds Gudinde.

Normand! rører det dig?
kjender du vel disse Bene?
denne Krands om hans Lokker,
Egeløvskrandsen, du gav
din Knudssøn? . . o Norge,
knæl ved hans Grav,
hvis Ord vare Frihedens fjeldfaste Borge,
som Modstand ei rokker!

— Ja, han er borte, din Ven?
 Knudssøn mon Himlen tilbage
 vel kræve; — hans daadfulde Dage
 beholdt dog Norge igjen!

Hæv dig Frihed! knæl ei ved Baaren!
 Dog se, dine mandige Sønner
 hemme knapt Taaren.
 Nornen ved Bønner
 ikke kan vende sin Iid;
 men evigt den kommende Tid
 vor Knudssøn skal bygge
 et hædrende Minde,
 som reise sin Tinde
 I Frihedens Skygge.

Hæv dig Norge! knæl ei ved Baaren!
 Dog se, dine mandige Sønner
 hemme knapt Taaren.
 Men evigen grønner,
 Knudssøn, dit Minde,
 og Tiden skal finde
 Normænd liig Knudssøn, som Frihedens Skjold
 og Hævder mod Vold.
 Evig i Salen
 hist din Skygge skal svæve,
 lytte med Lyst
 Til Mændenes Ord udi Hallen.
 naar for Friheden hæve
 de frihedselskende Bryst!

Den syttende Mai.

(1826).

Mai *syttende* af Tidens Bølger randt
skjon over Nord — den Himmelen lod smile,
da Kjæmpen vaagnede af Seclers tunge Hvile,
fra aabnet Øie mørke Taage svandt.

Skjøndt ei for at skue

Skjoldenes Glands,

ei Sværdenes Lue,

Einheriars Dands,

men Frihedens Krands

om Tempelets Bue,

og Hakonarætens den herlige Krone,
som straalende steg af Fortidens Grav —
da Jernseclers smuldrede Liiglagen faldt —
liig Solen, der stevner fra rolige Hav,
for favne en Kongehelts Isse, som kaldt
af Folket, besteg vor fædrene Throne.

O ædle Konning! stedse Normand var
et kraftfuldt Træ, hvis Frugt var Dyder høie:
et trofast Hjerte altid Barmen bar
og Ærligheden lysed i hans Øie:

Hans Ahner blinke høit paa Sagas Skjold:
— O! naar jeg Oldgudindens Teppe hæver
og skuer Heltefærd paa Gimlevold
og Kongeskygger — da mit Hjerte bæver
af Fryd. Med Ret han sig ophøiet troer
— hans Hæder end paa Bautastene groer!

Men — hæver Fortid Tanken i hans Sind
og foler han de gamle Skjaldres Toner
liig Bølgers Brusen, Storm om Klippetind
og Skyers Kamp trindt hiin Horneel hist throner:

end høiere sit Hoved hæve han
ved Norge *nu* ved Norges Carl Johan!

Din lyse Oldtid sank i Seclers Nat.
Ei sandt, Dig lysted sove, gamle Kjæmpe?
en Vaabenhvile? — Helten nedsank brat;
men Sjælens Ild kan Søvnens lang ei dæmpe.
Et Ydunsæble rakte Tiden hen;
Du bed i det og reiste Dig igjen.

Hadet smelter for Frihedens Ild:
et Had, som Dankonger bygged.
Dog aldrig Norgubbens Øienbryn skyggede
en Gnist, som ei vise han vil.
Grundet paa Ælde,
kan kun *Ærlighed* fælde
det Had, som da vilde svinge,
evigt fra Kjølen sin Vinge.

En Staalmuur det være,
som Norges Frihed beskytte!
Beundrende Folkene lytte
skal efter hvad Saga mon lære
med Sorg eller Smilen i *kommende* Tider
om Norge og Frihedens Død eller Liv.
— O Saga! Alvorlige! skriv,
mens Taarer ad Kinden nedglider:
„Som Saragossa faldt Nor!
Messeniens Skjæbne
Norge ei fristed!
Men Sønner af Nor,
af Frihedsild grebne,
fra Forglemmelsen vristed
Dit evige Navn!“

Saa lyde din Gravsang herlige Stavn!
O vil Du for Frihed ei døe?
En Yngling for elskede Mø
jo gjerne vil døe!

Og siig, hvilken Mø er saa yndig og skjøn
 som Friheden, Norriges Brud?
 Til den er jo viet hver Norriges Søn.
 Os ene gav Gud
 den Mø, hvortil Verdner fra Oldtiden beiled,
 for hvem jo en Cato og Winkelried segned
 og Helten Riego i Dødens Arm blegned.

I Normænd! for bevare Bruden reen:
 Lad *Rlogskab* være hendes Jomfrubelte!
 og hun skal blive huld, som da hun treen
 fra Himlen ned blandt Norges gjæve Helte.

Lad Glæden tænde sin Fakkelt i Alterets Lue
 og svinge den høit over Norge,
 under de høie Arcader,
 Fjeldenes sneedækte Borge!
 Sku hist de dandsende Rader
 under Tempelets Bue,
 hvor Kongen, ophøiet mild,
 hædrer og elsker Normandens Jld!
 staaer blandt ærværdige Gamle,
 de ædle og gladstemte Normænd,
 og Smaabørn ved Mødrenes Barm,
 som efter Konningen famle
 med spæde, udstrakte Arm.
 Konge! trin hen
 til Frihedens Altar i Granernes Skov!
 Hvor Maieren ryster de duftende Lokker,
 hvor Dig Normænd omslynge
 — en Borg, som ei Ulykke rækker —
 Hør! hvor de synge
 din og Selvstændigheds Lov.

Hvilken Niding tør Kredsen sig nærme?
 — den Kreds, ærværdig ved Oldingers Sølphaar
 og sød ved de Norges yndige Qvinder
 og Ynglingers Blik og de blussende Kinder:

denne Kreds om Altret, som staaer
 i Lunden, som Normænd beskjerme?
 Ha! hvem tør male misundeligt Had?
 og skelende Mistro
 imellem Konge og Folk?
 Gid, Normannakonge, du sad
 her mellem de smilende Mødre,
 i Mændenes kraftfulde Bo!
 — her er Ærlighed Tolk
 og alle er Brødre!

I Normænd! føle denne Glædens Dag,
 skjøn som den Elsktes Smil
 og yndig som Minstrellens Harpeslag
 i Birkelund om Heltefædres Høie.
 For Norge lys — som Solens aabne Øie
 for Kloder, høit paa Himmeltelts Blaae
 for evig funkler — *saa den* evig staae!
 Gid Ingen kunde sige saa:
 „Dog ha! hvi jubler da ei Norge ud
 sin Fryd, en Høisang hæver op til Gud,
 som over Norges Fjelde evig throner?
 — hvi bæve ikke de af Jubeltoner?“
 Men jubler Fryd paa denne skønne Dag!
 Held Fædreland! dets raske Sønner Held!
 Af Foraarsluftens rene, klare Væld
 din Skaal, mit Land, i hvert et Aandedrag!

Norge, Island, Færo.

(Forqvæde til en poetisk behandlet Sigmond Brestessöns Saga^{*)}).

(1828).

En fager Qvinde gav engang
Verden tvende Drenge:
Munterhed i Øiet sang,
Haaret gyldne Streng.

Den Kjephest helst de leged med
var en hvæssed Landse:
Nabodrengen snart blev kjed
af de vilde Dandse.

„Vel snart som Faer vi ud kan gaae
„mod den stærke Jette?
„Større Sværd end dette maa
„snart vor Muskel lette!“

Saa juble de — den Moder glad,
hoit, ved Aftentide,
synger dem et dristigt Qvad,
mens paa Skjold de sidde.

Den Ældste klapper glad i Haand:
„Sligt vil jeg og gjøre,
naar jeg kan de blanke Baand
om min Bringe snøre!“

Den Anden længe lytter til,
Takten slaar paa Skjoldet:
„Ha — et Qvad jeg heller vil,
at af Sjel jeg folded!“

*) Ikke udkommet (Udg.)

Den Mindste jubler: „Moder sød!
 vil Du stedse qvæde,
 bli'er jeg gjerne i dit Skjød.
 vil ei Bifrost træde!“

Den Ældste rask i Veiret skjød,
 en Hjelm ham blev for snæver:
 snart en Kongekrones Glød
 han til Issen hæver.

Dog elsker han sin Moder god:
 Arm om ham hun slynger,
 som da han ved Arnen stod:
 samme Sang hun synger.

Den Anden blev en dygtig Skjald,
 boed hos sin Moder:
 skrev dog tidt med Sværd paa Val
 Runer, som hans Broder.

Den Mindste stedse hjemme sad
 for den Sang at høre:
 stundom maa dog Svenden glad
 Broders Glavind føre.

Skjøndt alderstegen bærer Hiin
 end sit gyldne Smykke:
 Søveløk om Purpurkind
 gjør ham værd den Lykke.

Men Tid og Sorg paa Skjaldens Sjel
 Sne og Riimfrost rysted;
 fremmed Baand som sølvgraa Træl
 ham til Jorden krysted!

Se, meer han kan ei mindes sig,
 hvor han Harpen lagde:

Stakkels Olding, tykkes Dig,
Sorgen Glemsel bragte?

Ha, famler Du i solvgraae Haar
for din Hjelm at finde?
vredes ved i fremmed Gaard
tjene fremmed Qvinde?

Den Yngste gav sin Jarlehat
for en lodden Hue:
for hans Hjelm var liig en Nat
over Baunens Lue.

Nu han, som før sin Broders Skjold
ofte bar i Slaget,
sidder liig en Bauta kold,
moset og bedaget.

Paa Panden Kummer tegnet har
mangen skummel Rune:
Drømmene, hans Ungdom bar,
qualte Skjæbnens Lune.

Han endnu hos sin gamle Mo'er
horer Barndoms Qvæde,
stirrer paa sin Broders Spoer,
som tør Bifrost træde.

„Da vi var Smaa, saa vilde Han
stedse Herre være:
— underligt, slig Lyde kan
saadan Guldfrugt bære.“

„Nu bærer han, liig Sol paa Fjeld,
Kronen, Sværd ved Siden:
jeg er Træl; den Andens Sjæl
bleven sløv for Tiden.

„Nu, riig som Høst og stolt som Vaar.
 neppe Han kan mindes,
 at han Brødre har, hvis Kaar
 trangt af Armod bindes.“

Saa mumler mørk den gamle Svend:
 seer paa hullet Trøie,
 saa til Kronen han igjen
 kaster lynfuldt Øie.

Det gjælder ei hans Broder, om
 han mod Himlen peger,
 men den sorte Skjebne, som
 med hans Lykke leger.

*

Trende Skibe med høie
 Barme glide af Havnen.

Bann'ret ligner en Hanes
 Kam og Seilet en Vinge.

Stormen tvetter sin sorte
 Lok i Bølgenes Fraade.

Hisset Banneret, liig en
 Gnist, nu flyver i Natten.

Snart maae Seilene, lige
 hvidgraae Røgstøtter, følge.

Masten brister; liig Kobber-
 hjelm staaer Snekken paa Skjæret.

Morgnen peger paa tvende
 Vrag, som drive i Fjernet.

Over Kjølene springe
smaae og leende Bølger.

Morgnen viser i Fjernet
glad en høibarmet Snekke.

See i Solen hvor liig den
sidste, svindende Stjerne?

En af Trende har Skjebnen
levnet: Een kun af Trende!

Samme Egeskov fødte
dog de Skibe — o Skjebne?

Tro ei Barndommens Drøm, som!
slaaer, liig Masten, mod Skyen!

Skjebnen splittede de tvende
Drenges flagrende Purpur.

Hine Drengene jeg nævner:
Norge, Island og Færö.

Havet er deres Moder,
liig en blaaøiet Qvinde.

Havets syngende Barm var
hine Ynglingers Vugge.

Jordens Lande er alle
Havets lokkede Sønner.

Hver af Sønnerne fik sin
egen, skarpe Character.

Landets Mænd ere Sjelen:
Landets Qvinder er Hjertet.

Hver en Mand er en Guddoms
Tanke virkeligbleven.

— *Norge* gjemmer bag Klippers
Skjolde Dalenes Guldslør.

Norges kraftfulde Legem
har et svulmende Hjerte.

Se, det ligner den tapre,
men godmodige Gothe!

Se, dets Elve er mørkblaae
Aarer, Fjeldene Muskler!

Høi er Sjelen, som ruller
gjennem brusende Aare.

Varmt Principet, som ulmer.
bag de snoede Muskler.

Folket bærer jo Landets
Præg, som Sjelen sit Legems.

— Hver en *Islænder* var en
ildfuld, digterisk Tanke.

Hver en Islænder var en
Heklas hvinende Funke.

Island var den bizarre,
høie, kraftfulde Digter.

Se, hans Øie hvor ildfuldt!
— Krablas Krater i Natten.

Se, som Legemet Sjelen:
voldsom, kraftfuld og ædel!

Gjennem *Færeyars* Bryst der
bruse tusinde Aarer.

Derfor var han en heftig,
iilsom vredladen Yngling.

Lidenskaber, som Skum paa
Bølgen, strømmer med Blodet.

Sorte Fjeldbække ofte
hvirvle klingrende Perler.

Stormen hviler: en heftig
Sjel har glindsende Tanker.

Sigmund Brestessön var en
ædel *Færeyars* Tanke.

2 Pet. 1, 8 *).

„Naar sand Menneskekjærlighed findes i Eders Hjerter, da lader den Eder ikke blive örkesløse eller ufrugtbare.“

(1828).

Se Drengen her, hvis Iil med Morgnens første
Straale hen til Heden farer, hvor
han seer de høie Tidsler vaie, for
af disses rødblaæe Hatte Fjedrene
at plukke til sin Bedstemoders Pude.
Hans Kjærlighed til Bestemo'er ei mægter
den hede Solens Kraft og Sved, som dugger
den røde Kind, og svider ham i Øiet,
ei Aanden, som, langs Blomsterhavet, heed
og tørstig skjælver, smelte: ikke mægte

) Senere (1842) omarbeidet i „Jöden.“ (Tidselskjægplukkeren). Udg.

de hvasse Torne, røde af hans Blod.
 og Myg og Frygten for at sætte, under
 de tætte Blade, Foden i en Snogs
 giftfyldte Ringe, jage Kjærligheden
 for hans Moders Moder: den umættelig
 udvider sig saalangt hans Øie naaer
 vidt over Heden.

Hele denne Rigdom

af hvide Fjedre vil han plyndre, og
 med Kjeppen ned de lange Fiender meie.
 Men Middagssolen voxer allerede
 fremover Skoven, dragende dens Skygge
 og Blomstens Dug og Damp og Drengens Kræfter
 som Skat til sig, og endnu seer han Heden
 fuldvaiende af Tidsler rundtomkring,
 og kun en liden Ring nedknæle dybt
 for Scireren i Støvet, medens bag den
 alt Eftermiddagsvinden reiser tusind
 blegrode Tidselhjelme høit iveiret,
 som Slaver ikkun trodsende paa Mængden,
 og blæser Dunen ham i Ansigtet,
 som Oceanets Skum mod St. Helena.

Endnu hans Pose hungrer, og den lette
 Duun hans Sved bedækker fast, mens Tidslens
 Skygge Aftenssolen alt forfølger,
 i Seiren voxende: mod Aftenvinden
 de høie Tidsler sukke, saa han ræddes;
 thi Dæmringen har graanet alting, og
 den første Stjerne drukket alle Farver,
 saa hele Heden synes ham et Hav
 af reiste Snoge hvislende: hans Mod
 de lange Skygger jage hjemad, dog
 en Taare efterlader det paa Flugten.

„Ak Bedstemo'er“ — saa bryder frem hans Tale
 af heftig Graad — se her for Middagsmaden,
 mit Blod, min Sved, den røde Sommerdag!“

Nu, troer du ei, at jo den gamle Moders
 Kjærlighed udfylder Resten af
 hans Kurv? og hvergang hun den seer, saa trykker
 den bløde Sovn den Gamle ned, som i
 en Gjesteseng, hvor Dune-Silkepuder
 udaande Sovn om hvert et Ledemod,
 skjøndt hver kan see, hun nikker paa en Træbænk,
 lænende den skarpe Albu paa
 en Pinderyg? Jo sikkerlig. Du seer,
 hvor lidet og hvor meget Drengen gjorde:
 hans gode Villie plukkede den hele,
 vidtstrakte Hede, skjøndt hans Kræfter rakte
 den hele Dag ei mere end en Kreds,
 femgange bredere end Armens Længde.
 — Se her den Godes Liv, hans Kamp mod disse
 Elendigheder, Sorger, Synders Æt,
 sortvaiende henover hele Jorden,
 mens Klager hvine gjennem dem. Hans Stræben,
 den synes frugtløs, skjøndt den aldrig sov,
 men avled frem, mens Natten rysted ud
 sin klare Blomsterdug paa Marken, og
 sin dunkle Sjeledug paa alle Dyr,
 med Tanken om Elendigheden af
 den Dag i Verden sat, som Stjernerne
 begrov nu nys i Havet, Planer, som
 med Solen reiste sig, i Hjertet bløde,
 i Armen stærke, raskt til Kamp mod hine
 Elendigheder, som nu ogsaa vaagned
 for atter nye Monstrer frem at avle.

Drengen og Fuglen.

(1828).

Drengen.

Lille Fugl, med den Vinge rød og hvid,
 vil du sælge din Frihed, saa slagre du hid
 til mit staaiblaa Buur, med en Guldknapp paa,
 liig Solen, der sidder i Himlen blaa!

O slag du derind!

Kun dristig derind!

Din Vinge, saa favr som en Jomfrukind,
 skal blomstre i Ro der for Veir og Vind,
 for Veir og Vind.

Fuglen.

Du Nar! om dit Buur er som Vaarens Viol.
 dets gyldne Top
 som Lilieknop:
 saa er Himlen mit Buur, og dets Knapp en Sol.
 Mit Liv er Frihed!

Drengen.

Lille Fugl, med den Vinge rød og hvid,
 vil du sælge din Frihed, saa slagre du hid
 til mit staaiblaa Buur, hvor jeg guldguilt Frø,
 ligt Stjerner, paa Søilverchrystal skal strøe!

Ha, hungrige Smaa,

du bider nok paa!

Se glindsende Hirse mod Grankongl graa!

Din trætfloine Frihed vist sulte maa,
 vist sulte maa?

Fuglen.

Hvo lever landflygtig? Thi Liv uden Fryd
 (O Frihed og Hjem!
 Hvad frydfoldt som Dem?)

er Død — uden Hjerter, en Gjenfærdslyd.
Mit Liv er Frihed!

Drengen.

Lille Fugl, med den Vinge rød og hvid,
vil du sælge din Frihed, saa slagre du hid
i mit staaiblaa Buur, hvor du tryk kan lee
ad Vintren og Høgen med blodig Lee!
O fly fra den Qvist
som vugger dig hist!
Herinde er Fred, men derude er Tvist.
Mit Sprog skal du synge — Du glemmer vist
din Sang fra Qvist.

Fuglen.

O, lysted din Falskhed mig: turde jeg vel
— ve! — stjæle fra
min Yngel da
dens Frihed, dens eneste Arvedeel?
Mit Liv er Frihed!
Held Friheden! Held
mit Fædrelands Sjel, du Sjel
i Fos og Storm og Gran paa Fjeld!

Syttende Mai-Sang.

(1829).

(Mel. Trofasthed).

Dagen hil,
som nu i Norges Dale daler,
lys af Smil,
og klangfuld af Pokaler!
Spanien gav, for denne Dag at eie.
Rosmarinen.

Apelsinen
og sin Xeresviin.

Ha mit Nor
sit Hjerteblood gav førend Dagen,
(skjændt jeg troer
at den er slaaet paa Kagen.)
O, min Drot, dit Navn jo Norge bærer
dybt i Barmen,
blankt som Karmen,
Gud i Natten grov.

Frihed, hil!
Et Suk vi Norges Frihed bringe;
Sang og Smil
skal være Sukkets Vinge.
Se, idag sig reise kan den Arme,
raabe: „Jordens
Fyrste! Nordens
Mand har Diadem!“

Ha vor Sjel
Klenodet bærer høit! Paa Panden
Rynker vel
ei Lænker er paa Manden?
Dog ei vist . . . Idag da Sorgens Lokker.
(sorte Rynker)
dybt sig synker
ned i min Pokal.

La Varsoviennne.

Af Casimir Delavigne.

(1832).

Den reiser sig den blodige Dag,
 da Lænken af vor Nakke siiger.
 Vor Hvidørns skinnende Vingslag,
 se, opmod Frankrigs Himmelbue stiger.
 Med Julistraalen ja den stiger.
 Fra kløvnet Sky hør! hør! — den skriger:
 „i Graven synk, mit ædle Polen,
 hvis dig ei lyser Frihedssolen!“
 Bajonetten paa, Polakker! Det er vort Løsenksrig.
 Igjennem Trommehvirvlen, hør, det trænger sig!
 Bajonetten paa! Ha, Frihed, lev! ja lev evindelìg!

„Til Hest — man skreg — Kosak og Baskir!
 nedsabler hverén oprørsk Slave!
 Her er ei Balkan og Schumlas Spiir.
 Men over Polens Mark i Blod vi trave.“
 — Holdt! Se, Czar, vore Balkan-toppe!
 Vi dyngé dem af vore Kroppe.
 Kun sine Børn vil Polen bære,
 og Aadslérne af Fiendehære.
 Bajonetten paa, Polakker! o. s. v.

Din Æt, o Polen, for dig kun døer.
 O Fryd! — Dens Støv én sorgfuld Seier
 med Memfis' Gruushob blandet før,
 mens høien Kreml for dens Hæder neier.
 I fiirti Aar ved fremmede Have
 de Stakler maatte sig søge Grave.
 Men dennegang, Kjær-Moder, vove
 i Døden ved din Barm at sove.
 Bajonetten paa, Polakker! o. s. v.

Kosciusko, knus! vor Fiende knus,
 som saa forrædersk Naade synger!
 Hvor var den, da dit Hevnstaal, Rus,
 umættet skar i Pragas Børneklynger?
 Det Blod dit Hjerteblood betale!
 Det Polens tørstige Slette svale!
 Med denne Dugg den Krands besprænger,
 Som over Pragas Offer hænger!
 Bajonetten paa, Polakker! o. s. v.

Frem, Frelserhær, i Sved og Blod!
 Til Hevn! den vore Qvinder kræve.
 Mit Land, dit hellige Ringklenod
 for Nord-uhyrets Øine høit du hæve!
 ja Ringen, Døttrene Dig forære:
 den Sonnerne gyldne med Blod og Ære.
 den Ring, som over Kampens Vover
 med Frihed evig Dig trolover!
 Bajonetten paa, Polakker! o. s. v.

Vor Daad for Frankrig Jenas Kugler har
 i vore Bringer blodigt tegnet.
 Marengo-staalet det Samme skar.
 Men Hvo har Champauberts Valarr regnet.
 Samdøden for var sød som Seier.
 For gamle Vaabenbrødre eier
 Kun Frankrig Graad? kun Graad at byde?
 For Dig vort Blod jo maatte flyde?
 Bajonetten paa, Polakker! o. s. v.

Men I, men I, hvis straalende Blod
 har spredt sig vidt som hellige Bølger,
 for Os at vie til Frelsens Daad,
 fremstimer Skygger, hvor I end Eder dølger!
 Som Eder Seirere eller Martyrer,
 vi standse døende hiint Uhyre.
 At dække Friheden for Alle

med sine Liig, vil Polen falde.
 Bajonetten paa, Polakker! o. s. v.

I Geled, Polakker! Basune brag!

I Ilden under Ørnevingen!

Friheden raaber: til Slag! til Slag!

og Seiren vugger sig paa Helteklingen.

Ja Seir om Bann'ret, hvis gyldne Landse
 bar Edoms Palmblad og Austerlitz-Krandse!

Hvo leve skal — lev fri bag Sværdet!

Hvo doer — han allerede er det.

Bajonetten paa, Polakker! Det er vort Løsenkrig.

Igjennem Trommehvirvlen, hør, det trænger sig.

Bajonetten paa! Ha, Frihed, lev! ja lev evindeligt!

Den polske Nationalsang.

(1832.)

End er Polen ei i Graven:

Vi jo Aande'drage.

Herrevoldets Rov fra Slaven

tager Sværd tilbage.

Thi Skryznezki vore Sværdes

Sejrbane bryder.

Bort med Blodet Polens Hærdes

sidste Lænke flyder.

Zarens Blodsværd skinner over

Ostrolenkas Bakker.

Men til Seir paa Kampens Vover

gaaer vort Mod, Polakker.

Thi Skryznezki o. s. v.

Hvor er Horderne, som fyldte
 op med Angst Europa?
 — Hede polske Blod dem skylte
 ned i Pultusk-gropa.
 Thi Skryznezki o. s. v.

Hvidøru, svæv, Du Dyrekaarne,
 Ærens høje Veje!
 Da skal Polen sejerbaarne
 Friheds Arne eje.
 Thi Skryznezki os Polakker
 frem til Sejer fører.
 Sidste Aag fra polske Nakker
 Blodets Strøm bortfører.

Rule Britannia!

(1832).

Da Bretland først paa Himlens Bud
 sig skjød af mørkblaa Ocean,
 Skytsenglekoret jubled ud
 den Grundlov for det fagre Land:
 Hersk, Britannia! hersk paa Sjø'n!
 Aldrig trækkes Bretlands Søn!

Mens mindre sæle Folkeslag
 maae et for et i Aaget gaae,
 Du, Maal for Alles Frygt og Nag,
 skal stor og fri i Blomstring staae.
 Hersk, Britannia! etc.

Af hvertet Slag i fremmed Land
 meer majestætisk gaaer Du frem,

som himmelkløvende Orkan
 kun fæster Egen i vort Hjem.
 Hersk, Britannia! etc.

Tyran skal aldrig kue dig.
 Hvo prøver dig at bøje, han,
 til Ros for dig, til Vee for sig,
 kun tænde skal din ædle Brand.
 Hersk, Britannia! etc.

Din Odel er det rige Land,
 ved Handel dine Byer Glands
 erholder, og din Underdan
 er Havet og dets Kysters Krands.
 Hersk, Britannia! etc.

Hos Frihed end har Muser Hjem!
 De tye til dig, velsignte Ø,
 med magelos Skjønheds Diadem,
 hvor Mandbarm vogter Fagermø.
 Hersk, Britannia! hersk paa Sjø'n!
 Aldrig trælkes Bretlands Søn!

Hymne

til de for Friheden i Juli 1830 faldne Blodvidner.

Af V. Hugo.

(1832).

Strofe.

De, som for Fædrelandet saa gjerne Livet gave,
 fortjene vel et Folk i Graad ved deres Grave!
 Imellem store Navne skinne deres frem.
 Mod deres Ære hver en anden Ære blegner.
 Som det en Moder egner
 det hele Frankrigs Røst til Hvile synger dem.

Chor.

Dig, Frankrig, evindelig Hæder!
 Dem Alle, for hvilke du græder,
 Martyrerne Ære skee!
 og Dem, som i Disses Exempel
 sig vinde i Pantheons Tempel
 en Plads ved at døe som de.

Strofe.

Det er for disse Faldne, hvis Skygger her omsvæve,
 at Ærens Pantheon igjennem Skyen hæver
 højt over vort Paris, den tusindtaarnte By,
 den stolte Dronning for Europas Babyloner,
 sin Krone af Kolonner,
 der forend Alting gyldnes af hvertet Morgengry.

Chor.

Dig, Frankrig, evindelig Hæder o. s. v.

Strofe.

Forgjæves, naar der boer slig Storhed under Minder,
 skal Glemselen, den Nat, hvor Alt, som falder, svinder,
 gaae over denne Grav, som Frankrig knæler paa.
 Hver Dag, som hæver sig, skal deres Navne skue
 i Ærens Morgenlue,
 dem evig friske, som foryngede opstaae.

Chor.

Dig, Frankrig, evindelig Hæder!

Læses af Mathea II. , naar hun er 12 Aar*)

(1832).

For fjorten Aar tilbage
 mon da hvor stor du var?
 — Du kunde neppe tage
 til Knæet paa din Far.
 Alt da din Sjel dog strakte
 sin Englevinge skjøn;
 thi hvad du havde, rakte
 du Sorgs og Sangens Søn.
 I Verdens Øje Lidet
 det var: kun denne Lap.
 Men han, som fik det — vid det —
 med Sølv det bytted knap.
 Papir og Sølv din Vilje
 ei mægted skille ad.
 Og Hvo, du rene Lilje
 forskyde tør dit Blad.
 Hvis end med Sangens Blommer
 jeg det bestroer, du faaer
 et Bild kun af den Sommer
 der spired af din Vaar.

*) Meddelt af Hr. Professor Monrad, der tillige velvilligen har tilstillet mig Følgende om Anledningen til Digtet: „Paa en Sommertour, om jeg ikke tager Feil netop dengang W. „trak om“ med den „olme“ Englænder, hvorom han har fortalt i sine Hasselnødder, kom han til Lombs Præstegaard i Gudbrandsdalen. Under hans Ophold der traf det sig, at et Stykke reent Papir faldt fra Provsten, der just havde Noget at skrive, ned paa Gulvet. Mathea II., dengang et treaars Barn, tog det strax op og bad om at maatte have det. Saasnart hun havde faaet det, gik hun, ligesom dreven af et Instinet, hen og forærede det til den Fremmede, vor W. Familien og hvem der ellers kunde være tilstede morede sig over dette barnlige Indfald, men W. blev alvorlig, tog strax sin Blyant op og skrev paa det rakte Blad det Digt, som jeg mange Aar senere paa et Besøg hos Provst H. tilfældigvis lik see og afskrive“.

Ved Pressefrihedens Dod (1799).

(1834).

Af Folkets Diadem forsvunden
 er brat dets herligste Demant.
 En Taare liig, i Mulden runden,
 den svulmed, glimred og forsvandt.
 Vor Pressefrihed er forbi.
 Og det er Spot at hedde fri.

Lidt meer belivt end Marmorguden,
 men skjøn som den vor Frihed stod.
 Og Pressens Slag var, under Huden
 af Lys, dens Hjertes Slag i Blod.
 Nu er det standset —: hvortil Os
 da kun den kolde døde Klods?

Se Lysets Porte i Ruiner!
 vor Friheds Glorie falden af
 som laante Fjer og falske Miner,
 der engang Skin af Liv den gav!
 Hvad vil du, Spogelse? — forsvind!
 Er Tanken Træl, da Armen bind!

Ve, Pressen er jo Friheds Throne!
 Nu liig et Øje uden Syn,
 en Konge uden Gyldenkrone,
 en Asathor foruden Lyn,
 et vidløst Ord, en tonløs Sang
 vor Frihed er i Pressetvang.

Dens Sjel er flyed, dens Mæle borte.
 Fiskalen om dens Strube hang,
 og persed ud vor Friheds korte
 men jammerfulde Svanesang.
 Den kun bestod udi et Suk,
 som han, der strypte, kaldte Muk.

Det Suk, din frie Presses pinte
 og sidste bange Klap: din Geist,
 o Frihed, histhenop dog hvinte,
 hvor Dommen har sin Throne reist.
 Det sender hid igjen engang
 sin Røst med Domsbasunens Klang.

Til *da* se ved sin Krybbe Hesten!
 Den Fryd har Trældom og for Mænd.
 Til *da* lad Skurken plyndre Næsten,
 og flyde kun Fiskalens Pen!
 Til *da*, du kneblede Geni,
 og mulebundne Sandhed, ti!

Til *da* hør Magtens Tordner ringe
 vor Frihed ind i lune Grav!
 Til *da* lad prentes ind med Klinge
 paa Folkets Ryg dens Epitaf!
 Til *da*, I Mænd, til *da*, til *da*
 et stort, et langt „*vive le roi!*“

Frihedssang den 12de Maj.

(1835).

(Mel. Jeg er en Jægersmand — Hali — Halo!)

Hvor Friheds Sange klinge,
 i Barm maa Hjertet springe.
 Der boer hver Glæde frit.
 Meer Glands der Sværdet spreder,
 og Møens Yndigheder
 fremstraale mere blidt.
 O lystigt, o! O lystigt, o!
 O Lyst i frie Land!

Hvor Trældoms Lænke bæres,
 i Sorg hver Barm hentæres,
 hver Livets Blomst forgaaer.
 Kun tungt der flyver Landsen;
 meer Sorg med Brudekrandsen
 kun Møens Hjerte faaer.
 O sorgfuldt, o! O sorgfuldt, o!
 O Sorg i ufrit Land.

Herfrem som Hjemmets Bække
 fra Dal og Bjerg, I Kjække,
 hvis Manddoms Død i Slag
 meer sød er end den Aande,
 som Trællene udaande!
 Herfrem om Friheds Flag!
 O lystigt, o! O lystigt, o!
 O Lyst i frie Land!

Ode til Napoleon Buonaparte.

(Efter Lord Byron).

(1835).

Det er forbi. Skjont Drot igaar,
 mod Konger rustet ud til Slag,
 en navnløs Ting du er idag:
 forkastet, mens dit Hjerte slaaer.
 Er det den Mand, hvem Throner lode?
 som Fiendebeen rundt Jorden strøede?
 Og kan Han leve end?
 Ei Støv, ei Dæmon, ikkun Den,
 som „Lucifer“ saa falskt er kaldet,
 saa dybt er nogensinde faldet.

Hvi slog — Du med det haarde Sind! —
 din egen Art, som bøjed Knæ!

Du Resten tugted til at see,
 men stirred paa dig Selv dig blind.
 Med Magt ihænde uomtvistet,
 med Frelservælde, om Du lysted,
 en Grav var det Du gav
 dem, Dig tilbade. Støvet af
 dit Fald dog ahner først, at mere
 end Ringhed lav er tomme Ære.

Den Sandhed skal — og derfor Tak! —
 en Krigeralder gjøre viis
 langtmeer end høj Philosophies
 saa skønne men forspildte Snak.
 For stedse maa den Trolddom svinde,
 som kunde Sjele saa forblinde,
 at de i Blod og Ild
 selvoffred sig fanatisk til
 det Sværdevældes Afgudsbilled,
 med Kobberskolt paa Leerfod stillet.

Triumph, Forfængelighed let,
 Henrykkelsen i vilden Slag,
 og Sejrens Røst, det Jordskjælvsbrag,
 det var Dit Livsens Aandedræt.
 Det Sværd, det Scepter og den Styrke,
 som Mennesket syntes skabt at dyrke,
 dit herskende Berøm
 — forsvundet som en blodig Drøm!
 Du mørke Aand! hvor vildt mon tindrer
 dit Raseri ved disse Minder!

Den Ødelægger ødelagt!
 Betvunget Sejerherre! Han,
 for Andres Skjebne Voldgivtsmand,
 som trygler sin af Andres Magt!
 Er det et Haab, som Cæsar sømmer,
 der kan i slig Omvæltning drømme

saa roligen endnu?
 Mon ene det er Dødsens Gru?
 At døe en Hersker, Træl at leve?
 — Uædlest kjækt dit Valg er blevet.

Hvor rulled Han sit Blik omkring,
 der vilde kløve Eeg, — som brast,
 men (ei han tænkte det) med Hast
 ham kvalte i Tilbagespring!
 Du vovede tilsidst at spænde,
 Din grumme Magt til Daad liig denne.
 Og Skjebne mere tung
 blev Din end Hans i Egens Sprung:
 Han Rovdyrs Rov i Skogens Skygge,
 Du maa dit eget Hjerte tygge.

Da Romeren i Romas Blod
 sit brændende Hjerte havde slukt,
 til Jord han slængte Dolken lukt,
 og dristig Magtens Tind forlod.
 Af dem forfulgt med bitter Smæde,
 som engang trælled i hans Kjæde,
 i rædsom Storhed, med
 slig Dom han sad ved Arnens Fred.
 Hans Hæder var, da han gav Magten
 (skjönt selv forsvart) og tog Foragten.

Bort Kroner Spaniolen hev
 for Rosenkrandse — bort han gav
 et Keiserdom for Cellens Grav,
 da Herredømmets Ruus bortdrev.
 Sin Perlekrandses strenge Tæller,
 i Troeskiv subtilest Skjælder,
 han ret i Barndom gik.
 Dog havde det havt bedre Skik,
 om kjendt han havde ingensinde
 Skinhelligs Skammel og Despotens Tinde.

Men Du — se Tordenkilen dig
 fravristet, skjønt du stred imod! —
 for seent den Magt du overlod,
 hvortil din Svaghed klynged sig.
 Du Djævel! det er Hjerte-Kvide,
 saa uden Nerver dit at vide,
 at det ei briste kan;
 og Tanken, at for Ting som Han
 var Skaberens saa skjønnne Klode
 som Skammel engang lagt tilfode.

Nationalpalladset.

(1835).

Nationens Majestæt og Magt
 maa ikke boe tilleje!
 Thi efter Huus og Hjem Foragt
 og Hæder Godtfolk veje.
 Det selv en Tiggergut har sagt,
 som laa paa aabne Veje.

Den barske Hostregn slog hans Bryst,
 og Febren skjalv i Blodet.
 „Beklag ei mig!“ — dog bad han tyst
 hver Vandrers, som forstod det —
 „Thi Folkets Pryd og Hjertenslyst
 har Tag ei over Hov'det.

— Ak, kunde Ønsker bygge blot!
 Forlængst var endt den Jammer,
 at Den, som bør beboe et Slot,
 maa boe paa Lejekammer: —
 Nationens Majestæt!? — O Spot
 for vore Hjerters Flammer!

Et herligt Ønske fødes nok
 med Haanden under Kinden.
 Men Haanden frem! i Steen og Stok
 den forme hiint, forinden
 de smukke Ønskers lette Flok
 gaae bort som Suk i Vinden!

Din Ære, Folk! i Kongens Sal
 tilvisse Sæde fæster.
 Men dine tvende Magter skal
 ei være Nogens Gjæster.
 Du Steen og Raad har til en Hal.
 blandt dine Born en Mester.

Hvi skal han tænke kun i Sand?
 Hvi bygge kun i Dromme?
 Hans Triumfal. mit Fædreland,
 vil kun dig Selv berømme.
 Og hvad din Ære kræver, kan
 ei dine Kræfter tomme.

Joh. 16 C. 15 V.

(1836).

Hvorhen? — saa spørger du — hvorhen?
 Didhen! — saa Haanden vinker —
 hvor rappe Greb gjør rig igjen,
 hvor syndig Vinding blinker.

Didhen, hvor i din Dovenskab
 Du see kan Andre trælle.
 Didhen, hvor du med Næstens Tab
 din Pose fuld kan sælle.

Hvorhen? hvorhen? „I Dyndet hen,
 Du Træl, hvor Lysten søler.“
 Saa, Adamsbarn, ifra din Lænd
 det fløjter eller brøler.

Didhen — saa svarer dig din Fod, —
 hvor Djævles Tromme klinger!
 hvor du i bløde Rosers Blod
 igjennem Livet springer!

Didhen — saa raader Hovdet — hvor
 du kan dig spare Tanken,
 hvor Synden, som til Himlen groer,
 ei volder Hjertebanken!

Hvor fem er ligt, hvor Uret Kløgt,
 hvor Kroppen raader Livet,
 hvor Sjelen groer foruden Røgt,
 og raadner hen som Sivet.

Politiske Fabler.

(Fritbehandlede og originale).

(1837).

I. De tre enige Tyre.

Hvo kjender ei
 Historien om hine trende Tyre,
 der klogt holdt sammen mod et stort Uhyre
 af Løve paa en Vei?

Saalænge gjorde den dem intet ondt,
 som de opmærksomt gjorde Front
 med indadvendte sammensnoede Svandser,
 mens, uladvendte som Falangens Landser,

de spidse Horn hvert Angreb fange,
og kjækt paa hvert et Punkt tilbagestange.

Før greb med bare Haand man Pindsviin fat,
før overlistet man fortvivlet Kat,
og knuste mellem tvende flade Hænder
metalne Kugle eller een
i Pyramide sleben Ædelsteen,
end Dyret, som ei før til Modstand kjender,
den mindste Fordeel vandt paa Tyrfalanxen.

Men løst blev engang Tripelalliancen —
som mellem Folk saa og imellem Tyrene.
Og da, da fik paa dem Avancen .
den vrede Fiende, Kongen mellem Dyrene.
Nu hjalp ei Horn og Tyrepandebrasker;
men een for een han i sig knasker,
og levner kun igjen paa Flekken
sex Horn, lidt Blod og Been og Skrækken.

Moral:

Mod Wedel, Vogt og Løvenskjold
i Sammenhold
kan ingen Trolld
forøve Vold.
Og hermed er de dumme Rygter
om Fald for det Triumvirat,
om at dets Vældes Stjerne flygter,
erklært for Prat.

2. Fruen og Lyset.

En Frue havde tabt sin Ring,
og uden den
er Frue tidt en Ingenting.

Nu forat finde den
hun tændte Lys; men — Blaf! — saasnart
ved Lysets Hjælp den Ring var funden
hun blæste ud det i en Fart,
og lagde det paa Kistebunden.

En Muus, meer viis end stor, som just
der laae, da sagde om det Pust:
„Hvor utaknemligt! Opad Dage,
hvor ligt den Kongernes Maneer,
Fortjenesterne at forjage,
naar de ei bruge disse meer!“

3. Haandværksmanden og Lampen.

En Haandværksmand, en natlig Træl,
i Lampen Olje gjød en Kvel,
og sagde: „se, hvor akkurat
og ømt jeg plejer dig hver Nat!“

Da flammed Lampen op;
blev rød som Hanekam i Top,
og spraged ud sligt Svar paa Stedet:
„Troer, Egoist, du ei jeg veed det:
derfor du Olje i mig helder,
at jeg skal lyse op din Kjelder.“

Moral.

Om Fyrsten gjør Nationen vel,
er det ei Skjænk, men Selvfordeel.

4. Æslerne og Røgelsekarret.

I samme Tempel for Afguden Baal
tre Borriker isammen tjente
— et helligt Embed, som dog ei formente,
at jo et Virakskar de stjal,
hvormed de løb iskjul til eensom Dal.
En Vandrer dog opdaged dem
(thi to Kvarteer af Busken frem
stak visse Tegn paa Æselsvæsen)
just som de i fortroligt Traktemente
fra En til Anden Virakskarret sendte,
og røg dermed hinanden under Næsen.

Moral.

Hinanden til de ryge nu vel tidt
de Trende, *)
som om et pletløst Navn og kjæk Merit
kan aldrig Visen ende.

*) Den Constitutionelles Redaktion. (Udg.)

5. Hunden og Pindsvinet.

En Hund, beklippet snau og glat
 som Bonde sluppen fra sin Advokat,
 brød Been ikvag,
 og laa paa Marken hen den hele Dag,
 for Myg og Fluer værnløst Bytte.
 Hvor suged de! hvor Blod de drak,
 imens den jamred uden Nytte!
 Den Myg, som knapt sig kunde flytte
 af Mæthed, dog til Afsked stak.
 Og nye kom, meer sultne kun og djærve
 og bored Snablen i den nøgne Nerve,
 mens tykke Flue grov sig ind,
 og yngled mellem Kjød og Skind.
 Et Pindsviin hører, Hunden klynker,
 og triller fra sit Hul sig frem.
 „Bi! siger det — hvor jeg dig ynker!
 Jeg strax vil frelse dig fra dem.
 Jeg kan ei denne Grumhed taale.
 Jeg tager dem paa mine Naale.“
 Saa sagt, den ruller sig ihop
 og reiser sine Pigger op,
 og kaster sig . . paa Flueskaren?
 O nei, men paa den arme Hund,
 som klynker nu med megen Grund:
 „tigange værre er jeg faren!
 Du saarer mig paany med hver
 Bevægelse paa kryds og kvær.
 Tigange værre er jeg faren!“
 Pindsvinet lod ei af hans Skrig
 forstyrre sig.

Moral.

Hvormangen Mand, hvormangt et Land
er ikke hjulpen
fra Strand
i Kulpen?

6. Frugttræet og Gartneren.

„Hver Frugt paa disse tunge Grene
— alt er for mig, for mig alene!“
en Gartner sagde til sin Ven,
og pegte stolt paa Træet hen,
som bojet under rige Grøde
lod Toppen næsten Roden møde.
„For dig?“ gjensvared Træet stolt,
og højere sin Rigdom holdt.
„Jeg skulde troe jeg Frugten bærer
for egen Skyld, af egen Styrke.
Jeg tænker nok jeg dig undværer.
Du Fordeel har af mig at dyrke.“

Moral.

Et Folk er alt foruden Drot;
men *uden Folk et Intet* Kongen blot.

7. Krudtet.

Med Uforsigtighed, som selv sig straffer,
en Mand slap Glød i Krud.

Op voldsomt hele Massen plaffer,
 og sved ham over al hans Hud.
 Han banded rasende og bister,
 og svoer alt Krudt i Helveds Vold.
 Men ganske rolig, stil og kold
 en Dreng ham spørger: „bliv ei vred;
 men hvorfor bragte did du Gnister?“
 Den Brændte blussede derved
 af Skam meer hed.

Moral.

Hvi tirre I med Kronerne
 Nationerne?
 I selv maa jer tilskrive
 hvergang I svedne blive.

Ved Kand. jur. Just Hansens Grav.

(1837).

Herhid? — Gaaer Venskabs Pagt ei længer?
 Hvi sværge da saa huul en Ed,
 som denne Spade da jo slænger,
 med andet Stov og Sand derned?
 Belivet Muld da var vor Sjel,
 og trostløs Rædsel hvert Farvel.

Meer meningsløs var da jo Taaren.
 end Dug, naar frosne Stene toe.
 Den haante i os selv kun Daaren,
 der elskte En, som kunde doe.
 Som kunde doe? — O større Brist
 var ved hans Hjerter ei forvist!

Saa aabent var det, som hans Pande,
 saa godt og ærligt, som hans Blik.
 Kun disse Udtryk for hans Sande,
 ei Dettens Væsen Døden fik.
 Selv er han hist, men som han var
 vi ham i Vennemindet har.

Saavist som med dit Støv nu Støvet
 forener sig, saa vist, vor Ven!
 En efter En, ei saa bedrøvet,
 forsamles vi hos Dig igjen.
 Til da ei se vor Sorg din Sjæl!
 men deel, som før, vor Fryd — farvel!

Kalmukkisk Klagesang ved den Wolgaiske Hordes Bortmarsch *).

(1838).

Tidt naar Himlen straalere klarest
 den af Skyer mørknes snarest,
 saa man kunde fristes til
 at forbande Skjebnens Spil.

Nu paa Bjergene de fagre
 Skinler ville blive magre.
 Og hvad vil Torgoten tro
 vel om Os, som blev iro?

*) Den Torgotiske Kalmukhorde eller, som Russerne kalde den, de Wolgaiske Kalmukker, var den rigeste og mægtigste af de det Russiske Scepter underkastede Kalmukstammer. Russiske Indgreb i deres og deres Chans Rettigheder vakte en saadan Utilfredshed, at de i Vinteren 1770, heved 60,000 Telle stærke, vendte tilbage over den tilfrosne Ural gjennem den Kirgisiske Steppe til Soungariet, hvor de begave sig under Chinesisk Beskyttelse. (Klaproths Asiatisches Magazin.) W.

O hvor vil paa Fjelde steile
 Margen eders Hjorder feile!
 Drager kun med Ønsket hen,
 os engang at see igjen!

O hvor ville ei de skjonne
 Brune sig tildøde stønne?
 Skjænker os dog Ønsket I,
 engang Eet igjen at bli'e!

O hvor vil det gaae de fede
 Blaagraae paa den skarpe Hede?
 O I Guder, har I brat
 uden Hjelp os da forladt?

„Alt er forfængeligt.“

(Efter Byrons Hebrew Melodies.)

(1838.)

Min Magten var, Kløgt og Berøm,
 og jeg var ung og sund.
 Jeg drak af Bægrets gyldne Strøm
 og kyssed Skjønheds Mund.

I Skjønheds Øjnes Straalepragt
 min Barm blev ømhedsfuld.
 Mit blev ved Hjælp af Kongens Magt,
 hvad Jorden har for Guld.

Dog, monstrar Mindet Rækken af
 de Timer, o, hvori
 mig Jorden al sin Glæde gav,
 alt Livets Trylleri:

saa gled ei Stund, saa Dag ei randt
 med uforbittret Lyst;
 og i min Herligheds Gevandt
 tidt zittrede mit Bryst.

Ved Kunst og mægtigt Trylleord
 blie'r vilde Slange from;
 men væk ei trylles kan den Gjord,
 som knuger Hjertet om.

Den lettes ei ved Toners Magt,
 ved Ord, af Viisdom talt.
 Men Sjælen, som i den er lagt,
 blier deraf stedse qvalt.

Kirgtsisk Folkesang.

(1838).

Saae du vel den friske Snee?
 Hendes Barn er hvidere!
 Saae du Blodet som det flød?
 Hendes Kind er mere rød!
 Saae du den kulbrændte Blok?
 Sortere er hendes Lok!
 Saae du Mollah skrev med Blæk?
 Mørkere er Brynets Træk!
 Saae i Sky du Lynets Fart?
 Øjet flammer mere klart.

Æggedosisvise.

(17de Mai 1840).

(Mel. Og kjøre Ved og kjøre Vand etc.)

Jeg har et Perlehumør idag,
 som Æggedosisen ligner,
 hvormed Værtinden vort Vennelag
 vor Vært vores
 paa Festens Morgen velsigner.
 Ja jeg har faaet til Sjel og Liv
 en Æggedosis, og den var stiv.
 Ja mit Humor,
 bedre end før,
 idag min Æggedosis ligner.

Jeg er saa venlig og blid og mild
 som allerfinest Raffinade,
 og jeg er fyrig og fuld af Ild,
 som den Cognak vi til maa lade;
 og Æggets Styrke og raske Mod
 jeg føler godt i hver Draabe Blod.
 Nu kan jeg rat
 alt til paa Nat
 gaae glad imellem de Glade.

Thi vil *da capo* jeg ærlig meent,
 mit toneløse Bæger fylde,
 begynde tidligt og ende seent
 med Dagens Højtid at hylde.
 Held Majens herlige Frihedsværk!
 Hvert Aar gid Festen bli'e mere stærk!
 Leve hver Mand,
 hvem Norges Land
 sin Friheds Ære mon skyldte!

Indskrift paa en Kirkeklokke i Christianssand.

(1837).

„**M**it Bryst er haardt, min Røst ei mild,
dog Engles blide Harpespil
har ingen bedre Mening.

Jeg toner over Christianssand:
Gak ind i Fred hver Viv og Mand
i Christnes tro Forening.

Börnesange *).

(1840).

I. Morgensang.

Ei! staaer op nu Allesammen!
Sidstemand skal have Skammen.
Solens Straaler have alt
hele Verden gylden malt.

Vær velkommen, Dag, som jaget
fæle Ugle har fra Taget!
Nu sin Morgenpsalme der
kvidrer Svale, Spurv og Stær.

) No. 1—8 af „Vinterblommer i Barnehammeret, original og fri oversat Samling for Börn.“ Af samme Skrift ere ogsaa Börnesange No. 1—6 i nærværende B. S. 155—162. Af de øvrige 10 Stykker i den nævnte Samling ere 5 (Moderen, de hellige tre Kongers Reise, Enrutraets Drom, Belsazar og Jategutten) af Heine, 1 (Vuggesang) oversat fra Svensk. og 4 almindelige bekjendte Börneeventyr. fortalte i Prosaform. (Udg.)

Tregang tre velkommen, søde.
 lyse Dag i Morgenrøde!
 Straal i vore Hjerter ind
 Med dit klare Himmelskin!

2. Barnepræken.

En Torsk og en Flynder
 — min Præken begynder —
 En Ko og en Kalv
 — min Præken er halv —
 En Ulv, der kan tude,
 — min Præken er ude.
 Gaaer hjem alle Mand!
 Gjør Maden istand!
 Har Du Noget, æd det!
 Men om ei Du har,
 da glem, ei begræd det!
 Saa er du ingen Nar.
 Har du dig et Stykke Brød,
 deel det saa med Sult og Nød!
 Og har du kun en liden Smule,
 saa strø den ud for Himlens Fugle!

3. Helligtrekongers Legende.

De hellig tre Konger i Østerlide
 til Bethlehem lystede sig at ride.
 De havde alt seet Forjettelsens Stjerne.

Den viste dem Vejen didhen fra det Fjerne.
 Om Dagen den sad som en Rose paa Himlen:
 om Natten fordunkled den Stjernevrmlen;
 den fulgte dem tro gennem Midians Ørk,
 den lyste dem frem hvergang Natten var mørk.
 I tredive Nætter og tredive Dage
 de lagde vel tusinde Mile tilbage.
 Da traved forbi de Herodes' Pallads.
 Han sad just i Vindvet i fyrstelig Stads:
 „Ærværdige Herrer, hvi haste I saa?“
 — „Vi standse ei førend vi Bethlehem naae.
 Der Kongernes Konge for nylig er baaren-
 af Jomfru saa reen som Uskyldighedstaaren.
 At bringe ham Hyldest, det kalder os did;
 Farvel, Kong Herodes! Du spilder vor Tid.“
 „Ei! raabte Herodes, beed Leben tilblods:
 Kong Nar og Kong Gjæk og Kong gamle Madsfoss!
 tag Sadlerne kun af Dyrenes Ryg!
 Jeg giver hver Hest vel en Tønde med Byg,
 jeg sætter jer paa min Throne, hvis I
 blot dennegang ikke mig rejse forbi!“
 — „Da skulde vor Rejse vel være forødt.
 Den gjælder kun Barnet, som nylig er født.
 Vi Ambra og Myrrha og Virak det bringe,
 skjøndt Jorden har Intet, der ei er for ringe.“
 Da raabte Herodes til Spot og til Tort:
 „Hvi er vel den Ene af Eder saa sort?“
 „Herodes, det Kongen af Mohrenland er.
 Han gjør sig kun hvid med Perler og Fjær:
 dog plukte han gjerne hver Ædelsteen af
 sin Krone, og dem den Nyfødte gav.“
 Da spytted Herodes: han ønskede ei
 stor Lykke de Østerlandskonger paa Vei.
 Men Gud selv var med dem, og Stjernen den brandt,
 saa indgjennem Bethlehems Porte de fandt.
 Da fik vel de Bethlemiter at gloe!
 Om Toget man talte hvor sammen stod To.

Men ikke det standsed for Stjernen stod stille,
da havde de fundet Hvad netop de vilde.

*

Der laa i en Stald, i en Krybbe med **Straa**
den Nyfodte, Spaadommen tydede paa,
Maria og **Josef** laae foran paa **Knæ**,
ja knælende laa det umælende **Fæ**;
de hellig' tre **Konger** ei gjorde det bedre.
Det kaldte de **Vise** ei sig at fornedre.
De tændte trearmede **Kjerter** dertil,
og **Ambraen** brændte i viede **Ild**,
og **Vindene** bar gennem blaanende **Luft**
til **Konning Herodes** den dejlige **Duft**;
og skjøndt der imellem var tyve **Mil** vel,
man siger, han deraf nær nøs sig ihjel.

4. Fattigmand.

Himlen er min **Hætte**.
Hvem tør paa den **lette**?
Jorden er min **Sko**;
Skoven er min **Bo**;
Korset er mit **Sværd**;
Det gief **Fattigmand** **Ridders** **Værd**.

5. Furutræet.

Furutræ, o Furutræ,
 du bær en Sejerskrands!
 Du grønnes midt om Vinteren
 jo som ved Sanktehans.

„Hvi skulde jeg ei grønnes
 saalænge som jeg kan?
 Jeg har hverken Fa'r eller Moder;
 men selv er jeg en Mand.

6. Barne-Nytaarønsker.

Vi ønske hver Hosbond en gylden Disk,
 paa hver en Ende en lækker Fisk.
 Da Himmelens Engle stor Lystighed faaer:
 Vi ønske jer Alle lyksaligt Nytaar.

Vi ønske hver Madmoer et Skjørt af Uld;
 det varmer vel bedre end Solv og Guld.
 Da Himmelens o. s. v.

Vi ønske hver Søn i Haanden en Pen.
 Saa nyttigt er Sværdet ham ikke som den.
 Da Himmelens o. s. v.

Vi ønske hver Datter saa net en Rok;
 Da spinder hun Uldtraaden silkefin nok.
 Da Himmelens o. s. v.

Vi ønske hver Pige en Stovekost med:
 Da fejer hun gamle Edderkop ned.
 Da Himmelens o. s. v.

Vi ønske hver Dreng en Svøbe med Skaft;
 Da traver den Hest, som vel aldrig har travt.
 Da Himmelens o. s. v.

Da reiser han hen forat see, om sin Kost
 den Pige kan bruge, som Alle har rost.
 Da Himmelens Engle stor Lystighed faaer.
 Vi ønske jer Alle lyksaligt Nytaar.

7. Vintersang.

Skyer Skyer jage,
 Sneens Flokker dale,
 og i Lundens Sale
 tystner Fuglens Sang.
 Men lad Somren drage!
 Komme Vintrens Dage,
 vi os ei beklage
 som den blege Vang.

Frosten gaaer i Jorden,
 stiv staaer Flod og Kilde.
 Vognen gaaer det ilde
 i de haarde Spor.
 Det er i sin Orden:
 Vi jo Iis behøve?
 Skal vi ikke prøve
 Skøjten. som ifjor?

Daarligt Solen lyser;
 allerbedst det lider.
 er det Nattetider.
 Morgnen seent opstaaer.
 Glæden dog ei fryser.
 Muntre Øjne skue
 Juletræets Lue —
 Frisk, mod Juul det gaaer!

S. Sankt Jodoks Brød.

Engang en hellig Juleaften kom.
 for ret sin gamle Tjeners Dyd at prøve.
 Vorherre selv til Hellig Jodoks Dor,
 og bad, som Betler, om et Stykke Brød.

„Giv, sagde Jodok til Huusholderen,
 giv ham, min Ven!“ „Jo. give?“ svared Denne:
 „ak, ædle Herre, kun eet Brød vi har.
 Hvad bli'er der saa til os og vore Hunde?“
 „Giv kun!“ blev Præsten ved. „giv kun den Stakkel.
 For Os og Hundene vil Gud nok sørge.“

Huusholderen da greb sin Kniv, og delte
 i fire, netop lige, Stykker Brødet.
 gav Tiggeren det ene, mens han sagde .
 ei altfor blidt: „eet Stykke er for Dig.
 for Jodok eet, og eet for mig og eet
 for Hundene.“ Da smilte mildt St. Jodok.
 og Betleren gik med sit Stykke bort.

Det leed om lidt, da kom Vorherre. i
 end uslere Gestalt, igjen, og bad.

„Giv, sagde Jodok, giv ham kun mit Stykke.
Gud vil for mig alligevel nok sørge“.

Og tredie Gang, end mere arm og sulten,
vor Herre kom igjen og bad om Brød.

„Giv,“ sagde Jodok til Huusholderen.
„giv ham dit Stykke, gode, gamle Ven.
Gud vil for dig alligevel nok sørge.“
Og, blødgjort af sin Ærefrygt for Jodok.
Huusholderen gav Tiggeren sit Stykke.

Da kom, som lam og blind og næsten nøgen,
for fjerde Gang Vorherre foran Døren.
„Giv,“ sagde Jodok, „giv ham Hundens Stykke.
For den alligevel vil Gud nok sørge,
som jo bespiser Ravnene og Ormen.“

Huusholderen gav ham det sidste Stykke;
men neppe havde Betleren vendt Ryggen
før det fra Himlen lød: „stor er din Tro!
Du Jesu sande Efterfølger, stor!
Og dig skal times som du troet har.“

Huusholderen til Vindvet gik, da — se!
til Flodens Bredde lagde fire Skibe,
med Brød og Frugt og Viin og Olje ladte.

Den gamle Tjener ilte glad derned;
men ingen Skipper fandt han, men paa Stranden
en snehvid Fane vajede, hvori
med gyldne Skrifttræk flammed disse Ord:

„Han, der bespiser Ravnene og Ormen.
har disse fire Skibe sendt til Jodok.
som Ham idag fiirgange har bespiist.“

9. Sprogkære.

Fire smaa Ord har jeg ofte seet:

Artiklerne „en“ og „et“ og „den“ og det.“

Substantiv (Nomen) er Navn paa en Ting:

en „Skole,“ et „Huus,“ et „Skib“ og en „Ring.“

Adjektiv lærer os Nomenets Art,

som: „stor“ og „liden,“ „lodden“ og „bart.“

Istedetfor Nomen *Pronomenet* staaer:

Johns Hoved, „hans,“ Næse, „min“ Arm, „dit“ Laar.

Talordet tæller Ting og Personer:

„to“ Heste, „tre“ Faar, „ti“ Mænd og „tolv“ Koner.

At Nogenting skeer os *Verbet* skal sige:

at „læse,“ at „skrive,“ at „synges,“ at „skrige.“

Hvorledes den skeer har *Adverbet* forklart,

om „ilde,“ om „vel,“ om „langsomt,“ om „suart.“

Nominer føjes af *Bindeord* sammen,

som: Born „eller“ Gamle, Asken „og“ Flammen.

Forordet foran et Substantiv staaer,

som: „gjennem“ en Dør, „midti“ et Skaar.

Udraabsord rober Følelsens Magt,

som Kummerens „Ve!“ og „Fy!“ af Foragt.

*

Af ti *Taledele* da Sproget bestaaer.

Igjennem det Tanken af Sjelen udgaaer.

10. Katten.

Forsigtig og slu er Kattepuus.

Vær ogsaa forsigtig med den!

Den leger grum med den fangne Muus,
den slipper og fa'er den igjen.

Meer grum end Katten den Dreng dog er,
som plager og gjør den ondt.
Den fik af Gud sin Karakteer
og sin anviste Dont.

11. Fluen.

Den lille Flue Gud har gjort.
Jeg kan den dræbe; men
i Guds Haand siger jeg og Den
netop jo lige stort?

Gud giver liden Flue Mad.
Han giver mig vel med.
Men volde stakkels Kræ Fortræd
gjør kun en ond Dreng glad.

12. Edderkoppen.

Med otte Øjne hvasse,
to vidt opspændte Kloer,
mon Edderkoppen passe
sin Væv, det Silkeslør.

De fine Traade spinder
den ud af eget Skjød.

Den arme Flue finder
deri sin bittre Død.

Saa er og mangen Snare
for Menneskene lagt.
Men Gud vil dem bevare,
som stole paa hans Magt.

13. Hugormen.

Med ildrødt Øje, Tungen kløvet
Hugormen frem af Klippens Rift
sig sniger raslende i Lovet.
Vogt dig! Dens Tand er fuld af Gift.

Med Skjæl er hele Kroppen dækket,
saa blank og glat som Staal polert.
Et Baand, af sorte Spetter flekket,
gaaer ifra Hoved og til Stjert.

En Hugorm, er der sagt, sig klynged
engang om en Apostels Led.
Han rysted dette blot, og slynged,
selv uskadt, Ormen langt afsted.

14. Sammenligninger.

Hvor glat er ei Isen! hvor skjørt ei Krystal!
Hvor hurtig ei Skyggen, og Blæren hvor tynd!

Saa glat og saa skjor og saa hurtig og tynd
er Daarligheds Lyst og din Glæde, o Synd!

Hvor livlig er Solen, og Lyset hvor klart!

Hvor fast er ei Fjeldet, og Havet hvor stort!

Meer varmt og meer klart og meer fast og meer stort
er Ordet, som Jesus os har aabenbart!

15. Jeg Selv.

Mine *Hænder* -- hvor nette gjorde.
at gjøre hvad jeg vil!
Smaagutten maa Haandværk lære,
at sye maa Pigen til.

Mine *Øjne* — den hele Verden
staaer malt i deres Speji:
Med dem jeg og kan læse
i Bogen uden Fejl.

Min *Tunge* — den er vel derfor
ei gjort at bande med?
Nei til at tale Sandhed.
Mit „Ja,“ det er min Eed.

Mine *Øren* — hvor jeg fanger
i deres Tragt hvert Ord!
Jeg høre vil om Vejen
til Himmelen fra Jord.

Mine *Tanker* — frem de komme
jeg veed ei selv hvoraf.
Jeg tænker paa mine Forældre.
som Liv og Alt mig gav.

Mit Hjerte saa haardt kan banke
 af Smerte eller Lyst.
 Gid vaagen imod Synden
 det slaa mig i mit Bryst!

Gid jeg var en Fugl!

(1841).

Hvor ofte steg det Suk med Svalen,
 at svæve fri henover Dalen,
 og samle i eet Blik dens Pragt!
 og lade Øjet frit sig sænke
 paa hvilken Plet, jeg helst vil tænke,
 og spejde om som Ørn paa Vagt!

Men arme Suk har intet Øje.
 Hvi længes du da mod det Høje,
 du blinde Taage fra min Barm?
 Din Taare ned i Græsset triller,
 mens over dig en Lærke spiller
 et Haanvers over dig saa arm.

Se Jordens Drot maa ta'e tiltakke
 med Skuet fra en liden Bakke,
 med tunge Flugt af Kjærrehjul!
 Det lave Krat, en Gjærderække
 tør stolte Aandeoje stække
 — O gid jeg var en Fugl! en Fugl!

I blottet Ynde da den hele
 velsignte Dal for mig vil knæle.
 Med Biens Fryd fra Knop til Knop

mit lystne Øje vilde jagte
 henover alle Bygdens Tage,
 og søge det, jeg elsker, op!

Det gamle Aar.

(1842).

Du gamle, hvide Aar,
 snart skal du ligge Liig.
 Naar Nytaarsklokken slaaer,
 det ringer over dig.

Du mangen Sorg har bragt;
 dog mangen Glæde med.
 Thi skal du blive lagt
 i Graven smukt i Fred.

Og med sin hvide Blomst
 skal Vintrens Sky den stroe
 saa tæt, at Mindet selv
 om al din Sorg maa doe.

Een Sorgs Erindring dog
 ei med din Død forgaaer:
 at gamle Kongen ei
 til Norge kom i Aar.

Derom en kjærlig Bøn
 i Folkets Hjerte slog.
 Det tællede ilon
 hver Dag, som det bedrog.

Det bad til Skov og Lund:
 „skyd en Oktoberkvist!

Forsink din Afskedsstund!
 Thi Kongen kommer vist.“

Til Fuglene det bad:
 „o flyver ikke bort!
 Dvæl med jert Afskedskvad!
Han kommer inden kort.“

Til Eng og Mark det bad:
 „o hold dig længe grøn!
 Visn ei før Træets Blad,
 der alt har hørt vor Bøn!“

„Paa dine Blomster gjem,
 saalænge som du kan!
 Vist kommer end i Aar
 til Norge *Carl Johan!*“

Nu har forlængst det sagt:
 „fæld sidste Blad nu, Kyist!
 Fly, Fugl! følg egen Agt!
 Din Grønhed, Eng, nu mist!“

„Nu kan du fyge, Sue,
 til Huus og Hjem forgaaer:
 Vi faae ei meer at see
 vor elskte Drot i Aar.“

Men gamle Aar, som snart
 skal lægges i sin Grav,
 et Løftesord derom
 sin Ætling arvegav.

Som med et Aandepust
 dets sidste Livssekund
 skal hviske Løftet tyst
 til første Nytaarsstund.

Med Gryet Aarets Søn
 sig rejser rød og stærk.
 Hvad Faderen har glemt,
 skal blive Sonnens Værk.

I favrest Sommertid,
 Nytaar, stil da vort Savn:
 at føre Kongen hid
 i Folkets aabne Favn!

Farys. (Araberen).

(Af Adam Mickiewicz *).

(1843).

Gondolen ligg, der atter gynger over
 krystalne Blaa — o langt fra Land! — med Lyst,
 ømt favnende med Aaren Havets Bryst
 og flyvende med Svanehals langs Voven,
 Arab'ren er, naar paa sin Ganger han
 fra Klippen Fart igjennem Ørken skyder,
 naar Hestens Hov, i Sandet dyppet, syder
 som glorødt Staal, der sænker sig i Vand.

Alt igjennem tørre Hav, gjennem Sandets Bølger snart
 svømmer frem min ædle Ganger med Delfinens lette Fart.

Flugten voxer, Farten stiger.
 fjernere den stedse higer,
 rører Jordens Yte knapt.
 Stedse længer, stedse længer
 gjennem Skyer af Støv den sprænger,
 skydende sig mere rapt.

*) Efter en tysk Oversættelse, men konfereret af en Sprogkyndig med Originalen. (W)

Sort som et Tordenmulm min Ganger er,
 en Nat af Uvejrsskyer i det Fjerne,
 paa Panden straalér klaren Morgenstjerne,
 dens Man er flaggrende som Strudsens Fjer,
 dens hvide Fødders Høve Funker slaaer,
 en Lynild frem af deres Fødslag gaaer.

Rap, min Hest! Saa rapt' du magter!
 Bjerg og Skov, forsvind deragter!
 Mig omsonst med Frugt og Læ
 lokker Palmens grønne Træ.
 Fort jeg flyer, jeg seer den neppe.
 Skamrød har den, alt forsvunden,
 Skjul i sin Oase funden;
 men fra sine Blades Teppe
 suser den fortrydelig
 Haan og Harne efter mig.

Og Klipperaden, Ørknens Grændsevagt,
 med vilden Aasyn Beduinen skuer,
 og medens Echo med en haanlig Latter
 gjentager Hestens Hovslag atter atter,
 den haaner mig, den haaner mig, og truer
 mig i en Tale fuld af vred Foragt.

„Daare! hvorhen vil du ile?
 Hist din Tinding intet Læ
 finde vil mod Solens Pile,
 ei grønlokket Palmetræ,
 eller hvide Teltes Dække.
 Ikkun Himlens Telt vil strække
 over dig sin Huulhed tom.
 Hist kun vaager Klippers Række,
 hist kun vandre Stjerner om.“

Ha, forgjæves, Ha, forgjæves
 Trudsterne imod mig hæves.
 Dobbelt snel jeg fløj derfra.

Bag mig blikked jeg, og da
 saa jeg, stolte Klipper, eder
 svinde hen i lange Kjæder.
 en for en bagefter mig,
 Striber, der udslettes, liig.

Men deres Trudsler Ørknens Gribb fornam,
 og taabelig den troer den Spaadom ham
 til sikkert Bytte Beduinen loved.
 Den, lysten paa mit Blod, i Vejret stiger
 og trende Gange, kradsende, mit Hoved
 omslynger den i sorten Kreds, og skriger:

„Lugt af Liigmarv her jeg fanger.
 Gale Rytter! gale Ganger!
 Tænker Rytteren at lede
 op en Vej i Ørknens Sand?
 Søger Hvidfod for sin Tand
 grønne Urter her at bede?

Rytter! Hest! spildt er jer Flid.
 Aldrig slap hvo kom herhid.
 Her kun Vindene forvilde,
 Vejens Spor de kun forspilde.
 Engene, som her sig brede,
 Heste ei, kun Slinger fede,
 og saalangt som disse vilde
 Rigers Grændser strække sig,
 kredse Gribbe, slumre Liig.“

Saa den spotter, mig i Øjet kradsende med blanken Klo.
 Øje da mod Øje maalte vi hinanden skarpt, vi To.
 Og hvem ræddedes? Jo Gribben. Op i Højden svæved han.
 For den Frække ret at tugte, lagde jeg min Bue an.
 Og da end engang jeg sendte efter den et haanfuldt Blik.
 hang den alt i Luftens Højder som en liden dunkel Prik.
 der tilsidst som Spurv og Flue i det Blaa afsyne gik.

Rap, min Hest! Saa rapt du magter!
Fjeld og Gribb, forsvind deragter!

Flyvende en Sky fra Vesten efter mig nu iilsom jog.
Sine store hvide Vinger ud paa Himlens Blaa den slog.
Retsom jeg i Ørknen ene, vilde den nok gjælde selv.
for den ypperligste Rytter paa det vide Himmelhælv.

Ovenoyer mig i Blæsten
hviner saa den Sky fra Vesten:
„Daare! did din Tanke staaer,
hvor af Tørst dit Bryst forgaaer.
hvor ei Regnen skyller væk
Støvet af dit Ansigts Træk,
did, hvor i den hede Sand
ingen Bæk sin Sølvstemme
bringe til at tone kan.
saa sit Maal den maa forglemme.
did, hvor Duggen suger ind,
før den falder, heden Vind.“

Dog forgjæves de mig true. Trudslerne kun Løbet skynde.
Trætte Skyerne fra Himlen skjælvende at fly begynde.

Dybere de Hovedet boje,
lænt til Klipperanden hist.

Og da jeg endnu en Gang gav dem et foragtsfuldt Øje,
vare de alt langt tilbage, ja en Himmelfarstand vist.

Jeg af deres Aasyn kjendte
deres Hjerters Ondskab bedst:
røde de af Harme brændte,
gulnede af Nag dernæst.
og tilsidst de, aadselsorte,
trak sig ind af Bjergets Porte.

Rap, min Hest! Saa rapt du magter!
Gribb og Sky, forsvind deragter!

Nu jeg Øjnene lod rulle, Sole lige, om mig her,
 og paa Jord og Himmel øjner jeg Forfølgere ei meer.
 Her har Dødeliges Fodtrin slumrende Natur ei vakt,
 og i dyben Slummer hviler alle Elementers Magt.

Rundt de hvile, stille, fromme,
 liig en Hjord af tamme Dyr,
 som, naar Menneskene komme,
 ikke springer op og flyer.

Allah! Jeg er ei den Første! Frem af Øen hist af Sand
 skimrende en Lejr sig viser, fuld af Ryttere, Mand for Mand.
 Er det Pilegrime Disse? Rovere, som lure paa
 Vandringsmandens Trin i Ørken, hvor de vilde Veje gaae?
 Ha, hvor hvide disse Ryttere! Disse Heste blænde mig.

Sprænger did jeg — se, de staae,
 svare ei, skjøndt raabte an!
 Disse Alle ere — Liig!.

Vinden ud af Sanden gravet har en gammel Karavan.
 Dromedarers Beenrad hvide Beenradryttere sidde paa.

Gjennem tomme Øjenhuler,
 gjennem Kinder uden Kjød,
 Sandet ned i Strømme smuler.
 mens advarende det lod:

„Hvorhen, gale Beduin,
 tumler du din Gangers Trin?
 Hvor du styrer hen dens Baner,
 Daare, der, der boe Orkaner!“

Samum, vildest Storm blandt Storme i det vide Afrika
 over Sandets hede Bølger vandrede alene da.
 Fjerntfra saae han mig; han standser, undrer over Synet sig,
 styrter frem med dumpen Brusen, hvirvlende sig rundt om mig.
 „Hvad for En imellem Storme, mine yngre Brødre, sniger
 sig saa lavt vel henad Jorden i saa liden en Gestalt,
 vovende sig nær de Riger,
 hvor mit Spiir behersker Alt?“

Brølende og kampbegjærlig, pyramideliig, den kom.
 Men da Jeg, den Dødelige, dog ei vilde vende om,
 stampet han med Foden vred,
 saa Arabien skjælv derved,
 greb, som Gribben griber Fuglen, fluxen mig med sine Klør,
 kvælte mig med Kvalme heed,
 slyngede mig op og ned,
 pidskende med sine Vinger hvirvled Støvet han afsted,
 og af Flyvesands Optaarnen han en Rad af Høje gjorde.
 Op jeg mander mig og strider,
 Fiendens Lænke sønderslider,
 med min Tand
 knuser jeg hans Kjød af Sand.

Da Orkanen, liig en Søjle, snoet op af Hvirvelvinde,
 vil sig ud af mine Arme med sin hele Styrke tvinde,
 svinge sig til Himlen op;
 men jeg slipper ei dens Krop:
 briste maa den og forsvinde,
 i en Regn af Sand nedrinde,
 ramle rundt mig i Ruiner, pludseligen styrte sig,
 som en Stadsvold, mig tilføde, faldende — et Jetteliig!

Op jeg manded mig og blikked, stolt mod Stjernerne jeg saae,
 og med gyldne Øjne blikked alle Stjerner fra det Blaa,
 og de Allesammen lode
 sine Blikke paa mig falde, Alle i den hele Hær.
 Thi foruden mig var Ingen, Ingen paa den hvide Klode
 at opdage fjern og nær.

Her med aabent Bryst at aande, ud at aande — hvilken Lyst!
 Ja, med fulde Drag jeg drikker, som om ud jeg vilde tomme
 Luftens Strømme;
 og Arabistans tilsammen lædske ikke nok mit Bryst.
 Her, med aabent Blik at skue — ud at skue, hvilken Lyst!
 Mine Øjne sig udspænde
 over Alt til Verdens Ende,
 Horizonten strækker ikke

til den Verden at begrænde, som jeg seer med mine Blikke.
 Mine Arme her at strække — ud at strække, hvilken Lyst!
 Salig til den hele Verden mine Arme ud jeg strækker,
 og det synes min Omfavnen ifra Øst til Vesten rækker.

I det endeløse Blaa
 flyver Tanken, Lynet liig.
 Højere den stedse stiger,
 højere den svinger sig,
 højere den stedse higer,
 Himlens Tindes Spids at naa.

Og som Bien med sin Braad sig berøver Livet selv,
 saa fordyber med sin Tanke sig min Aand i Himlens Hvælv.

Sang paa en Julemaskerade *).

(1843).

Af Vaterlands Uskyldige
 Kong Balzer har udvald os Tre.
 „Gaaer — sagde han — gaaer hen, I Spæde,
 til Grønlands Tarv og Himlens Glæde!“
 Kong Melchior Os Sjærna gav,
 Kong Mikkell denne Vandringstav.
 „Gaa — sagde de — gaa om og tigg
 for Grønlands usle Smaa derude!
 For hver en Styver I bebude
 en Sjørne tændt i Himmerig!

En Styver da til Sjørnas Ære
 i hellige Trekongers Navn!
 I finde den igjen, kan være,

*) Hvor Digteren og to af hans Venner figurerede med „Stjernen“. (Udg.)

med Renters Rente, ja med flere
i Bollerne, som I fortære
saa gloende til Fastelavn.

**Asylbornenes Sang til en af sine Velgjørerinder
paa hendes Fødselsdag.**

(1843).

(Mel. Lille Clara bliv ei vred paa mig).

Siig os, Moder, om det Sandhed er,
at Gud Faders lyse, hvalte Himmel
er et stort Asyl, at der som her
tumler sig en lystig Børnevrimmel?

Siig os, er det sandt, at Himlens Smaa
kunne flyve rundt paa gylden Vinge?
O, da er det ret at undres paa,
om de ei idag Dig Gaver bringe.

Ak, vi Stakler Intet til Dig har,
omme Moder, i Geburtsdagsgave.
Blomster fik Du, om det Sommer var,
men de findes ei i Vintrens Have.

Havde Vinger vi som Himlens Smaa,
vi en Krands af hvide Stjerner plukked.
Sagde vi, det var til Dig, sin blaa
Himmeleng den gode Gud ei lukked.

Nissen i „Dramatiken“^{*)}.

Pro- og Epilog ved Aabningen af Studenternes Aftenunderholdninger
sammesteds i Foraaret 1843.

Prolog.

(Et Par Sekunder for Teppet gaaer op horer man et kvalt, ligesom underjordisk Skrig „Hjælp! Hjælp!“ Teppet gaaer op; man hører at Skriget kommer fra Souffleurhullet. En rød Pikkue, og lidt efter lidt en Figur i Nissedragt, men i sig selv en behattet Student, hæver sig frem deraf. Det er)

Nissen i „Dramatiken“

— — **H**vad, Højtærede, I studse,
over at en Karl som jeg,
der kan Knebelsbarter pudse,
skreg om Hjælp og løb sin Vej?

Jeg skal sige Eder Sanden,
skjøndt I veed den med hinanden:
Knebelsbarten gjør ei Manden,
heller ikke Horn i Panden
(synbart nok for En og Anden)
Fanden.

Desforuden, som I skue,
er jeg ikkun Karl for Lue,
men har aldrig vær't for Hat.
Sagen er kun denne, at —

Jeg er fød i Maridalen
med et dejligt Furuutræ,
som blev fældet her til Salen,
der, paa kloge Folks Befalen,
og Spidsborgeres Betalen,
skulde give Kunsten Læ,
ja, hvad mere er, som skulde

*) Det dramatiske Selskabs Lokal.

yde norsk Gemytlighed
Hyggen af et Arnested.

Nok!

Paa en ganske vakker Dag
fik jeg mine Øren fulde
af et Chor af Øxeslag,
og jeg blev, mod Tro og Love,
or og muggen
over den fordømte Huggen,
flyttet fra Peer Ankers Skove
hid i Væggen med min Stok.

O, hvor jamred vi tilsammen!
Taarer, tunge som af Rav,
haglede fra Furustammen,
medens under Øxens Rammen,
ud sit fagre Liv den gav.
Og det dybe Dron i Slaget,
hvormed Øx paa Øxe faldt,
var det Ston, hvormed jeg klaged
over Tabet af mit Alt:
af min skjønne,
eviggrønne,
duftopfyldte,
søjlestolte, solforyldte
frie Bolig, som sig hæved
kjæk fra Mellemkollens Brant,
og hvor jeg lyksalig leved
mens Aarhundrederne svandt,
svandt derneden dybt derunder,
hvor den stejle Afgrund bunder,
svunde uden andre Spor,
end at Mosens arme Flor
gulned, blegned og forfulned,
og at Bjerkene hensmulned
medens friske Skud fremgroer.
Forend ti Minuters Tid

— o, for Sorg en Evighed! —
 sank min stolte Furu ned;
 førend et Kvarteer var gaaet,
 laa den skjændet, kløvet, flaaet,
 livløs, stympet, døddninghvid!

Siden har jeg tro den fulgt,
 siddet sorgfuld hos den Dræbte.
 Tømtægubben nemlig slæbte
 med man hid, i Malmen dulgt.

„Sorgfuld“ siger jeg? Nu vel!
 Sorgfuld nok, men ikke stedse.
 Sorgens lange, mørke Dage
 stundom fik en lystig Kvel,
 fuld af jublende tilfredse
 Stunder, uden anden Klage,
 end, at de hensvandt saa fage.

Spejder op mod Husets Tag!
 Staaer der ei: „For Vid og Smag?“
 Engang (dengang Falsens Muse
 var i denne Hal tilhuse)
 vare disse Ord, saa stolte
 og beskedne, overholdte,
 ja saa sande
 som et Smil paa ærlig Pande,
 og jeg saae ifra min Sprække
 i min gamle Væggestok,
 at de gode Normænd nok
 kunde op Talentet vække,
 more sig, de gamle gode
 Oldefædre.
 meget bedre
 end de Sønner, som forlode.
 under Skin af Frygt for Drik,
 Fædres Sæd og Tænkeskik . . .
 more sig. ja saa af Hjerte.

at jeg glemte bort min Smerte.
 og af bare Lystighed
 spille bag Kulissen med.
 Derfor siig, har Nogen fundet
 ei min Rædsel velbegrundet,
 da jeg er saa bedre vant
 til den gamle Tid i Norden,
 da det ægte Joviale
 og det sande Geniale
 var saa norskt og dog urbant,
 naar jeg hører sagt for sandt:
 Tempelet for Vid og Smag
 fra idag

ubetænkt er aabnet vorden
 for en vildsom Flok Studenter?

O jeg venter . . .

(Man hører fra Baggrunden Intonationen af Solovioliinen.)

O jeg venter . . . Tys! for Gud,

Banden er alt sluppen ud — —

(Forsvinder i Hullet.)

(Aftenunderholdningen begynder med en Violin-Solo af en Student, og fortsættes med sine Afvekslinger. Naar alt er forbi:)

Epilog.

Nissen

(kommer frem igjen:)

Veed I hvad? det an nok gik.

Mere end jeg turde vente!

Saa en Lusing jeg fortjente
 efter ny Theaterskik *).

Jeg vil tage
 hvert bagtalersk Ord tilbage,
 dømme mig til op at tygge
 selv min stygge

altfor overilte Dom.

Eftersmag fra bedre Dage
 mig ikvel paa Tungen kom.

*) Sigter formodentlig til de i sin Tid velbekjendte Theateroptøjer ved Opførelsen af „Campbellerne.“ (Udg.).

Bare, bare
 I, højstærede Studenter,
 ei med Divertissementer
 lade det forlænge vare!
 Tænk, jeg venter!
 Tænk, jeg venter i mit Fængsel
 bag de blegnede Tapeter,
 mellem slumrende Lampetter!
 Tænk min Længsel!
 Tænk, dens Kval, naar *den* bedrages!
 Tænk, jeg henter
 ikkun Liv og Lyst fra disse
 Lampeglimt fra gamle Dages,
 huart hensmuldrende Kulisse!

(Synker ned.)

Med en Femtidalerseddel *).

(Impromptu).

(Mel. O Nora, jeg drikker din Skaal i en Dram.)

Her er en Billet fra den værste Tyrann
 udi Landet:
 fra Norriges Bank; man kalde ham kan
 ikke andet.

Den Myntfod jo bringer alt Folket paa Knæ?
 ja den Stakker!
 Den Bank er en Blodigel, sat paa et Fæ
 af en Prakker.

Halvhundrede Daler — trehundrede Francs!
 jo jeg takker!

*) Aarstallet uvist

Med hine du rækker til Wandsbeck og Danks,
kjære Makker!

Halvhundrede Daler, de sige ei meer
nu herhjemme,
end Skrædere femti, som tage Kvarteer
hos den Slemme.

Til A. S*).

Skaf bara mig på Svenskt Originalet,
skal jag lydaktig vara straxt befalet,
och pröfva på at få det i vårt mål,
skjönt nylig jag har druckit sådan skål:

„Med brännvinsflaskan i min brända strupa,
och ett krus öl uti min venstra hand,
jag önskar äran, att jag måste stupa
för kung, för lag och för mitt fosterland.“

) Svar paa en Anmodning om at oversatte en svensk Sang for Maadeholdsforeningen.
Aarstallet uvist. (Udg.)

Sang(af „Efterspil til Fjeldeventyret“^{*)}.)

(1844.)

(Mel. Saa kom og klink o. s. v. Af Fjeldeventyret.)

Finberg.

Saa kom og klink og drik *Bjerregaards* Skaal!
 og tom saa en for *Waldemar Thrane*!
 Isammen nu ad Stjernernes Bane
 de ile imod Aandernes Maal.
 Dog glemme de ei Pletten, hvor
 de Gejster først fra Støvet sprunget,
 lyttende i Serafiners Chor
 til Modersmaalets søde Tunge.

Hansen.

O, hvis min Anelse fejl ej slaar,
 iaften er de begge tilstede.
 Jeg skimter *Bjerregaard* histnede,
 og paa sin Skammel *Waldemar* staaer.
 I deres Aasyn straalet Fryd:
 de see, at Folket ei kan glemme
 Modersmaalets den søde Lyd,
 men tryllebindes af dets Stemme.

Finberg.

Og begge Aander har digtet deri; —
 ja *Bjerregaard* og *Waldemar Thrane*
 har mægtet Folkets Gejst at mane
 i Toneklang og i Poesi.
 O søde Modersmaals Musik,
 som vi i deres Digting høre,

*) Afsaaget ved en Opførelse af „Fjeldeventyret“ paa „det dramatiske Selskabs“ Theater, hvor Waldemar Thrane i sin Tid var Orchesteranfører. Selve Efterspillet, der ikke er kommet i Trykken, og hvori de handlende Personer i „Fjeldeventyret“ figurere, bestaar af et Par uhetydelige Scener, som Indledning til Sangen. (Udg.)

som for den Torstige liflig Drik,
du var jo for vort norske Øre?

Hansen.

Thi byde vi Digternes Aander et Ly
i Folkets Hjerter, om de nedstige
engang iblandt fra Himmerige,
at høre deres Digtning paany.
I Folkets Bryst der bor den Klang,
som gjennem Eventyret strømmer.
Folket ved Fjeldpigens søde Sang
i sine Dales Skjød sig drommer.

Hele Selskabet.

Ja kom og klink og drik *Bjerregaards* Skaal!
Og tom saa en for *Waldemar Thrane*!
Isammen nu ad Stjernernes Bane
de ile imod Aandernes Maal.
Dog glemme de ei Pletten, hvor
de Gejster ifra Stovet sprunget,
lyttende i Serafiners Chor
til Modersmaalets søde Tunge.

Kast af hvor Bakken er for brat! *)

(1844).

Knejken brat,
Hesten mat,
Lasset svært,
Hjulet tvært,

Hesten staaer,
kan ei længer,
Øret hænger,
Svangen gaaer.

*) Disse Vers fandtes i W.'s Tid opslaaede paa et Brat, ved Foden af den Bakke, der forer op forbi „Grøtten.“ (Udg.)

Kast da af
 under Bakken!
 Gud, som gav
 Liv til Blakken,
 Dig udstyred,
 stolte Mand,
 med Forstand
 til at maale
 hvad vel Dyret
 mægter taale,
 samt et Hjerte
 til at dele
 Dyrets Smerte
 uden Mæle.
 Mangler dette,
 bør man sætte
 Dyrets Herre,
 ei hans Hest,
 for en Kjærre
 som et Best.

Lad saa trække
 Knejken op!
 Svøben dække
 til hans Krop!
 Han, som Hjerte
 eller Tanke
 ikke har
 for den Smerte,
 Dyret bar,
 bør man banke
 ubeskaaret
 med Gevalt,
 og i Saaret
 sprænge Salt.
 Da kanhænde
 han erkjende
 vil sin Uret.

saa han troer,
 at det dumme
 Kreaturet
 er hans stumme
 Halvebro'r.

Dumme Knegt!
 tør kanskee
 endda lee,
 som om Sligt
 kun var Digt
 uden Vægt;
 Veed du vist
 da, om hist
 ikke Resten,
 du mishandled
 ugudfrygtig
 saa af Hesten.
 pludselig
 viser sig
 omforvandlet
 til en dygtig
 Kjørekarl,
 mens det Sind,
 som du har,
 og Gemyttet
 ind er flyttet
 i hans Skind?
 Magten holder
 strengen Dom.
 Begges Roller
 skifte om:
 Du i Skakkel,
 mens din Stakkel
 af en Hest
 ifra Bukken
 gjør din Mukken,
 Stønnen. Trampen.

Sveden, Dampen
kun til Blæst.

Fort afsted!
Pidsken smelder.
Gudbevares!
Nei, der spares
ei dermed,
ikke fares
varligt ved.

Just, hvor hyide
Skyers Skraaning
stejlest hælder,
maa du slide
just som Blakken,
Stakkels, sled
her i Bakken
ved min Vaaning,
som du veed.

Sagvise *).

(1844).

Haa! Haa!

Nu har Sagen lært at gaae:
gaae ved Hjælp kun af en Steen,
som ved Hjælp af Arm og Been.

Hisk! Hask!

Gjennem Eeg og Bøg og Ask!
Stenen, som til Vægt er sat,
er min gode Kammerat.

Hi! Ho!

Arbejd gjøre vi for To,
og Han siger ei: „lad gaa!
kom, en Sup nu ovenpaa!“

Hin! Hen!

Russisk Sagstol hedder den.
Bryd dig ei om Tingens Navn
bare den gør dygtig Gavn!

1 Med en Tegning af den saakaldte russiske Sagstol. (Udg.)

His! Hus!

Sligt at lære af en Rus!
Lær af Tyrken, om han veed
bedre om en Ting Besked!

Hir! Hør!

At jeg Sligt ei vidste før!
Af min Pande mangen Sved
skulde da ei dryppet ned.

Hip! Hup!

Spart jeg skulde mangen Sup.
Ofte, naar vi skare To,
gik Fortjenesten i Kro.

Hilt! Halt!

Flau er Mad foruden Salt.
Fliden faaer sin rette Magt
naar lidt Klogt er underlagt.

Hitsch! Hatsch!

Gaaer som Buen paa en Bratsch.
Spiller jeg den Melodi:
„Flid og lidt Maskineri!“

Hirn! Horn!

Dersom jeg har Viv og Born,
spiller jeg dem Mad i Mund
med min Sag hver Morgenstund.

Hem! Hem!

Dersom jeg er uden dem,
faaer jeg, mens min Sag gaaer godt,
tænke paa den Ting saa smaat.

Hil! Høl!

Kom nu med Tobak og Öl!

Ved min Sagstols Mechanik
kan jeg ta'e en Lædskedrik.

Peer! Paal!

Vil I høre paa en Skaal?
Gid Enhver, som sager, maa
sig en russisk Sagstol faa!

To Raad for Livet.

(1844).

Vil Du stedse leve fri,
vil du leve glad og rolig,
finde stedse Velstand i
fager Blomstring i din Bolig,
da Du trolig
evig Pagt maa slutte med
Retsind og med Virksomhed.

I Vennebarm
saml Skat til Aldren krum og arm!
Thi brændte end din Hytte af,
og brast din Stav,
og slukkedes din Kjerte,
bedække dig
skal da hans Flig,
dig varme skal hans Hjerter.

Indskrift over en Brønd

ved „Grotten.“

(1844.)

Drik dig Helse, Vandringsmand!
 Der er Kraft i Brøndens Vand,
 Kraft for Manden, mens hos Kvinden
 Roser springe frem paa Kinden.
 Men hvis Jeg, Jeg Mand i Grotten *),
 Herre ganske under Huset,
 faaer min Godhed slet forskyldt,
 da skal Brønden blive fyldt,
 og istykkerslaget Potten,
 Bollen. Krukken eller Kruset.

Manden i Grotten.

Farvel.

(Serenade til Prindserne. Efter en opgiven Melodi.)

(1845.)

O! hvad horte vi ikke igaar?
 Just for første Gang Lærken iaar,
 og den sang: det er Vaar.
 Poppelen hænger af Fryndser alt fuld,
 Aspenes Stille
 med sølvergraae Silke
 og Bjerken sprætter i Grønt og i Guld.
 Ifra Højderne Bækkene komme.
 Hør, de huldre som Pauker og Tromme!
 De melde, Vaaren i Anmarsch er
 med en tallos prægtig Blomsterhær.
 Skulde I da kun vor Moder see
 peltsklæd, sturen i Arnens Læ?
 Nu hendes bittre Tid er omme,
 nu hun besprænger
 — Hejsa! — Lier og Vænger
 rigt med Konvallers Snee. —

*) En Figur, som i W's Tid var placeret inde i Grotten. (Udg.)

Nu hun Eder vil trykke i Favn;
 Hun vil lægge med Blomster hvert Navn,
 Eders elskede Navn;
 bygge for Eder en Lovhytte sval,
 Tepperne flette
 paa grønne Slette;
 i Bærret fylde en Glædespokal.
 Hun vil synge i susende Kviste,
 at hun Eder vil ingentid miste;
 og har hun Eder ei i sin Arm,
 da hun klage vil i Bolgens Larm.
 Elskte, lov os for vor Moders Vee,
 at hun Eder skal snart gjensee!
 Ei hun for længe Savnet friste!
 Säg, at I kommer
 ja! ja! endnu i Sommer,
 Elskte, det skee! det skee!

Se hist Svanernes skinnende Skyer!
 De alt komme; men Elskte I flyer,
 den Bytning er dyr. —
 Trækfugle kjære! dog ikke forglem
 Vejen, I lærte
 til Norriges Hjerte!
 Der har hun lavt Eder Rede til Hjem.
 Hvor I gaac, hun med Signen omspænder
 Eders Vej med usynlige Hænder. —
 Et Land har Moderens stærke Haab,
 der er Fryd i hendes Taarers Daab.
 For vi Svaneflokkens Syddugt see,
 liig en Flaade med Sejl som Snee,
 Elskte, formild Farvellets Smerte,
 siig at I kommer
 ja! ja! endnu i Sommer.
 Elskte, det skee! det skee!

Indhold af Tillægget.

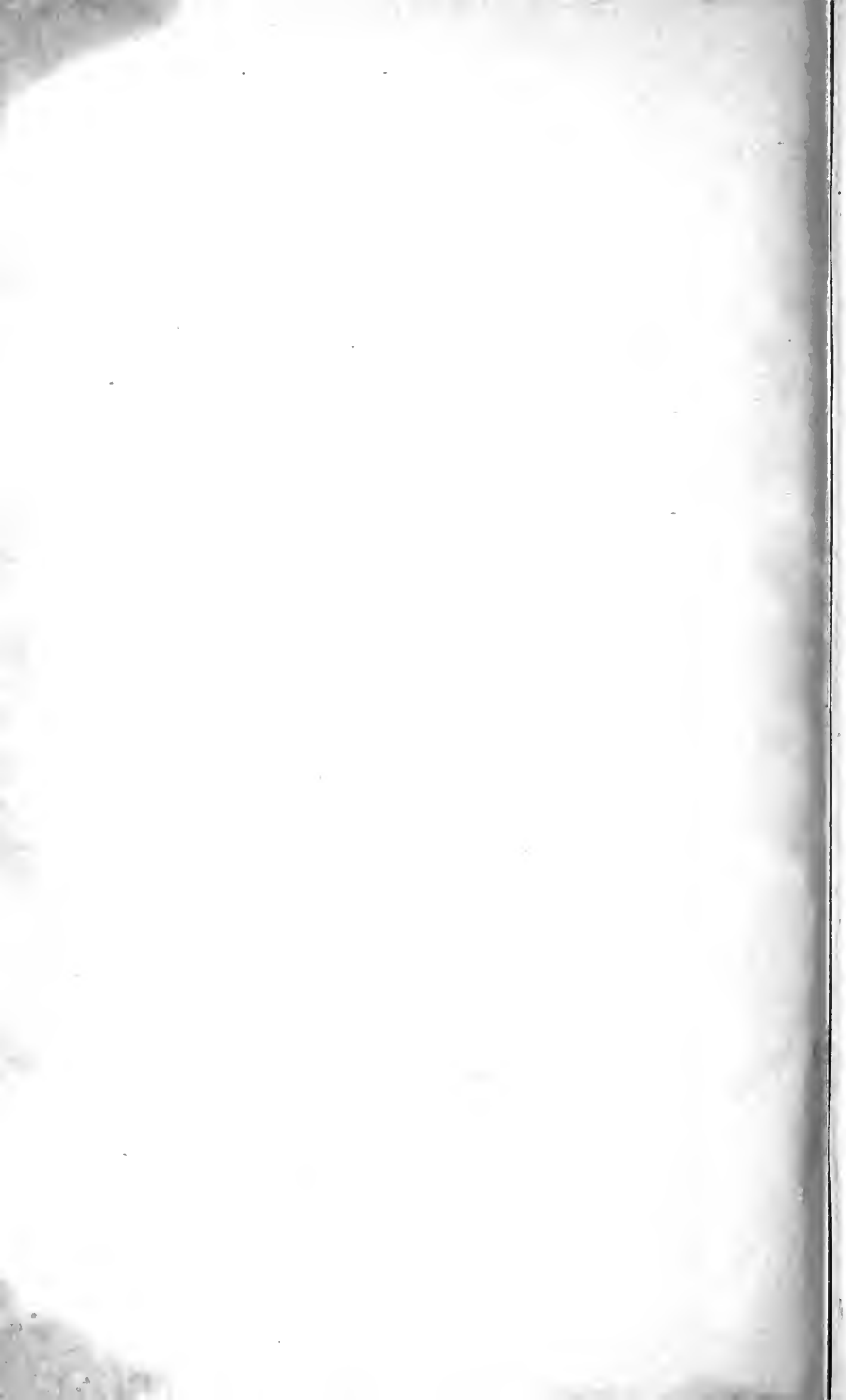
	<i>Side</i>
<i>Ida og Selma</i>	3
<i>Mindegrad over Sørenskriver Knudssøn.</i>	5
<i>Den syttende Mai</i>	7
<i>Norge, Island, Færø</i>	11
<i>2 Pet. 1, 8</i>	17
<i>Drengen og Fuglen</i>	20
<i>Syttende Mai-Sang</i>	21
<i>La Varsorienne, oversat</i>	23
<i>Den polske Nationalsang, oversat</i>	25
<i>Rule Britannia, oversat</i>	26
<i>Hymne, af V. Hugo, oversat</i>	27
<i>Til Mathea H</i>	29
<i>Ved Pressefrihedens Død</i>	30
<i>Frihedssang den 17de Maj</i>	31
<i>Ode til Napoleon, oversat</i>	32
<i>Nationalpaladset</i>	35
<i>Joh. 16 C. 15 V.</i>	36
Politiske Fabler	
1. <i>De tre enige Tyre</i>	37
2. <i>Fruen og Lyset</i>	39
3. <i>Haandværksmanden og Lampen</i>	39
4. <i>Æsterne og Røgelsekarret</i>	40
5. <i>Hunden og Pindsrinet</i>	41
6. <i>Frugttræet og Gartneren</i>	42
7. <i>Krudtet</i>	42
<i>Ved Kand. jur. Just Hansens Grav</i>	43
<i>Kalmukkisk Klagesang</i>	44
<i>Alt er forfængeligt</i>	45
<i>Kirgisisk Folkesang</i>	46
<i>Æggedosisvise</i>	47
<i>Indskrift paa en Kirkeklokke</i>	48
Børneviser	
1. <i>Morgensang</i>	48
2. <i>Barnepræken</i>	49
3. <i>Helligtrekongers Legende</i>	49
4. <i>Fattigmand</i>	51
5. <i>Furutræet</i>	52
6. <i>Barne-Nytaarsønsker</i>	52
7. <i>Vintersang</i>	53
8. <i>Sankt Jodoks Brød</i>	54
9. <i>Sproglære</i>	56
10. <i>Katten</i>	56
11. <i>Fluen</i>	57

	Side.
12. Edderkoppen	57
13. Hugormen	58
14. Sammenligninger	58
15. Jeg Selv	59
Gid jeg var en Fugl!	60
Det gamle Aar	61
Farys, oversat	63
Asytbørnesang til en Velgjørerinde	70
Nissen i „Dramatiken“	71
Med en Femtålerseddel	75
Til A. S. *	76
Sang af Efterspil til „Fjelderentyret“	77
Kast af hvor Kneiken er for brat!	78
Sag-Vise	80
To Raad for Livet	82
Indskrift over en Brønd	83
Fairvel	83

Trykfejl.

1ste Bind Side 272, 10de Linje f. n. Driller:	læs Triller.
— — 411, 5te — f. n. Digtes læs: Digtets.	
2det Bind Side 66, 16de — f. o. Speilets læs: Speites.	
— — 77, 12te — f. o. Wonderfull læs: Wonderful.	
— — 139, 9de — f. o. serotina læs: serotina.	
— — 143, 4de — f. n. da læs: dn.	
— — 207 10de — f. o. af læs: at.	

PT
8935
1852
Bd.2

Wergeland, Henrik Arnold
Henrik Wergelands samlede
skrifter

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 04 24 05 018 3